

Wilhelmina Gravallius

*Albumet. Novell ur Stockholmslifvet
af förf. till Högadahls prostgård m. fl.*

Isaac Marcus. Stockholm. 1864.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/GravalliusW/titlar/Albumet/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb3216516-faksimil>

Förf.

Fr. Wilhelmina Grawallius
f. Isakson.

Litter. Num.

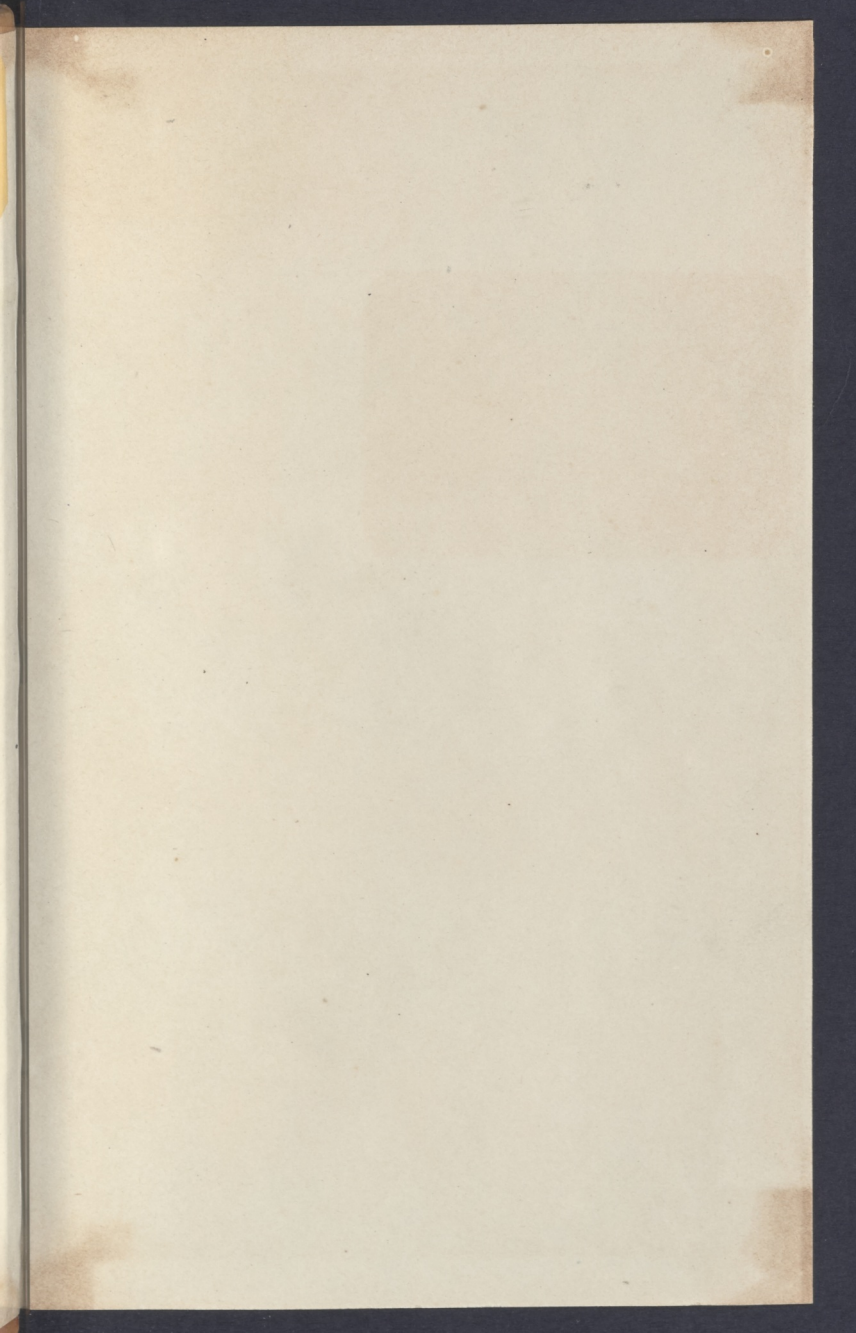
h. c.

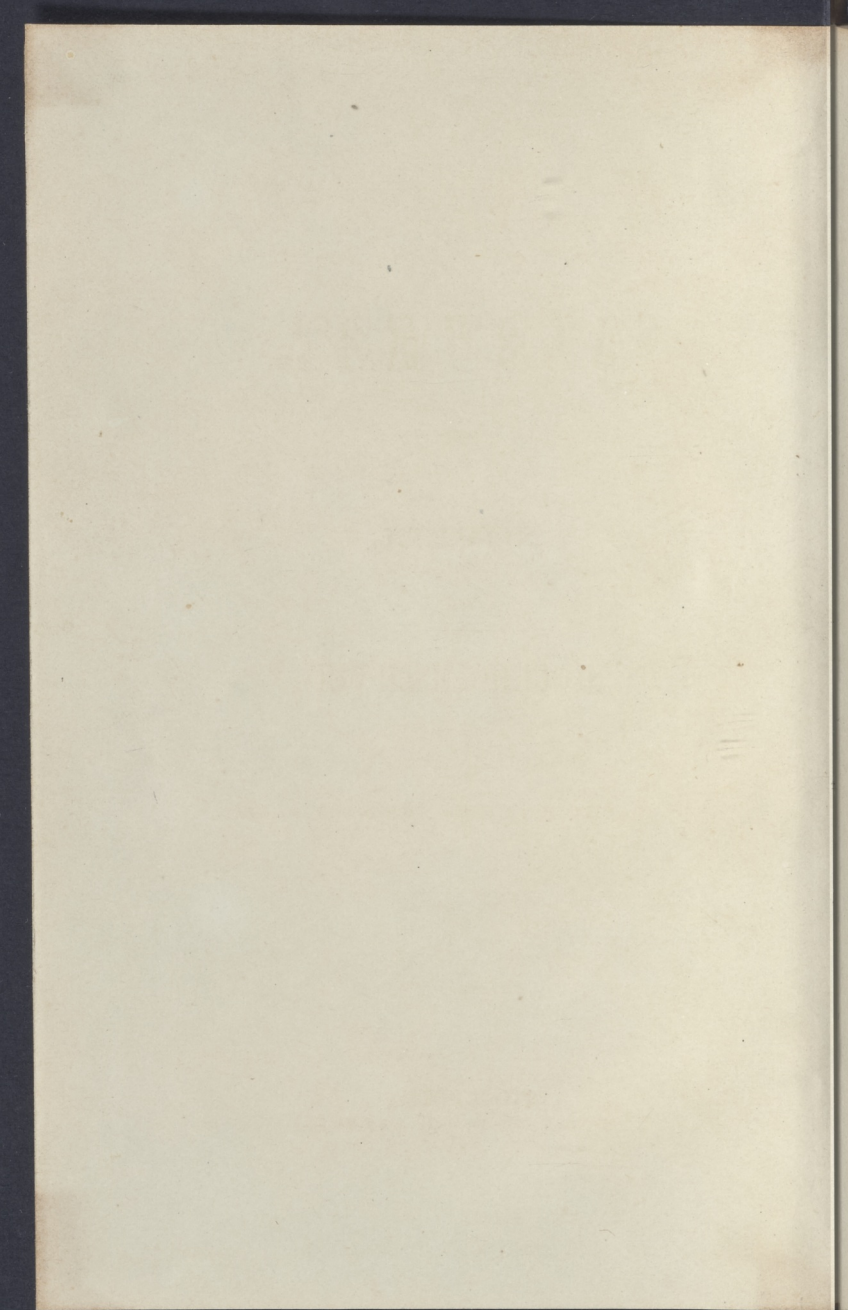
Uppsala Universitets Bibliotek

Sv. avd.

Sv. lit.

Rom

ALBUMET.

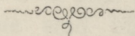
NOVELL

UR

STOCKHOLMSLIFVET

AF

FÖRF. TILL HÖGADAHLS PROSTGÅRD M. FL.

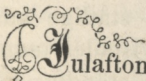
STOCKHOLM,
TRYCKT HOS ISAAC MARCUS,
1864.

ALBION

THE ALBION

STOCKHOLM

STOCKHOLM

ulaftonen 1861 ankom med deligencen
ett någorlunda stort paket till fru Amelie
Reibrandt, en af hufvudstadens unga och
eleganta grosshandlarfruar.

Man kunde nästan säga att hon var en
af dess mode-artiklar; men i olikhet med
dessa ting, som vanligen så benämnas och
hvilkas gunst sällan öfverlefver månaden, åt-
minstone icke året, hade fru Reibrandts välde
redan räknat flera åratal och tycktes ännu
stå på samma strålande zenith.

Hennes tidräkning hade, i detta fall, bör-
jat med hennes giftermål; ty till dess var
hon en, af en aflägsnare landsbygds anspråks-
lösa tärnor, hvilken, ehuru vacker och älsk-
lig, dock hade räknat som största ära att på
balerna i närmaste stad blifva uppbjuden af
en — löjtnant, och det var icke utan, att
mången sådan kommit hennes unga hjerta
att klappa litet högre än vanligt, och att
hon på deras, för hennes ovana öra, tjusande
och förbryllande tal, byggt framtidens herr-
ligaste luftslott. Men när icke grunden är
säkrare, än en löjtnants balconversation, så

måste byggnaden derpå snart ramla och så gjorde äfven den unga flickans; ty på nästa bal hände att den, som hon måhända trodde, i henne förälskade löjtnanten icke ens märkte henne. Hon tröstade sig dock snart och dansade friskt om med prostens ståtliga adjunkt och de studenter, hvilka vistades inom församlingen och af hvilka hon ständigt så väl i dansen, som i enkleken, var lika eftersökt, lika uppvaktad.

Dessutom lemnade hennes trägna sysselsättningar henne ingen tid till ledsnad och fåfånga tankar på löjtnanter och dylikt, ty hon uppfostrades i ett hus, utmärkt för arbetsamhet och ordning, hos sin farbror, patron Hallvarson, der hon tillika med sin kusin, den med henne nästan jemnåriga Charlotte eller Lotta, som hon kallades, under den utmärkt husliga fru Hallvarsons tillsyn, måste tillbringa dagen med nyttiga sysselsättningar.

Hennes far hade varit kapten vid Jönköpings regemente, men hade under ett möte häftigt insjuknat och dött några dagar efter sin hemkomst derifrån. Hans hustru hade, som det sades, af sorg endast några månader öfverlevvat sin man, och deras enda barn den fader- och moderlösa Amalia, hemtades genast af sin farbror, den allmänt aktade patron Hallvarson till hans hem, det romantiskt vackra Björka, der hon, så väl af honom som af

hans hustrn åtnjöt samma kärleksfulla omvårdnad som deras egna barn.

Vid femton års ålder hade hon återvänt från en skola i Jönköping, der hon tillika med Lotta tillbringat sex år, och sedan dess hade de båda flickorna hvarannan vecka haft hushållsbestyren på sin lott: den som derifrån var ledig hade väfstolen, men skulle äfven emottaga främmande och ombestyra serveringen.

Hon hade för detta ändamål alltid på väfbrädet liggande ett rent stärkt förkläde och en netteldukshalsduk, hvilka ögonblickligt påsattes, när Hectors skällande tillkännagaf främmande.

Fenstret på väfkammarn var så beläget, att man hade alléen framför sig och kunde således se de främmande innan de voro på gården; men stackare hon om hon icke vid deras ankomst stod nigande på trappan. Denna ohöflighet var något som, den eljest så goda, fru Hallvarson hade svårt att förlåta.

Hon tyckte att det allt för mycket stridde mot gästfrihetens pligter.

Den af flickorna som hade hushållsbestyren, kallades aldrig af patron vid annat namn än "veckan". Lördags afton, då rollerna ombyttes, återficks först det egentliga namnet Malin när det gällde brorsdottren, och Lotta hans egen dotter.

— Slå du alla löjtnanter ur hågen och bry dig bara om våra gossar! — sade, ofta dagen efter en bal i staden, till Malin hennes hjertegoda och älskeliga, men allvarligare och icke så vackra kusin Lotta, och ovisst är, om hon icke i dessa ord antydde en framtidsönskan, ehuru kanske ännu knappast tydlig för hennes eget unga och oskuldsfulla hjerta.

Under julen 1855, hade en af Stockholms många kontorister, hvilken i likhet med de flesta — hvilka åtminstone, när de gästa i landsorten — låta presentera sig för »herr grosshandlaren», äfven uppträdt under denna imposanta benämning, då han hos släktingar i granskapet af Hallvarssons, tillbringade helgen.

Han hade på en bal i prestgården, der han första gången sett Malin, blifvit så betagen, att han redan dagen deretter gjorde besök hos Hallvarsons: arrangerade henne till ära Söndagen derpå ett slädparti, till hvilket samlingen skedde i sockenstugan, och der kaffe och glödgadt vin serverades.

På församlingens gästgifvargård var balen anställd, med musik från det i trakten förlagda regementet; med en strålände stearinupplysning och, der arrangeuren nära nog gjort »gästgifvar-madam» yr i hufvudet vid anordnandet af soupéen, då han till densamma fordrat rätter, hvilka den beskedliga madamen,

hvars enda rådgifvare i dylika fall var den gammalmodiga Kajsa Warj — icke en gång kände till namnet.

Naturligtvis körde grosshandlaren för Malin, sedan han, på det artigaste sätt, bett henne förlåta det dåliga équipaget; hvilket dock, sådant det var, kostat honom otrolig möda att anskaffa; ty ortens kavaljerer hade nog försett sig med det bästa i det fallet, om de ock i alla öfriga, måste stå tillbaka för den élégante grosshandlaren.

Malin försäkrade dock helt uppriktigt, att hon aldrig åkt präktigare, än i den glänsande slädan, hyrd af Jönköpings vidtberömda vagnmakare, förspänd med gästgifvarens stora och lättfotade Grolle, så prydligt utstyrd med det granna slädnätet.

Under vägen hade grosshandlaren naturligtvis förklarat sin kärlek, och hade i inspirationens högsta ögonblick — då han hoppades, att på *något* sätt, från den skönas läppar upphemta det ljufva svaret — lemnat gästgifvarens modige Grolle för lösa tömmar, och denne, ovan vid slädnät och Stockholmskusk, hade — likt mången annan missbrukat sin frihet — och i skenande fart försökt att litet svalka kontrahenterna, då han helt dristeliga nedlade dem i en väldig snödrifva.

Det var något romantiskt i detta äfventyr tyckte älskaren, hvilken så der å propos, och i förskott, fick hvila på älskarinnans arm och, utan att man kunde säga något derom trycka henne till sitt hjerta.

Hvad som egentligen passerat i snödrifvan visste väl ingen presist — det säkra är dock, att den icke kylt dem och att någon öfverenskommelse der blifvit uppgjord — och att trohetslöften der blifvit aflagda, trodde alla; ty de älskande tycktes för hela aftonen, hafva *allt* på så redig och säker fot.

Stjelpningen var dock ett elakt tecken försäkrade fru Hallvarson sin man, då grosshandlaren, några dagar efter slädpartiet, formligen anhöll om Malins hand.

Patron, hvars tankar om grosshandlaren icke blifvit mutade, eller vederlagde af all hans artighet och élégance, hade svarat att han först måste göra sig underrättad om friarens karakter och öfriga lefnadsförhållanden — det hjälpte icke, oaktadt grosshandlarens bedyrande både i det ena och andra fallet, så måste han vänta till den tid patron utsatte, och denna tid begagnade den omtänksamme farbrodren för en resa till Stockholm, den han i tysthet företog, oaktadt de mer än trettio milen.

En sådan resa var denna årstid icke så lätt. Ångbåtarne hade naturligtvis längesedan

upphört, och jernvägarne hade ännu icke skaffat dessa hastiga fortskaffningsmedel.

Efter tio dagars frånvaro återkom patron. Upplysningarne hade varit temligen tillfredsställande i afseende på grosshandlarens moralitet.

— Hvarken bättre eller sämre än andra af dylik sort — försäkrade patron Hallvarson sin hustru.

En liten, icke rätt klar, affär hade patron fått reda på och om den talade han ganska allvarligt med grosshandlaren, hvars bättringsbedyranden, till någon del, lugnade den redlige farbrodren.

Hvad han dock icke varit i stånd att få reda på, det var grosshandlar Reibrandts kontor, huru mycket han än frågat derefter.

Litet flat blef väl grosshandlaren, då patron förtrodde honom denna lilla hemlighet; men han fann sig snart och förklarade att han redan uppgjordt stora affärer och att han, till den kommande våren, skulle öppna sitt eget kontor; hvilket han redan gjort, hade icke hans principal, för den nytta han gjorde honom, genom böner och ökade villkor länge hindrat det.

Dessutom förklarade han, att han visst icke ämnat att som brud hemföra sin Malin, förrän han vore riktigt etablerad och hade både utkomst och anseende att bjuda henne.

Ett år derefter hade grosshandlaren kontor, prydligt och élégante, med stor kassakista, många pulpeter och många kontorister, och nu gjorde han åter en resa till Småland, för att med fulla skäl réclamera sin brud; men giftomannen, farbror Hallvarson, svarade, att det vore skäl att först ett år se huru affärerna gingo, innan att öka utgifterna med bosättning och eget hushåll.

Grosshandlaren var värtalig och öfvertygande, Malin så vacker, så bönfällande i sina tårar — men det hjälpte icke — Farbror var obeveklig.

— Malins styfrar springa ändå tids nog sin väg, liksom det stackars barnets lycka — sade patron Hallvarson till sin hustru och saken blef så, som han sagt.

Året försvann, och farbror nästan fruktade dess slut lika mycket som Malin längtade derefter; ty grosshandlaren hade förstått att alldeles intaga hennes hjerta, och Stockholm, med alla de tjusande bilder, som han förespeglat henne, hade väl också sin del i hennes längtan efter ett eget hem i denna trollverld.

Med prakt och dyrbara presenter anlände nu pretendenten, och sedan han för Malin framlagt sitt pröfvade och trogna hjerta, och för farbror sin hufvudbok, med de mest gynnande resultater, bestämdes lysning och bröllop.

— När vill du ha' Malins pengar, så att jag vet hvad jag rättar mig efter — sade patron en dag till fästmannen.

— Pengar! Att Malin har pengar, är något, som jag knappt vetat och som jag åtminstone aldrig tänkt på, — utbrast den förvånade älskaren med väl spelad likgiltighet. — Malins egen lilla tjusande personlighet och hennes ovärderliga fosterföräldrars välsignelse, är det enda jag eftersträfvat; ty jag hoppas, att, utan hennes pengar, kunna skaffa henne ett lyckligt och comfortabelt lif.

Hallvarson log, och det undföll icke den oegennyttige fästmannen att det låg ett underligt uttryck i detta leende.

— Men du skall väl ändå veta huru mycket hon har och hvarest hennes pengar äro placerade — invände patron, och så redogjorde han för Malins förmögenhet, hvilken han så väl förvaltat, att den nästan fördubblats, ty räntorna voro årligen lagda till kapitalet, utan det ringaste afdrag, då hon i allt delat lika med hans dotter; till och med, som hon hvarje julafton fått femtio riksdaler till den sparbanksbok, hon redan första julen hon var hos farbror af honom emottagit med samma inneliggande summa.

Med en låtsad likgiltighet afhörde grosshandlaren redovisningen för fästmöns förmö-

genhet, hvilken i dåvarande stund uppgick till nära femtiotusen riksdaler.

För sparbanksboken redogjorde icke farbror. Han tyckte att den, som en gåfva af honom, icke tillhörde Malins öfriga förmögenhet. — Den kan kanske en gång blifva henne nyttigare, då det andra är slut, — sade han med profetisk förutsägelse, till sin hustru, som fullkomligt gillade denna åtgärd.

— Jag gömmer din sparbanksbok, min flicka lilla, — sade han till Malin. — Om du behöfver och vill hafva den, så vet du att den är hos farbror i godt förvar; och fast du nu tyckes bli en rik grosshandlarfru, så försmår du väl ändå inte den lilla vanliga tillökningen, hvarje julafton. Om du icke behöfver den — det Gud gifve! — så kan den transporteras på din dotter en gång.

Malin kysste, med tacksam rörelse farbrors hand, och gubben blinkade så underligt med ögonen och gaf sin kära Malin ett hjertligt famntag.

— Jag skall således icke nu uppsäga din fästmörs penningar? — yttrade farbrodern till grosshandlaren sedan denne, i de mest artiga och förbindliga ordalag, tackat honom för den kloka och oegennyttiga förvaltningen — och behöfver du dem icke så råder jag dig till att låta dem stå, ty en så god och säker inteckning, med sex

procents ränta och tre månaders uppsägning, är icke så lätt att finna.

Pengarne behöfdes visst icke nu — han såg heldst att hans Malins pengar stode orörda, kanske dock framdeles, i fall han kunde insätta dem i någon affär, som kunde gifva henne ännu högre procent. Några renderande actier, obligationer eller dylikt, ty han ville aldrig anse dem som sina pengar, endast uppbära räntan deraf — och mycket dylikt tal i samma ämne.

Efter ett gladt och lysande bröllop — åtminstone ansågs det så i Småland — der bruden väckt ett så stort uppseende, såväl för sin fågring, som för den dyrbara och bländande brudskruden, en gåfva af fästmannen, och der de flesta byggt så säkra förhoppningar för Malins lycka på brudgummens, nästan tillbedjande förtjusning och den prakt och den rikedom hvarmed han omgaf sig, anträdde de nygifta resan till hufvudstaden, dit åtföljde af de gamlas och hela husets tårar och välsignelser.

Af Malins tvenne manliga kusiner, följde den yngre, den fjortonårige August, syster Lottas exempel och gret af alla krafter; då deremot den äldre, den ståtliga Medico-Filarn, tycktes nästan leende säga henne farväl. Så syntes det för den ytlige betraktaren; men de, som närmare kände ställningar och för-

hållanden, påstodo, att stoltheten bestod detta leende, för att dölja hvad han verkligen kände, och de sade äfven att farbror alltid hoppats och trott att hans Herman skulle fått göra Malin till en liten älskvärd doctorinna.

Malin var djupt rörd vid skilsmessan från det gamla, kära hemmet och alla de älskade hon der måst lemna. Hon trodde, till och med, att oaktadt kärleken till hennes brudgum — oaktadt all den lycka han förespeglade henne — hon dock aldrig skulle förstå, hvarken att *rätt* trifvas, eller att *rätt* uppföra sig, skiljd från deras kärlek och deras råd.

Om hennes tro i detta sednare fall, ty värr, besannades, så bedrog hon sig dock fullkomligt i det förra. Ack, hvad ändå människohjertat är opålitligt!

— Min lilla tjusande Amelie! Du heter ju nu så? ty Malin och allt det der för mycket landtliga, för mycket småländska, det lemnade vi ju kvar på landet? Är det icke så, min engel, — utbrast den lycklige äkta mannen, då han införde sin unga fru i den vackra och éléganta våningen och sedan han der, i deras gemensamma hem, för första gången kysst hennes rosiga läppar.

— Kalla mig dock någon gång Malin! — det var dock det namn, du *först* kallade

mig, och det namn som jag i ömhetens alla modulationer så ofta hört derhemma, — svarade med barnslig ömhet den unga qvinnan och såg leende, men med tårskimrande öga upp mot den tjuste mannen, hvilken för ögonblicket fann sig både smickrad af detta bevis på hennes kärlek och tjusad af hennes barnsliga oskuld.

— Ja, detta för oss båda så *kära* Malin, kan ju blifva ett litet idylliskt "*entre nous*" ett litet smeknamn i sängkammaren och boudoiren — svarade grosshandlaren och kysste åter sin hustru.

Malin såg frågande och icke rätt belåten på honom.

Ack, hon var ännu icke initierad i Stockholmslifvets klingande talesätt! Hon förstod icke ännu dess fina, nästan föraktliga hån öfver allt som talar om landtliga bruk och landtliga vanor, men hon blef det småningom — snarare än hon sjelf förstod. Hon egde en så skicklig lärmästare i sin man, och han en så uppmärksam lärjunge i hennes ömhet för honom, hvilken snart nog — kanske i början henne sjelf omedvetet, till bundsförvandt antog denna qvinliga fåfänga, hvilken småningom tystade alla ljufva, enkla sympathier — alla landtbygdens vanor och intressen.

En månad efter de nygiftas afresa skref grosshandlaren till patron Hallvarson och bad honom uppsäga Malins pengar. Han ansåg det vara sin pligt att omplacera dem, då han på dem kunde härigenom påräkna en oerhörd hög ränta.

Hallvarson suckade.

— Ack, att Malins tycke skulle falla på honom! och att han skulle föra henne så långt bort att man icke kan råka henne!

— Men våra böner råka henne äfven *der*, — svarade kärleksfullt hans hustru, till hvilken han yttrat dessa ord — och det kan ju hända att det blir bättre än vi tro, — tillade hon tröstande.

Amelie, som hon numera kallades, blet snart omgifven af smickrare och beundrare. Hon var ung, vacker och egde den privilegierade fru-titeln — och det enkla och oskuldsfulla som ännu fanns kvar hos henne — ehuru hennes man dagligen arbetade på att alldeles utrota det — var något så retande och piquant för de Stockholmska amatörerna, att det alldeles intog dem.

Innan ett år hade försvunnit kunde Amelie inte begripa att hon någonsin hetat Malin.

— Hennes Theodor hade visst alltid kallat henne Amelie — Amelie det hade både poesi och klang — men Malin — aldrig hade hon från scenen hört någon förklara sin kärlek

till någon som hette Malin — hur skulle väl det låta? Och Amelie skrattade åt blotta tanken på detta missljud.

Erik Stenböck, visst älskade han Malin Sture, men den tiden, för trehundra år sedan, icke hade man då smak och fint öra?

Allt längre och längre inkom Malin i Stockholmslifvet, med hvarje år utvecklades allt mera och mera hennes förnäma och lysande bekantskaper. Hennes hus tilltog i lyx och, i följd derutaf, i anseende. Hon hade betjent, kammarjungfru och mottagningsdagar; var intagen i både Innocence- och Amaranther-orden och var nu sedan hon der tillbringat fyra vintrar — eller önskade åtminstone att vara det — mera Stockholmsk än mången infödd Stockholmska.

Somrarne hade hon tillbringat vid bad eller brunnar, både ut- och inländska och hade, endast en gång under dessa år, varit i Småland och, ehuru glad hon var att åter se de gamla vännerna, så nästan förundrade det henne dock, att hon någonsin kunnat trifvas så väl i denna landtliga enfald, denna dystra enslighet.

Hon sade väl icke detta till den kärleksrika familj, som med öppna armar och innerliga glädjebetygelser emottog sin kära Malin; men oaktadt all den vänlighet hon slösade på dem, så kände de dock: "i luf-

ten“, som friherrinnan Knorring säger, att hon icke rätt trufdes.

Lotta gret i tysthet, och patron Hallvarson suckade djupt. Han kände icke rätt igen sin Malin, och ändå gjorde hon allt att gömma det, som skulle gjort henne mest oigenkännelig.

Julafton var åter inne och Amelies dyrbara och lysande våning stod skimrande i kronornas klara ljusbrytningar.

Mamma hade sjelf varit i julmarknaden, der hon köpt leksaker och en julgran åt lilla Honorine, hennes enda snart fyra-åriga barn.

Husmamsellen — ty Amelie hade äfven en sådan — var sysselsatt att med all möjlig granlåt utsira granen. Kulörta vaxstapelbitar, äplen, karameller och pepparkakor, i form af Adam och Eva jemte den förledande ormen, och en mängd af Lejas små brokiga glaskulor, allt detta fördelades på de många grenarne mellan den friska grönskan, under det att lilla Honorine oupphörligt knackade på dörren och bad att få komma in; ty hon hade, emot all beräkning, redan sett en skymt af julgranen.

Amelie sjelf hade stängt in sig i sitt skrifrum, der hon höll på att lägga in julklappar åt sin man och de julgäster som voro bjudna hvilka, bland andra, voro ett nygift gross-

handlar-par och några unga éléganter jemte kontorspersonalen.

Kammarjungfrun fick hjälpa Amelie med sjelfva inläggningen; men *icke* med skrifningen; ehuru hon försäkrade "hennes nåd" att hon lärt skrifva af Örnflyckt, så måste hon dock *sjelf* afskrifva de verser, hvilka en fattig mamsell åt henne författat — man kunde ju eljest misstänka att icke hon varit deras författarinna?

Under dessa viktiga bestyr knackades sakta på dörren.

Kammarjungfrun öppnade och betjenten inlemnade ett stort paket, hvilket hade kommit med deligencen och var adresserad till Amelie, med den enkla utanskriften:

Fru Malin Reibrandt, jemte adress.

En skiftning flög öfver Amelies ansigte och en lätt suck höjde hennes bröst.

— Från farbror, — sade hon halfhögt och lade paketet på ett bord.

Ack, huru skulle icke detta paket, denna stil hafva gläddt henne den första tiden hon tillbringade i Stockholm! — då hon aldrig utan tårar kunde emottaga en helsning, en rad från det gamla, kära hemmet. Nu — det var icke så — hon höll nog mycket af dem alla — men de hade numera så olika interessen — hon stod nu i så olika förhållanden — det kunde icke vara *så* som förr

— och det var säkert mera en oro i samvetet, än en glädje i hjertat som åsynen af paketet uppväckte hos Amelie.

En stund derefter knackade det åter.

Det var grosshandlaren, som hade några viktiga frågor att göra sin hustru, i afseende på de julklappar, som skulle tillfalla de bjudna julgästerna.

— Nej, se ett paket från farbror! — utropade han och upplyftade paketet. — Så, du får äfven julklappar från Småland — tillade han med ett fint smålöje.

— Och det märkvärdiga är, att jag på förhand kan säga hvaruti dessa julklappar bestå, — inföll Amelie leende.

— Nå, låt höra!

— Af faster en randig, hemväfd yllekjol, sådana som varit så högst moderna men som nu gå sjelfva på gatorna. I Småland äro de nog ännu moderna, eller hafva nyss blifvit det, och kanske sex par rödrandiga strumpor åt Honorine. Af Lotta en hel bundt virkade spetsar till lilla guddotterns säng och möjligen åt mig en broderad morgonmössa. . . Af August några uppstoppade fåglar och af doctorn — ingenting.

— Åh nej, den försmådda kärleken brukar inte slösa med presenter, — inföll grosshandlaren — men fortsätt du! Alltså intet af doctorn: men af gubben då?

— Ett bref, varmt och älskligt, med lyckönskningar, välsignelser och — lefnadsreglor.

Grosshandlaren storskrattade.

— Du känner ditt folk! men bättre än dessa, visst ganska nyttiga, men dock i det hela umbärliga ting, hade varit en duktig Smålandsost; ty den vi sist fick är ju slut; och den gumman Hallvarson hon gör då en ost, som jag aldrig ätit maken till, den öfverträffar både den engelska och den holländska; och dessutom är det så roligt att få skryta dermed och höra huru alla äro förtjusta i den och vilja ge hvad som helst för att få en dylik, utan att det ändå blir möjligt.

— Åh, kära Theodor, nu kommer jag ihåg mina synder. Det kom ju i förra veckan, medan du var åt Götheborg, tvänne stora präktiga ostar och fågel och gåssylta och Gud vet allt hvad det var — och det har jag glömt att tala om.

— Åh, det var superb! Du minns väl på sista mottagningen huru mycket stadsrådet prisade osten, då ha vi mera af samma sort att skryta med, och det är ändå rasande roligt att ha något som så der *synnerligt* väl smakar sådana der förnäma läckergomar. Man kan icke täfla med dem i rang, när det gäller ett ceremoniel; men i öfverflöd

och tillfredsställande af både ögats och magens fordringar, och detta är i allmänhet, utom i processioner och dylikt skräp, det ceremoniel, som mest gäller.

— Du har väl skrivit och tackat gumman?

— Ja, det har jag gjort.

— Men skickade du henne några julklappar?

— Nej, det gjorde jag inte.

— Det var mycket orätt! både otacksamt och futtigt.

— Det måste godtgöras! Det ser eljest ut, som om man hvarken hade takt eller råd.

— Nå, när bryter du paketet?

— I afton när allting är slut. Jag tycker inte att det är värdt att bryta det bland de andra julklapparne, vid julbordet. Dess innehåll kunde kanske väcka åtlöje, och det skulle göra mig ondt.

— Och så har du icke mod att nu höra farbrors moralpredikningar; du är rädd att i afton försynda dig mot dem.

— Du får icke göra narr af farbror! min snälla farbror! han menar så väl och håller så mycket af mig! — svarade Amelie, som vid mannens anspelning kände en bättre känsla vakna i sitt inre. Det var, som om, i ett enda ögonblick, farbrodern återtagit det gamla, heliga rummet i hennes hjerta, eller

som han tittat fram derinne, genom alla de glittrande gestalter, som bortskymde hans bild.

— Jag gör visst icke narr af gubben; talar du så, då stöter det verkligen litet på Småländsk enfald och det har du länge sedan både ledsnat på och lagt bort.

— Men vi kommo ju genom paketet, alldeles ifrån ändamålet med mitt besök; och nu började åter de viktiga öfverläggningarne, hvarefter grosshandlaren lemnade sin hustru, som fortsatte sitt handsekreterar-arbete, hvilket dock skulle gälla för skaldskap, och nu var både farbror och hela Småland förgätet.

— Samla noga ihop alla paketer du ser, så väl i mina som i hennes nåds rum och lägg dem sedan i den stora lockkorgen, som du burit in i min tambur; — tillsade grosshandlaren betjenten, under det att denne var sysselsatt att bränna grosshandlarens hår och förvandla det till prydliga och glänsande lockar.

Han inträdde derpå i den nu fullt eklaire-rade våningen, och, sedan han med stolta steg genomgått den, stannade han i salongen, der lilla Honorine och hennes sköterska ännu voro de enda anlända.

Det frasade dock snart i det inre af våningen och den unga, éléganta och täcka värdinnan syntes genom dörrarnas drapperier.

— Är nu allt i ordning, Amelie? —
frågade grosshandlaren, hvilken stannat fram-
för en af trymåerna, der han jemkade loc-
kar och halsduk, ännu mera till sin fördel.

— Ja, jag tror det! — svarade Amelie,
hvilken stående framför den andra af de
stora väggfasta speglarne, leende, utan den
ringaste ändring i den smakfulla toiletten,
sakta vände sig omkring, för att på alla si-
dor kunna betrakta sin tjusande bild: der-
efter nickade hon gladt åt Honorine, hvilken
lik en liten vänlig elfva framskymtade från
det klara återstrålande spegelglaset.

— Jag tycker icke att julbordet ändå
är så rikt, som jag ville att det skulle vara,
— sade grosshandlaren, hvilken nu ställt sig
att betrakta all dess öfverdådiga mångfald.

— Nog har jag bett mamsell att hon
icke skulle glömma något, — svarade Amelie,
som nu äfven bestod bordet en öfverblick.

— Men Theodor! här är ju *allt* möjligt,
frukter, konfektyrer och dricksvaror, och jag
tycker verkligen att jag kan skryta med mitt
julbord.

— Ja, jämfördt med det du sett i Små-
land, men det är verkligen som om det fat-
tades något. Kan man icke upptänka något
mera?

— Jag ser icke den syltade ananasen.

— Nej, den är glömd, söta Theodor!

— Lättjeström! bed mamsell genast komma in, — tillade Amelie vändande sig till betjenten, som höll på att ordna thébordet.

Husmamsellen inkom. Hon hade aldrig hört talas om ananasen, men sedan hon nu blifvit tillsagd derom, kom den genast på bordet och det så i rättan tid, ja i sista instansen; ty i samma ögonblick, som mamsellen utgått, inkommo de väntade och éléganta gästerna.

Sedan nu de ömsesidiga helsningarne voro vaxlade och damerna hade placerat sig, inkom julgranen. Honorine nästan skrek af förtjusning, under det att hon hoppande, klappade de små händerna.

För ett ögonblick glömde både grosshandlaren och hans fru *allt*, utom *barnet* och föräldra-känslan intog, med ljuf rättighet, sin plats i deras hjertan.

Med ömma och tillfredsställda blickar betraktade de det öfverlyckliga barnet, hvars förtjusning ofta gaf sig luft i de der ljufva barna-orden: — mamma! pappa! — och en tår glittrade i Amelies modersöga, då hon böjde sig ned att kyssa det kära barnet, under det att Honorines sköterska, hvilken äfven varit hennes amma, nästan storgret af förtjusning att se sin lilla engels glädje.

Théet var drucket och sällskapet församladt kring det skimrande och öfverdådiga

julbordet, hvilket kunde vara värdt sin egen beskrifning; och nu inbars den stora julklappskorgen, hvars rika innehåll nyss blifvit förökadt med några små utsökta dyrbarheter, ditlagde af de bjudna julgästerna.

Grosshandlaren skulle, som hufvudsak, naturligtvis upptaga paketerna och uppläsa inskriptionerna; men en af grosshandlarens kontorister erbjöd sig att biträda med det förre och så begynte den *viktiga* julklappstunden, hvilken kommit så mångt hjerta att klappa af fröjd, nyfikenhet och — svikna förhoppningar.

Det första paketet var till grosshandlaren.

— Detta är en ofrivillig ohöflighet mitt herrskap, för hvilken jag dock ber om tillgift, — yttrade grosshandlaren sedan han sett på utanskriften och der läst sitt eget namn.

— Vers! mitt herrskap! och min hustrus stil! Icke visste jag att du var skaldinna, min Amelie.

Och grosshandlarn läste:

”Se’n salig Adam gumman Eva lydde,
En viss taktik igenom lifvet går; —
Ty mannens vilja då för evigt flydde,
Och kvinnans allmakt trädde i dess spår.
Ja, toffelens taktik på jorden fann
En skara, hvilken ingen räkna kan.

Om ej så *hårdt* dig toffelns spira trycker
 Den kanske dock dig litet skoskaf ger — —
 Och tålmodets häfta nog du tycker
 Behöfves — att ej skafvet vidgas mer;
 Ty gamla stammor hon går nog igen —
 I hvarje qvinno-själ hon spökar än.“ —

— Kom min engel, att jag får kyssa
 dig för detta naiva skämt! — utbrast gross-
 handlaren, under det att de andra uttömde
 sin vältalighet i lof och rökoffer för — den
 unga poetissan — som de kallade Amelie.

Amelie framgick till sin man, hvilken åt
 henne utsträckte handen.

Hennes öga sänktes ovillkorligt och på
 hennes kinder brunno rosorna i högre färg.

— Nej, se hur hon rodnar! Blygs icke
 för det, du min Amelie, mången skulle i af-
 ton afundas dig din lilla poetiska talang och
 gifva mycket för att ega den, då de nu,
faute de geni, få antingen anlita en stackare
 som skrifver för julgröten, eller också, liksom
 på ett bref, blott skrifva utanskriften.

— Men huru länge har du skrivit vers, —
 ty, ehuru jag icke mycket förstår mig på
 poesi, så nog förstår jag ändå att detta icke
 är det första — försöket.

— Åh, Theodor! vers kan det icke kal-
 las, som blott är några julklappsrim, — sva-
 rade undvikande Amelie.

— Om det tillåtes mig att gissa, så
 skulle jag säga att det var kärleken till dig

min bror, som gjorde din unga fru till skaldinna; ty man påstår ju med fullt skäl, att man icke kan älska utan att blifva skald, — inföll en ung grosshandlare — och jag kan icke neka att jag icke tror, att detta är hvarje individs erfarenhet.

— Åtminstone icke din! — genmälte en af kamraterna, hvilken, i anledning af en liten jalousi, rörande en af de flammor hvilkas föremål åtminstone icke göra älskaren till skald — gerna satiriserade den lyckligare rivalen.

— Ja, det må nu vara hur som helst med allt detta, så väl som med tidpunkten för min hustrus första poesi; ty jag kan med lugn stolthet säga, att det åtminstone icke var någon annan som väckte den, — återtog grosshandlaren med sjelfkär säkerhet — så kanske dock mitt herrskap att det tillåtes mig att begagna detta lilla intermezzo för att föreslå en skål! Mitt hjerta hviskar visserligen för den lilla skaldinnan: — men det vore ett högmålsbrott både mot julen och de gäster som med oss dela dess första qväll — och derföre mitt herrskap, julens! den glada julens skål!

Champagnekorken smällde högt mot det snöhvita takets arabesker, och i samma ögonblick klingade förtroligt de fräsande glasen mot hvarandra, under ett upprepadt, den glada julens skål!

Några särskilta tillägg bifogades af de flesta.

— Ja, en jul full af glädje, nöjen och poesi! ty detta är ju julens egentliga mening — och vi både förstå meningen och skola äfven förverkliga den! utropade grosshandlaren och tömde till sista droppan det fräsande champagneglaset och alla följde hans exempel.

— Och nu åter till julklapparne! — tillade han och satte det tomma glaset på brickan.

Alla hade nu åter intagit sina platser.

Det paket, som nu framlemnades var till Amelie och innehöll ett förgylldt blomsterhorn, hvilket gömde en yppig och doftande bukett.

— Från Theodor! utropade Amelie och utsträckte handen åt sin man, hvilken visst emottog handen, men försäkrade att julklappen icke var från honom.

Utanskriften skulle nu upplysa hvarifrån julklappen var. Stilen skulle förråda hemligheten och den gjorde det, och Amelie gjorde nu artiga bugningar för Notarien Reibrandt, en kusin till grosshandlaren, hvilken förnekade att vara gifvaren, men gjorde det på ett sätt, som sade att han verkligen var det.

Honorine nästan storskrek af glädje då hon, bland de många julklappar som tillföll henne, mottagit en docka, nästan lika stor

som hon sjelf och med den rikaste garderobe, införskrifven direkte från Paris, för en summa, som mången fattig familj skulle ansett som ett årsuppehälle.

Sedan flera julklappar till åtskilliga af de församlade blifvit uppbrutna, gjorde åter glasen sin rund och värden tillegnade sina gäster en artig skål. Därefter uppläste han åter sin egen utanskrift.

— Mera vers! åh, du är charmant, min Amelie! — utropade grosshandlaren och declamerade derpå leende:

Den bästa konsten utaf alla
Är den att tvåla in sin man
Den hustrun må man *visast* kalla
Som bästa löddern göra kan
Jag är väl ännu en *novice*
Men genom öfning blir man vis!

— Åh, charmant, charmant! ropade alla, och grosshandlaren ropade det först och sist.

— Och nu må det tillåtas mig! — återtog han, sedan exclamationerna saktat sig, — att föreslå min lilla skaldinnas skål. Du slår dig på satir min engel! men du vet nog, att det sentimentala hvarken är i *min* eller tidsandans smak och derföre, tack äfven för det! och nu min skaldinnas skål! Jag känner mig stolt att i samma personlighet inbegripa skaldinnan och min — hustru!

Nu klingade glasen och ett: Hurra! för skaldinnan! — ljud likt ett jublande accompagnement.

Lugnet var ånyo återställt och grosshandlaren utvecklade ur de många convoluten, en låda med ett helt dussin af Dufvas finaste raktvålar i både fast och flytande form.

Nu uppläste grosshandlaren åter: — *Fru Amelie Reißbrandt*, — men rösten var så högtidlig — den darrade nästan, den var ett förebud till det storartade som komma skulle.

— Tyst mina herrar! utropade han — det här är någon som fuskas i min hustrus profession!

Det blef tyst. Grosshandlaren hemtade sig litet och började med anspråk på ostörd uppmärksamhet.

Ser du lilla masken, hur han spinner
Flitigt på sin fina, gula tråd;
Han har brådtom — han är rädd han hinner
Ej sin rulle full till dödens båd.
Men han vill dig likna, flitig blifva —
Derför han ock spinner tills han dör — —
Glad att dig sitt testamente gifva
I den julklapp, som han svettats för.

Så för dig bland millioners skara
Höjer kärleken sitt himlaljud —
Hvem kan såsom du en älskling vara,
Utaf masken — människan — och Gud! —

Grosshandlaren syntes rörd — men vore icke misstänksamheten en synd, så skulle vi

påstå att det var lika mycket en egenkärlekens, som en kärlekens rörelse: men Amelie var gripen — som vi tro af en bättre känsla. — De der sista orden hade anslagit de ömmaste strängar i hennes hjerta. — Att vara så älskad — o, visst var det ljuft — och att alla fingo veta att hon var det — nog stegrade det väl äfven denna fröjd!

— Är det din stil? frågade Notarien och lutade sig fram öfver paketet.

— Ja, på min ära är det icke så! — svarade han sig sjelf. Men kära Theodor, du har väl ändå blott varit handsecreter, — ty jag, som växt upp med dig, skulle väl eljest någon gång sett en tillstymmelse till denna talang!

— Herrarne sade ju nyss, att alla som älska blifva skaldar — nå, kunnen I då undra om äfven jag blifvit det? — och han vände sig vid dessa ord, med en oemotståndlig bugning till Amelie, som med innerlighet räckte honom handen och såg på honom med det vackra, fuktiga ögat.

— Litet för allvarsamt att vara på en julklapp, — men — deraf hjertat fullt är, deraf talar munnen, — och grosshandlaren kysste artigt sin hustrus hand och sedan hon åter lösgjort den, upplindande hon på allas böner paketet med den rörande inscriptionen.

— En sidenklädning! — hviskade den nygitta frun till sin man — och frun gissade rätt — ehuru hon väl ändå icke kunde tänka, att den var direkte införskrifven från Paris och var så utomordentligt dyrbar och grann, att knappast någon egde dess make.

— Vågar jag utbedja mig herrskapets deltagande för den skål mitt hjerta egnar min goda man? yttrade nu Amelie och uppreste sig.

Alla voro på stående fot.

— Din skål, min goda Theodor! — tack för den vackra och dyrbara julklappen men tack ännu mera för de vackra verserna — du Apollos son! — och hon förde glaset till sina läppar och räckte den andra handen åt sin man.

— Skål, Apollos son! — skål! skål! — ljud det nu i salongen.

Under skämt och förfriskningar utdelades och emottogs åter en mängd julklappar — de flesta både dyrbara och smakfulla.

— Får jag ännu mera? — utropade grosshandlaren, och mera verser, och han läste.

Mörker och ljus
Flyta ur mitt hus.
Lif och död
Ger mitt dystra flöd'.
Nu min hemlighet,
Du helt säkert vet?

— Amelie! min söta Amelie! du öfverträffar dig sjelf! — utropade grosshandlaren, då han ur en väl förvarad ask, upptog ett dyrbart silfverskrifdon. — Jag har aldrig kommit mig till att köpa ett sådant här och nu får jag det af dig. Tack, tack du söta, snälla Amelie — men du lilla lyckliga naturbarn! huru vet du att lif och död — Ger dess mörka flöd?

— Åh, jag vet nog att både hjertats och lifvets dödsdomar flutit ur denna mörka åder, — svarade Amelie och en ögonblicklig skugga drog öfver det ljusa och leende anletet.

— Inga dödsreflexioner på julafton, — genmälte grosshandlaren och nickade gladt åt sin hustru.

Nu uppdrog kontoristen ett stort och tungt paket.

O, fasa! det var Smålandspaketet!

— Detta måtte verkligen innehålla pretiosa! utropade han och liksom vägde det tunga paketet.

— Åh, det var icke precist ämnadt åt julklappskorgen — inföll Amelie och rodnade.

— Nej, se det Småländska paketet! — utropade grosshandlaren, upprymd af vin och glädje.

— Gif mig hit paketet! — bad Amelie och utsträckte handen efter det.

— Ja, med förbehåll att du öppnar det.

— Men om jag icke vill det, — svarade hon med ett besynnerligt uttryck, så i blick som röst.

— Det *måste* du vilja! — Jag tycker att du skulle vara nyfiken att se om du verkligen eger lika mycken gissnings- som poetisk förmåga: — ty mitt herrskap, Amelie har på förhand sagt hvad paketet innehåller, och det gör i alla fall godt och gör en liten brytning, att se litet småländsk oskuld, midt uti denna Stockholmska lyx.

Hade det icke varit i ett så upprymdt ögonblick — så hade säkert grosshandlaren icke uppmanat sin hustru att bryta paketet. Han hade varit för stolt att vilja visa dess innehåll som en ära, och för grannlaga att göra narr deraf. Han hade då funnit det bäst att i tysthet förtiga paketet — icke så nu. — — —

Paketet var brutet. Amelie hade gjort det, under en missnöjd förlägenhet.

— Nå, se der ha vi den randiga yllekjorteln som du spådde! Den är ju rätt vacker, med sina röda och svarta ränder eller huru fru Wedberg? — tillade han och vände sig till den nygifta.

— Ja, ganska vacker — men hade i synnerhet varit det i fjol.

— Hvarför *då* mer än *nu*?

— Jo, ty då voro de så högst moderna, nu gå de deremot nästan på hvarje menniska.

— Ack, ni fruntimmer, ni bortskämda Stockholmsfruar! ingenting är vackert, som icke är modernt och äfven det fulaste är förtjusande, blott det är à la mode!

— Få nu se Amelie! om du i det öfriga gissat lika rätt.

— Nej, der ha vi spetsarne! och verkligen står der icke: — till min lilla gud-dotter Honorine. Du är i sanning en profetissa och se der — icke mössan — men en bordduk! Åh charmant! att de kunna ha' en så modern smak i Småland!

Amelie såg ogillande och rodnande på sin man.

— Men de uppstoppade fåglarne från kusin August, den lärde studenten, hvar äro de? — fortsatte grosshandlaren, utan att märka sin hustrus förändring.

— Min snälla August har i stället gifvit mig en vue af mitt gamla hem! — svarade Amelie och uppvisade en vacker oljefärgstafla, föreställande Björkå, detta romantiska, natursköna ställe.

— Har han gjort det sjelf; så är han, min själ, icke utan talang, herr studiosus! —

utbrast grosshandlaren, hvilken ville gälla för konstdomare, — men, mina herrar, medan fruntimmerna, som äro så svaga både för studenter och idylliska landskap, betrakta denna lilla Småländska idyll, så låtom oss taga ett glas!

Och glasen klingade ånyo.

Amelie satt ännu med taflan i sin hand. Mannens satir hade troligen ökat dess värde. Hon såg på den med varma, djupa blickar och ett eget, nästan barnsligt uttryck hägrade öfver hennes vackra drag, och en suck höjde hennes bröst.

— Vidare pretiosa ur Smålandspaketet — denna Pandoras ask! — utropade grosshandlaren och torkade champagne-skummet ur de rödaktiga mustacherna — men var du icke så rasande dum, som Pandora och lemna hoppet qvar i asken; ty för dig min Amelie, är ju förhoppningarnes tid, — tillade han och såg leende och betydelsefullt på sin rodnande hustru hvilken, åter öppnade ett litet paket, väl inlindadt med många papper.

— Småländningarne ha' mer tålmod än vi Stockholmsbor, inföll grosshandlaren, under det att Amelie aftog det ena papperet efter det andra.

Hon hade slutligen hunnit det sista — och nu höll hon i handen ett Album, så utsökt vackert och smakfullt att man knappast

sett dess make. Det var också ett af de elegantaste som Köpenhamn hade att erbjuda.

På dess permar af purpurfärgad sammet, skimrade Amelies namn i stora anglosachsiska bokstäfver.

Detta vackra och dyrbara album förtjuste och frapperade alla, till och med grosshandlaren, som bedyrade att det måste vara från Köpenhamn, ty det öfverträffade allt hvad Möllenberg i den vägen hade dyrbart och smakfullt. Han tillade derefter hånleende: — doctorn har ju varit i Köpenhamn och begagnat sig af detta medel, att få skicka sin bild till sitt ungdomsidéal.

Det förargade grosshandlaren, så mycket mera, som han äfven gifvit Amelie ett album, hvilket, ehuru vackert, dock icke kunde jemföras med detta.

— Så Amelie! — öppna nu, att du får återse den försmådde älskaren! bad grosshandlaren.

Amelie öppnade — men ingen bild mötte från de första bladen hennes blick — de voro tomma — men hon vände det och se! farbror Hallvarsons milda, allvarliga och bottnärliga drag helsade vänligt Amelies öga och midt emot honom satt hans hustru, fryntlig, enkel och hjertegod, och ett bref från farbror låg instuckit mellan båda dessa blad.

— Nej, se det patriarkaliska paret! — utropade grosshandlaren och bockade sig för de båda gamla.

Amelies öga hvilade oafvänt på de välkända, älskliga dragen och ett yttryck af ömhet och ljuf rörelse förskönade hennes vackra ansigte.

— Ack, du goda, kära farbror! sade hon innerligt och stoppade brevet i sin ficka, sedan hon noga betraktat det.

— Vänd du åter bladet Amelie! jag gissar att hela familjen infinner sig på julbesök.

Amelie lydde, och Lotta och August sutto der, sig så fullkomligt lika — hon med det allvarliga och milda uttrycket i det icke så vackra, men sjäfulla och behagliga ansigtet. Och han med den skälmska blicken — det skalkaktiga leendet och den sjelfständiga studenthållningen — och Amelie nickade hjertligt åt dem.

Utan påminnelse vände hon åter bladet.

— Jo, du visste nog hvad du sökte! — inföll grosshandlaren sarkastiskt leende, då doctorns vackra och ståtliga bild, denna herrliga ynglingagestalt, med den höga, snillrika pannan, den klara genomträngande blicken mötte hans öga.

— Nu kan det vara nog med Smålänningar! — fortsatte han — vi ha icke längre tid att sällskapa med dem. — Fyll i

glasen Lättjeström! vi måste tömma en skål för den Hallvarsonska familjen, så ha' vi till en del afbördat oss vår skuld!

— Så, mina damer! den skålen måsten I dela — och du Amelie får framföra den.

— Herr patron Hallvarson, med fru och barn, jag och vi alla, hafva den äran att i botten dricka er skål!

En tät gubbe, ska' ni tro mina herrar! fast han just inte följer med sin tid, hvarken i manér eller speculationer.

— Och en ädel, en god, en trofast gubbe! — du lika kära farbror! — skål! skål! utbrast Amelie, som vändt bladen och nickade så vänligt åt farbror; och sedan hon länge betraktat honom, tilldelade hon hvar och en af de andra en nick och en skål.

— Amen! — sade grosshandlaren med ljudelig stämma och uppläste derpå utanskriften på en stor kartong, tillhörig hans fru, hvilken ännu tycktes med sina tankar vara hos sina småländska vänner.

— Amelie, se då hit! — utropade grosshandlaren med otålighet. — Jag trodde att en så élégant pariserkartong skulle kunna draga både tankar och ögon ifrån dessa champêtra föremål! och grosshandlaren upphöjde den prydliga kartongen.

Amelie såg upp och i samma ögonblick var hon med ögon, öron och alla sinnen i kartongen.

Julklappar, verser och skålar fortgick ännu länge på samma sätt, och först klockan två åtskiljdes sällskapet, efter en öfverdådig souper och ett ännu öfverdådigare drickande, hvilket gjorde hyrvagnarnas transporterande till hemmet för herrarne, nästan lika nödvändigt, som bekvämt.

På stående, eller rättare vacklande fot, dracks innan afskedet, ännu en gemensam skål — alla klingade med hvarandra, under de lifligaste tacksägelser för julklappar och glädje; under de ljufvaste förespeglingar af samma glädjesamma, förtroliga sällskap för den kommande julaftonen.

De båda makarna klingade särskildt med hvarandra under högljudda loford och smickrande grannlåter för de många — naiva? — verserna.

— Min lilla skaldinna! utropade grosshandlaren med stolthet och höjde glaset.

— Min skald! — svarade Amelie och alla höjde sina glas och deltog i den poetiska skålen.

Notariens läppar krusades af en leende ironi.

— Ah, det är charmant! och i sanning icke så vanligt — ja, högst intressant att vår Herre ställt tillsammans två så poetiska varelser att han förenar dem till ett äkta par! — utropade han djupt bugande.

Det poetiska paret complimenterades på det artigaste och mest förbindande sätt, under det att den hvilken de hade att tacka för denna hyllning och till hvilken de båda — underligt nog — hade förtrott sig, låg försänkt i lugn sömn på sitt lilla vindsrum. Hon sof så godt ehuru ingen höjt glaset för hennes snille. Detta kan nog vara ljufligt, när materiens nödvändigaste behof äro tillfredsställda — och vår lilla poetiska mam-sell hade sina rimslut att tacka för stearin-ljus, julgröt och lutfisk. Och mera än allt detta — men detta i all tysthet — hon hade äfven kunnat köpa en liten ganska élégant julklapp åt sitt hjertas idéal. O, hvilken fröjd! — På den hade hon skrivit en vers, men det var icke blott rimslut — det var ren poesi — kärleken hade dikterat den — och kärleken är ju född skald?

Och för denna glädje, denna, både materiella och andliga glädje, hade hon att tacka det poetiska grossörsparet. O, nog unnade hon dem det jublande berömmet; ehuru hon visste bäst, att den beställda julklappspoesian icke förtjente det — de hade beredt henne så mycken lycka — ty de hade så frikostigt betalt henne — i synnerhet grosshandlaren — han kunde väl icke för lågt uppskatta sitt snilles honorarium?

— Se detta kan man säga är att *riktigt* fira sin julafton! — utbrast grosshandlaren med något sväfvande stämma, sedan alla gästerna aflägsnat sig och han kastade sig ned i en af salongens emmor.

Amelie log, men tyckte dock inom sig att firandet, ehuru tjusande och angenämt, icke ändå varit det *rätta*, och ett minne af de fordna julaftnarna — af deras firande hägrade förbi hennes själ.

— Och du bjöd hela sällskapet tillbaka till nästa julafton? — sade hon, sedan hägringens bilder fördunstat.

— Ja, visst gjorde jag det; ty jag fann dem alla ganska trefliga, och det nygifta paret tyckte jag just voro liksom litet solblinda, och för att vara uppriktig, kan jag inte säga att det egentligen minskade trefnaden.

— Men, Lättjeström! släck då inte ut alla ljusen, du vet att jag icke kan tåla någon förknappning! Så länge jag sitter här så vill jag hafva min våning eclairerad. Julljusen brinna inte mera än en gång om året, — och grosshandlarens blick — kanske nu icke alldeles så klar — uppfångade dock ännu en gång den fröjdande glansen af den präktiga och skimrande våningen.

I sin éléganta boudoir satt Amelie alldeles omgifven af de dyrbara julklapparne, dem kammarjungfrun, på hennes tillsägelse

dit inburit, och under det att hon lät afkläda sig, försökte hon framför den stora spegeln, de julklappar som kunde försökas. Pariserhatten, blommor, hårklädslar, mantiljer och smycken; och månet ljuft leende uttryckte hennes belåtenhet, både med julklapparne och med hennes egen lilla täcka personlighet.

De småländska julklapparna voro icke sådana att de kunde försökas — icke underligt då att de voro glömda — — — — och farbrors bref — det blef väl ändå läst? — Vi ville så gerna svara *ja!* på denna fråga; men, för sanningens skull, *måste* vi tillstå att det — glömdes. — — — —

Amelie hade visst föresatt sig att, så fort hon blifvit ensam, genomläsa det; — men vi föresätta oss så mycket, som vi icke verkställa äfven i afseende på det vi hafva för ögonen — och Amelie såg icke brefvet, det låg ju i hennes klädnings-ficka.

Först när klockan, från Clara kyrktorn, klingade jultorgens fjärde timma, kunde Amelie skilja sig från sina glädjeämnen. Hon gjorde det med samma tanke som man skiljes vid en älskad vän: — vi återse snart hvarandra!

Amelie ingick till sin sofvande man, kysste vid genomgången i barnkammaren sin lilla slumrande Honorines panna — och

afskedade ändteligen den gäspande kammarjungfrun.

— Jag vill icke ha' eld förrän *aldra först* klockan tio, hör du det, — befallde hennes nåd, och nedlade hufvudet på det fina, spetskantade örngottet.

Amelies vinter försvann glad och angenäm, lik en dans bland rosor. Hyllning, baler och nöjen, i alla skiftande och vexlande slag, upptogo hennes dagar — eller snarare hennes nätter och hennes enda bekymmer var att få nog *élégance* och ombyte i toiletten — hennes man och mode-journalen voro hennes rådgifvare — och att de voro säkra och lyckades utomordentligt väl det var naturligt, ty det sades allmänt: — Ah, hon är charmante den lilla täcka fru Reibrandt! och alltid i ny och smakfull toilette!

Grosshandlaren hade lyckats att, för sina mottagnings-dagar, göra flera nya och ärofulla aquisitioner till och med bland de högst uppsatte — diplomater och excellenser voro icke sällsynta gäster i hans salong — världens artighet, det öfverdådiga bordet och den lilla tjugande värdinnan — kanske mest hennes dragningskraft, voro de magnetiska medel, som härvid användes.

Fotografien, denna bland nutidens mest anlitade uppfinningar, var vintern 1861 nyss införd i vår hufvudstad — var således icke så allmän som nu — men var så mycket mera modern.

Naturligtvis skulle Amelie fotograferas, och det på alla möjliga sätt, i alla dräkter och attityder.

Grosshandlaren förde henne oräkneliga gånger i Hansens, Malmbergs och Roeslers atelierer — dessa den tidens och kanske ännu de skickligaste — Joop fanns icke då. Än var hon *à la Bergène*, än i en s. k. huslig dräkt, än i balkostym och maskeraddräkt; och dessa alla mer och mindre lyckade porträtter lades dussinvis i éléganta kartonger på salongsbordet för att visas, berömmas och — ännu ett skäl — icke det minst viktiga för grosshandlaren.

— Jag har låtit fotografera min hustru, om eders excellens täcktes se, — yttrade grosshandlaren och kartongerna öppnades och alla de vackra varierade bilderna utbreddes på salongsbordet, som nu omringades af det lysande sällskapet, och fru Reibrandt gick ur hand i hand och beskådades, än med lorgnette, än med glasögon — till och med med förstoringsglas: ty innan man hinner på makens tinnar, så händer det att alla sinnena icke vilja följa med!

Åh, hon är charmante! och det är verkligen svårt att afgöra hvilket som är det vackraste d. v. s. det mest lyckade, det mest lika!

— Se här i denna tjusande enkelhet! det är något: *à la Valière*.

— Ja, men här i denna luftiga baldräkten. Männe icke den ändå är att föredraga?

— Tycker herr greffen det?

— Nej, nej, se här! som turkinna åh, det var superbt!

— Ja, vet herr baron det är också mitt tycke.

— Herr baron? Jag trodde att jag nyss vid glaset haft den äran att bortbyta denna främmande benämning, för en mera hjertlig och familiär.

— Förlåt mig min bror! jag glömde i ögonblicket detta, — svarade grosshandlaren artigt bugande.

Och på detta sätt fortgick exclamationerna i oändlighet från de förtjusta herrarna. Fruntimmerna — underligt nog sade icke så mycket — de tänkte väl så mycket *mer*?

Derefter omringades det lilla tjusande och leende originalet — hvar och en hade utvalt det som mest behagade honom. Det framvisades nu med thy åtföljande förtjusning och en artig anhållan om den *verkliga* äran — och glädjen — och lyckan — dessa

ord alternerades allt efter supplikantens ställningar och förhållanden — att få behålla det.

Ett tjugande smålöje och ett artiggt medgifvande voro de önskade resultaten.

— Jag kunde icke annat än begära det, det var ju derpå gjordt! — hviskades i gruppen, — och jag kan icke annat än bjuda henne mitt konterfej igen.

— Kanske tillåter fru Reibrandt mig att i utbyte få lemna mitt visitkort?

— Vågar jag hoppas att fru Reibrant icke vägrar att, som kontravisit, emottaga mitt porträtt?

— Min fotografi skall snart hafva den äran att uppsöka den lilla tjugande turkinnan.

Så hette det till Amelie, och det under de artigaste bugningar, under det att en och annan af de yngre herrarne, hvilka voro särdeles förtjusta i originalet, med verklig glädje emottog hennes vackra bild.

På detta sätt blef Amelies album alldeles upptyldt — icke af vänner — detta är i allmänhet icke meningen med de album, som ligga till exposition på salongsborden, — utan med dignitärer och lysande namn, — hvilka voro en ära att ega, att framvisa, och Amelie, då hon ordnade denna *ovärderliga* skattkammare, teknade med fin stil de höga personernas namn under hvarje bild.

Det var i mars månad. Solen strålade klar öfver vår vackra hufvudstad, öfver dess snöhöljda vikar, hvilka glittrade i millioner stjernor, vid de prismatiska ljusstrålarnes belysning. Gatorna stodo blanka och glänsande, likt en isbana och från de höga takfotarne droppade en och annan tår. Det var vintern, som sörjde sitt snart försvinnande herravälde.

Amelie skulle i dag ut på visiter. Föret varade kanske icke så länge och hon tyckte om att åka på släde, detta var numera den enda lemning från landsbygdens sympathier, och Amelie kastade sig vårdslöst ned i den prydliga täckslädan och kammarjungfru och betjent, en på hvardera sidan, neddrogo den sobelkantade pelisen och svepte den purpur röda filten omkring de små kokett chausserade fötterna. Betjenten intog sin vakthafvande plats och så framlade det Reibrandtska ekipaget, hvars éléganse tilldrog sig allas blickar.

Några ögonblick derefter ringde det och kammarjungfrun, i betjentens ställe, öppnade tamburdörren.

En äldre, tarfligt klädd herre helsade henne.

— Är frun hemma? — frågade han.

— Nej, hennes nåd är faren ut på visiter, — svarade hon spetsigt.

— Nå, kommer hon snart tillbaka?

— Åh, hon är nyss utrest.

— Att visiterna skola göras midt i middagstunden, — sade den främmande halfhögt.

— Det går ju an att lemna kort, — sade kammarjungfrun leende.

— Nej, det bryr jag mig inte om.

— Den der förstår sig visst inte på sådant, — tänkte kammarjungfrun och log föraktligt.

— Från hvem får jag lof att helsa? — sade hon dock — det skulle han väl förstå.

— Jag ämnar sjelf framföra mina helsingar, — svarade den främmande och aftog helt ogeneradt tulubben, den han upphängde på den blänkande messingskroken och gick emot salongsdörren, den kammarjungfrun öppnade för honom.

Patron Hallvarson nästan studsade vid åsynen af all den strålande lyx, som der mötte hans öga.

Han hade icke mera än en gång förut varit i Amelies hem och då var allt, ehuru ganska präktigt, som han tyckte, icke att jemföra med hvad han nu såg.

Han nedsatte sig tankfull i en af de svällande sofforna och försjönk i ett svårmodigt begrundande, under det att ögat

vexlade mellan all den glans som var utbredd öfver den långa raden af de nästan furstliga rummen.

— Och detta är Malins hem! — suckade han slutligen, — icke tänkte jag, att jag, i den enkla landtflickan, skulle uppfostra ett sådant flärdens barn. Det är för mycket. Det slutar aldrig väl!

— Ack! ack! hade Malin blifvit Hermans hustru, hon hade då blifvit en helt annan människa, enkel, huslig och nyttig, men det var väl icke så Guds vilja.

— Ack min stackars Malin! — klagade han åter, efter några ögonblicks tystnad — bara inte hjertat tager skada. Fåfänga var alltid hennes lilla skuggsida och den fick en så farlig näring i hennes ytliga och flärdfulla man, i detta farliga Stockholmslif denna syndaflod, som fördränker så mycket af människans egentliga värde!

I samma ögonblick kom Honorine, i polkett-takt indansande, varm och glad, som en solstråle.

Hon stannade hastigt, då hon fick se den främmande och ämnade springa ut igen, men hon stod dock stilla, då Hallvarsons vänliga stämma ropade hennes namn.

Hon vände sig om och neg så näpet, i sin lilla himmelsblå blus. Hon var Stock-

holmsbarn och således icke rädd för främmande.

— Kom till mig mitt lilla barn, så får jag tala lite med dig, — bad patron Hallvarson och utsträckte armarna mot Honorine och hon kom, lik en liten elfva, ljuslockig och leende och hoppade upp i Hallvarsons knä.

— Åh, så lik du är din mor! du lilla kära barn, sådan hon var då. Han tystnade — och lika gammal som hon då var — tillade han och kysste barnet och såg så varmt på sin Malins afbild, och en tår stal sig i hans öga och de båda blefvo snart så goda vänner att Honorine berättade för den nya farbrodern allt hvad hon visste, och hon visste mycket hon, både hvad hon hette, huru gammal hon var och hvad pappa och mamma hette, äfven namnen på alla pappas kontorister, och så berättade hon att hon varit på operan och sett så många kungar, mycket grannare än kungen i Stockholm.

— Amelie! heter din mamma så? — frågade patron Hallvarson, liksom hade han icke hört något mera.

— Hm! hm, — suckade han då flickan bejakade frågan.

— Nå du vet så mycket min lilla Honorine, — återtog patron, sedan hon berättade.

tat hvad alla små hertigarne hette och huru gamla de voro; — men säg mig min lilla stumpa, kan du också läsa någon liten bön?

— Ja, jag kan "Gud som hafver" och den har jag kunnat länge, — svarade Honoringe med naiv säkerhet.

— Har mamma lärt dig den?

— Mamma? åh, inte lär hon mig böner! nej, dadda har lärt mig den och hon höll på att lära mig en lång bön, som hon kallar för: "*Fader vår*" för si, vet farbror, att den börjar så, men pappa hörde det och sade, att det var så dumt att lära barn sådant der, som de inte förstår; och mamma tyckte också att dadda borde vänta så länge; men jag kan ändå mest hela bönen, för dadda läser den hvar qväll och ibland är jag vaken.

— Men nu skall farbror få se min stora julklappsdocka, som är från Paris och som är så vacker! — och den lilla vänliga och täcka flickan hoppade vid dessa ord ned ur Hallvarsons knä och dansade ut ur rummet.

Hon dröjde länge, innan hon återkom och farbror gjorde en liten tur i våningen under det att han väntade på flickan. Just som han återkom i salongen inkom Honoringe, men nu sakta gående, ty hon förde vid handen den omtalta dockan, nästan lika stor, som hon sjelf.

Man kan icke göra sig en föreställning om den lilla pariserdamens dyrbara éléganse, icke under då, att den på en gång förvånade och oroade farbror Hallvarson.

Honorine omtalade att hon dröjt så länge, för att dockan skulle klädas om i sin gran-naste klädning; ty hon hade en hel kartong med kläder och nu förevisade hon hela toiletten, t. o. m. den éléganta intérieuresen deraf.

Sedan måste farbror in i barnkammarn och se hennes dockskåp, hvilket utgjordes af tvenne smakfullt möblerade våningar, der man icke kunde upptäcka att den minsta sak felades.

Farbrors öga fästades med ett eget uttryck på den lilla papperskorgen, hvilken hade sin plats under det näpna skrifbordet och han tog derur ett tillskrynkladt papper som han gömde i sin ficka.

Sedan farbror och Honorine återkommit i salongen kom Honorines sköterska att afhemta både flickan och hennes docka; ty tiden var inne för middagssömnen, hvilken mamma strängt tillsagt icke fick i dag försummas, på det att hon skulle så mycket längre kunna vara vaken på natten; ty det var i dag mottagning hos grosshandlarens.

Icke utan tårar skiljdes Honorine från farbror Hallvarson; men dockan lemnade hon qvar — han skulle väl ha något sällskap.

Patron Hallvarson var åter ensam och nu mulnade hans ansigte, öfver hvilket den lilla älskliga Honorines joller och smek utbreddt ett vänligt solsken.

Han upptog, efter några ögonblick, ur sin ficka det hopskrynkade papperet, sammanvek och slätade det och nu syntes det att det var ett bref, af hvilket dock en bit var afrifven.

Hallvarson såg länge på brefvet, och allt djupare och djupare lade sig pannans veck, allt mörkare och mörkare blef blicken som oafvändt hvilade på brefvet.

— Icke ämnade jag det till sådant ändamål, till ett *allmänt* läsande, — utbrast han slutligen. — Jag doppade dock pennan djupt ned i mitt hjerta, när jag skref det. — — —

Och han sammanvek brefvet och nedlade det åter i fickan och liksom det haft något samband med det vackra albumet, hvilket intog en hedersplats bland alla de dyrbarheter, som prydde bordet vid hvilket han satt, fästades hans öga nu på dess skimrande pärmar.

Han sträckte ut handen och fattade det, han ämnade genast öppna det, men hvad var det, som återhöll honom? Var det aning eller fruktan?

Slutligen gaf han vika för sin första tanke. Han öppnade det och konungen och drottningen voro de föremål som först mötte hans öga.

— Dessa första blad lemnade jag för man och barn, — jag tyckte, att i hemmet gälla de mest; men, när albumet så här ligger framme till exposition, så är väl placeringen riktig.

— Jag längtar att få se min lilla Honorine och han vände ånyo bladet.

Det var enkedrottningen och prinsessan Eugeni, han vände åter och åter tills han haft den nåden att få uppvakta hela den kungliga familjen.

Nu följde i ordningen det äkta paret, den ståtliga grosshandlarn och hans fru.

— Skall detta vara Malin? Ja, nog äro dragen hennes, men klädseln? Hon måtte väl inte i verkligheten spöka ut sig på det här viset. Hon förnekar ju till och med sin kristendom, då hon klär sig som turkinna!

— Ack, min Malin! min Malin! — och patron Hallvarson suckade djupt och förde handen öfver ögonen.

Åter en scenförändring och nu log mot honom Honorines ljufva och täcka bild. Icke underligt att hon log, — hon hade den nåden att till vis å vis räkna prinsessan Lovisa.

Ett nästan underligt slag klappade hans hjerta då han nickade åt sin lilla Honorine,

för att fortsätta runden; men ändå underligare höjdes det — kanske af vördnad? då han hade den nåden, att i sittande ställning och i sin gråa rock få uppvakta en excellence och ett statsråd! — —

Icke hade Hallvarson känt dem — han hade icke så förnäma bekantskaper och deras klädsel var enkel, utan en enda utmärkelse — hade icke den omtänksamma Amelie presenterat dem en gång för alla, då hon under deras fotografier skrifvit deras namn.

Vidare fortfor Hallvarson och sedan han genomgått hela detta galleri af dignitärer, utan att dock egna dem mycken uppmärksamhet, utbrast han med en slags godmodig, sorglig ironi:

— Så har jag aldrig förr varit i så förnämt sällskap! också fann nog Malin att jag och min gumma icke passade der! Kanske jag och hela min familj delat brefvets öde — — — att vi befinna oss i en papperskorg?

Han tystnade.

— Hvad skulle min son på galejan att göra? — utbrast han derefter och lade albumet på sitt ställe.

Och den redlige patron Hallvarson försjönk — emot all vana, i ett djupt, vemodsfyllt begrundande — så djupt att han icke

hörde den rörelse, som blef i tamburen vid hennes nåds hemkomst.

— Det är en främmande herre i salongen, som länge har väntat på hennes nåd, — sade kammarjungfrun.

— Jag går då andra vägen in i mitt toilette-rum.

Och Amelie ilade skyndsamt in, åtföljd af den outhärliga tjensteanden.

— Nej, se mitt hår är alldeles derangeradt! du får lof att sätta om det! Jag tänkte icke eljest att i dag göra någon särskild toilette till middagen, då jag ändå i afton måste uppoffra hela timmar för spegeln; men nu, för den främmandes skull — måste jag väl. . . .

— För hans skull behöfver visst icke hennes nåd göra sig det ringaste besvär — inföll kammarjungfrun hånleende.

— Hvad är det då för en figur, som du infört i salongen?

— Det vet jag inte. Men han ser ut, som en inspektör från landet.

— Hvem kan det vara? Jag vet mig icke just ha' dylika bekantskaper. Släta mig då bara litet, — och Amelie kastade en svart mantilj öfver den éléganta förmiddags-toiletten och skyndade, på en gång ligkiltig och nyfiken, in i salongen.

Hallvarson satt så djupt försjunken i tankar, att han icke hörde hennes lätta steg, på de mjuka turkiska mattorna, hvilket var väl för Amelie, hon fick derigenom tid att återhemta sig och beherrska de underliga, mot hvarandra stridande känslor som den öfverraskande åsynen af hennes farbror uppväckt i hennes hjerta.

Hon smög sig bakom dörrförhänget, som skiljde förmaket från salongen, för att beherrska uttrycket af det rörliga anletet.

— O, jag har varit otacksam mot honom! — hviskade samvetet, — hur skall jag kunna återse honom? — — —

— En inspektör från landet! — hånade fåfängans demon i hennes öra, och nu blef det strid i hjertat. Hon tittade förstulet fram. Ett drag af kärlek spred sig öfver hennes vackra, nyss så oroliga drag. En känsla af kärlek utgjöt sig i hennes själ och lade en mild hand på det anklagande samvetet. Demonen *måste* vika.

Hallvarson såg upp, hennes blick mötte detta rena, trofasta öga, som underbart ljusnade vid åsynen af hans Malin, hvilken nu, likt ett älskande barn, ilar fram och med ett: — Farbror! farbror! — kastar sig, under varma tårar, i Hallvarsons öppnade armar.

— Nå, så har väl hennes nåd aldrig förr hvilat i en *sådan* famn! — tänkte kam-

marjungfrun, hvilken bakom kabinettets förhänge bevittnat hela scenen.

— Nå, nå, smaklig måltid! gerna för mig! och hon tyckte icke att det lönade mödan att längre bibehålla den litet obeqväma ställningen.

Emellertid hade farbror och brorsdotter länge och förtroligt språkat. Han hade visst föresatt sig att tala allvarligt och varnande vid henne; — men åsynen af hans kära Malin och den innerliga och oförställda glädje om hvilken hela hennes intagande varelse så kärleksrikt talade, gjorde alldeles denna föresats om intet.

En annan gång, innan han lemnade Stockholm, skulle han göra det.

Honorine och Hallvarsons familj voro de egentliga ämnen som afhandlades.

Af en händelse förde patron handen i fickan der brefvet låg. — Han upptog det.

Nu blef strid inom farbrodrens bröst.

— Malin! — började han slutligen med vek röst och räckte henne kärleksfullt handen, — när du får bref från gamle farbror, min flicka lilla — jag ber dig visst icke gömma dem — men du får icke mera lägga dem så att de äro tillgängliga för hvem som helst. — Kom ihåg mitt barn! att dessa enkla rader äro ändå liksom små mosaikbitar af mitt hjerta. — Bränn dem du så

fort du vet hvad de innehålla — och glömm-
mer du det — så rif sönder papperet, det
är då icke så lätt att få reda på det, som
jag ville att ingen mer än *Gud* och *vi* båda
skulle veta.

— Farbror! min gode farbror! kan du
förlåta mig? — utropade ångerfull den unga
qvinnan och hennes hufvud sjönk ned mot
farbrodrens bröst.

— Ja, af hela mitt hjerta.

— Nå, så gif mig då åter brefvet, som
jag så ovärdigt behandlat! — gif mig det
till bevis på din förlåtelse.

— Här har du det — men icke för att
gömma — utan *bränna*; och gubben uppreste
sig och upptände en tändsticka, räckte ut
handen efter brefvet och antände det verkli-
gen öfver kaminens hvita marmorstenar.

Ameli suckade — och i samma ögon-
blick föll hennes öga på albumet. O, han
hade kanske genomsett det! och samvetet
började åter sina anklagelser.

— Hvad tusan är detta för en gemen
lukt? det osar papper eller linne, eller hvad
det är för smörja! — hördes i samma ögonblick
grosshandlarens missnöjda stämma från näst-
gränsande rum, och han inträdde i salongen.

Hallvarson stod ännu vid kakelugnen,
betraktande det sista lågande hörnet af det
förkolnade brefvet.

Grosshandlaren nästan studsade.

— Åh, mjuka tjenare, min farbror! — utropade han med den sjelfbeherrskning, som aldrig öfvergat honom.

— Välkommen! välkommen! men hvad är detta för en liten offerflamma? — tillade han och närmade sig kakelugnen.

— Ett litet obehörigt papper, som jag hade den djerfheten att antända i din fridlysta salong — svarade Hallvarson och räckte grosshandlaren handen.

Herrarna slog sig ner i ett par emmor och nu blef fråga om öfverraskning, resa, före, spanmålspriser, småländska jernbanor, politik och mera sådant.

Grosshandlaren uppehöll sig aldrig länge vid samma sak, han trodde att detta hörde lika väl till goda tonen, som till hans lynne och Hallvarson, som deremot gerna gick på djupet af de ämnen som afhandlades måste dock nu lunka med den skenande grosshandlaren.

Amelie var utgången och midt under de lifliga discusionerna tillsade betjenten: — Det är serveradt!

— Jag hade väl bort kläda om mig litet till middagen — yttrade Hallvarson seende på sin gråa rock.

— Åh bagatell! jag hoppas aft farbror här anser sig som hemma!

I samma ögonblick inkom Amelie, för att låta farbror föra sig till bordet.

Efter måltiden, vid hvilken farbrors skål druckits med artiga tal, i fina viner, sutto de åter i salongen.

Amelie hade så gerna velat tala om för farbror att det i afton var mottagning; men hon hade icke kunnat få de der orden öfver läpparna.

Kaffebrickan stod med den dyrbara servisen så fin och lackerad på salongsbordet, då betjenten anmälde att ett fruntimmer bad att få tala med hennes nåd.

— Vill hon icke komma in?

Och på betjentens nekande svar, utgick Amelie i tamburen.

— O, min Gud! Lotta! Lotta! -- utropade Amelie och kastade sig med ett barns glädje i sin kusins armar.

Lotta hade velat öfverraska Amelie — det hade därför varit en öfverenskommelse mellan fadren och henne att icke omtala att hon varit honom följaktig till Stockholm.

Hon hade tillbringat de timmar, som fadren varit hos grosshandlaren, hos sin moster, en enkefru Ekstein, hos hvilken de tagit in och der de ämnade bo.

Glad införde Amelie Lotta i salongen.

— Den farbror, som gjorde mig ännu en så glad öfverraskning! — utropade Ame-

lie och klappade Hallvarsons axel och såg på honom så strålande och lycklig.

Grosshandlaren helsade artigt den inträdande, men Amelie som kände sin man, såg att hon icke var välkommen, oaktadt det trovärdiga uttryck han gaf åt detta ord.

— Jag måste rekommendera mig, — sade grosshandlaren sedan kaffe var drucket: Jag har viktiga affärer att afsluta, innan mottagningstimman, då jag hoppas få återse både farbror och Lotten. Jag gissar väl att Amelie berättat, att vi i dag ha mottagning. Och i detsamma lemnade han, med en artig bugning rummet.

— Har du mottagning i dag, Malin? — frågade Hallvarson. — Jag trodde att det bara var förnämt folk som hade sådant.

— Ja, men farbror lilla, när man har kommit in i sådana umgängskretsar, så måste man, utan att vara förnäm ändå antaga deras seder, — svarade Amelie och nu gläntade åter fåfängans demon på dörren till hennes hjerta — det syntes på blick — ja på hela hennes varelse — ehuru hon nog försökte att icke låtsa om besöket.

— Dessutom är det ett alldeles förträffligt bruk. Man arrangerar sig en dag i veckan, för att taga emot sina vänner och är de andra dagarne alldeles säker för dem.

— Det spar både kassa och besvär.

— För ens vänner tycker jag, att alla dagar borde vara mottagningsdagar; men...

— Grosshandlaren ber att få tala vid hennes nåd! — tillsade bugande betjenten och Hallvarson tystnade.

— Nog var det bra fatalt att de skulle komma just i dag! så välkomna de eljest äro, — började grosshandlaren, innan Amelie väl hunnit in uti hans rum. — Gubben må då vara — det betyder icke så mycket. Jag presenterar honom som brukspatron och han har, i följd af den rikedom jag antyder, lof att vara litet egen, så i klädsel, som manér — men ser du, kusin Lotta — hvad skall man säga om henne? hon är inte mer och inte mindre än en — äkta småländska så till tal, som klädsel och façon.

— Ja, det är bra ledsamt, kära Theodor, att du skall behöfva skämmas för mina slägtingar, som ändå äro så hederliga meniskor — och jag var så vänlig mot din bror, som bar sig så illa åt och som ingen annan alls ville se, — svarade Amelie med en blandning af ledsnad och bitterhet.

— Se så ja, räcker den visan än.

— Åh, den är ju nyss börjad — då jag aldrig förr än nu talat härom: — men när du finner dig så generad af min farbror, min rara farbror och hans dotter, så kunde jag inte undvika att yttra hvad jag gjorde.

— Jag är visst icke generad af dem annars — de må vara här så ofta och så länge som heldst — det är blott i afton, då jag vill hafva *allt* så lysande som möjligt; ty jag vet, att sjelfva gräddan af våra vänner ämna sig hit — och då....

— Äro mina stackars släktingar icke presentabla? — Jag skall också uppriktigt bedja dem att tillbringa aftonen på något annat ställe.

— Bedja dem *uppriktigt*? är du alldeles tokig. — Nej, om du på *fint* vis, kunde ingifva dem den tanken, så vore det kanske bäst, både för dem och oss; men för all del utan att stöta dig med dem — och skulle de blifva qvar, så låna kusin en af dina klädningar och kluta på henne det bästa du kan och så en sak — visst i det hela en småsak — men man bör iakttaga allt — och, till ditt beröm får jag säga, att du gjort det så, att ingen kan hos dig upptäcka smålandsflickan.

— Nå, hvad var det för en småsak? — frågade Amelie.

— Du bör icke säga — *Lotta*. — Numera heter knappt en ladugårdspiga så. Allas ögon skulle vändas till föremålet för denna benämning — och det vore.... Grosshandlaren tystnade.

— Jag har redan tänkt kalla henne Charlotte.

— Nej, Lotten vore bättre, — du.

— Det låter så barnsligt.

— Nej, det låter förnämt och näpet. Jag vet många exempel derpå. — Landshöfdingskan Cremer har alltid kallats Lotten. — Nå, Lotten Mörner och många andra: men som sagdt är, detta är en småsak — i jämförelse med annat. Vet du Amelie, att jag är riktigt rädd att icke *allt* i afton blir *så* som det borde vara — eclärering — rafraichissement och din toilette. — Soupéen — den blir då superb — du har så mycket i ditt hufvud genom det oväntade besöket, att jag icke är rätt säker på huru det går. Men kom ibog min söta Amelie, att du icke ger dementi åt det anseende som vårt hus eger — det är viktigt, i så *många* fall. — Och grosshandlarn kysste sin hustru på pannan.

— Åh, var icke orolig för det — allt skall gå bra — men icke om jag står så här och pratar bort min tid — och, med ett barns skälmaktiga ledighet, kysste hon sin man och lemnade dansande rummet.

— Vet du Malin lilla, att Lotta och jag ha' kommit öfverens att tillbringa vår afton hos min svägerska — yttrade farbror Hallvarson, då Amelie inträdde i salongen.

— Åh, nej! hvarför det farbror lilla?

— Jo, för jag tycker att vi båda inte tillhöra det sällskapet.

En underlig strid uppstod i Amelies själ.
— Mannens vilja — hennes egen fåfänga, åter uppväckt af hennes man — men de kära vännerna — att ega dem — och få visa dem hennes hem i all dess glans — det granna bordet, de utvalda gästerna och detta allt sedan berättas i Småland.

Alla dessa tankar och många flera korsade, i ett enda ögonblick, om hvarandra i Amelies hjerna.

— Nej, farbror får icke lemna mig, annat än med det vilkor att komma igen, sedan fracken och hvita halsduken äro påsatta — utbrast Amelie med varm innerlighet, och denna hjertats tanke hade förjagat alla de andra, — men du Lotten lilla, hvad skall du hafva på dig? — tillade hon och tanken gjorde ett hastigt hopp in på modets område.

— Jo, skulle jag vara med, så skulle jag hafva min nya vackra klädning, som jag hade på Carlsbalen i Jönköping.

— Hurudan är den?

— Skär och hvit!

— Och hvad slags tyg?

— Af fin, fin nettelduk eller organdi tror jag det heter!

— Duger inte, Lotten lilla! — det skall antingen vara silkesbarêge eller siden! Nå, hur är den gjord?

— Med två kjortlar.

— Ah, så gammalmodig! Nej en af mina klädningar skall du hafva. Jag har en som jag aldrig haft på, ser du den är nu litet trång åt mig. Den skall du hafva!

— Skall Lotta vara med, hvilket kunde vara roligt, för att en gång hafva sett en Stockholmsbankett — så skall hon hafva sin egen klädning inföll farbror, och vill du Malin, icke se henne i *den* — så får du *icke* se henne i någon — utan då tillbringa vi — som sagdt är — vår afton hos min svägerska, hvilket väl i alla fall är det klokaste.

Nu bestormades farbror med böner, hon ville gerna ha' henne i nettelduksklädningen. Lotta hade hon nog på sin sida. — Hon hade icke sett hvad fadren sett — blott Amelies vänliga och glada emottagande; och det vore nog roligt, att en gång få vara med om något så utomordentligt, som det hon väntade, och hon kunde ju icke annat — i ett bem, hvars skimrande lyx vida öfverträffade all Lottas föreställning.

Farbror lofvade. Amelie kysste honom, jublande af glädje.

— O, min Gud! hur skall jag hinna att blifva klädd! utropade hon i det samma med

häftig oro, då bordsstudsaren klingade de fem slagen.

— Tag dina kläder hit och kläd dig här, så att min kammarjungfru får kläda ditt hår. Du skall tro att hon är en riktig hårfrisörska! — ropade Amelie och vände hufvudet från andra rummet, dit hon ilande skyndat, för att komma in i sitt toilette-rum.

— Känner du igen vår Malin, Lotta? — frågade Hallvarson och såg, suckande, efter den försvunna.

— Åh, jo pappa lilla, nog gör jag det! det der goda hjertat tittar ändå så igenkännligt fram mellan alla lyxens draperier! — svarade Lotta innerligt.

Patron Hallvarson ville icke att Lotta skulle kläda sig hos Amelie.

— De ha nog mycket bråk ändå, — tyckte han. Hos hans svägerska var så lugnt och stilla och han tog Lotta med sig till henne.

— Kära du, skaffa flickan något att sätta på hufvudet, som är sådant som de bruka det — vackert, men utan prål — sade patron till fru Ekstein; — och så skaffa henne någon som sätter håret som det skall sitta. Jag vill inte att hon skall se ut så, att hon väcker uppseende. Är hon lik de andra, så märker henne ingen — och så vill jag inte

att Malin skall af sin man ha ledsamheter och smädelser för sin kusin.

Och svägerskan anskaffade det som behöfdes. Hårfrisörskan bodde fyra trappor upp i samma hus och i samråd med henne, utvaldes en guirland af de många som moster låtit hemta hos Lagerströms.

Handskar, skärp och skor, allt anskaffades. Moster köpte det sjelf, under det att toiletten försiggick i mosters förmak, och när Lotta var färdig och hon betraktade sig sjelf i mosters stora förmaksspegel, vid hvilken både hårfrisörskan och moster lyste, med ett stearialjus i hvardera handen, blef Lotta nästan förvånad öfver sig sjelf. Hon hade aldrig sett så bra ut. Ja, hon tyckte till och med att hon var vacker, och pappa och moster tyckte så med.

— Hvad ändå Stockholm har många försköningsmedel! — tänkte Lotta. Det är ändå ett farligt ställe! Och min stackars kära Malin! fortsatte tanken sin tysta monolog.

I hyrvagn anlände nu patron Hallvarson med sin dotter. — Vi äro visst de sista! — yttrade patron under vägen. — Det är då ett riktigt spektakel, att fara bort när det kunde vara lagom att gå och lägga sig! — och ändå — de voro de första.

— Lotten! Lotten! du är för söt! din toilette charmante! och så den guirlanden

klär dig! — utropade Amelie och reste sig upp ur sin emma, på en gång förvånad och utom sig af glädje, när Lotta, så täck och alldeles — å la Stockholm — inträdde i salongen.

Amelie hade allt haft bekymmer i den vägen!

Men hvad var Amelies förvåning emot den, som Lotta erfor vid anblicken af henne? Hon kände knappt hennes kyss på pannan, — hon såg blott och hon visste icke hvad hon såg. En sväfvande luftig vårsky, — något sådant tyckte Lotta sig skåda.

— Kan detta vara Malin? frågade hon sig sjelf, — ack, ja! det är åtminstone hennes ögon — hennes vackra, ljufva ögon! — svarade hjertat — ty Amelies blick hvilade i detta ögonblick på barndomsvännen och dessa klara stjernor strålade så varmt in i hennes själ.

Vagn kom på vagn och snart var grosshandlar Reibrandts stora och lysande våning likt ett rörligt färgspel.

Grosshandlarn fick rätt — deras mottagning hade aldrig varit så besökt — så lysande, både i afseende på förnämiteter, som toiletter.

Amelie, den lilla tjusande värdinnan var, liksom buren i en triumfchar — nästan i ett rus af glädje. Hennes småländska

släktingar voro nästan glömda; ehuru hon väl nickade vänligt åt dem, då hon kom i deras väg, men grosshandlaren glömde dem icke.

Patron Hallvarson gick och gällde för en brukspatron med omätliga rikedomar — och hans dotter, i följd derutaf — för en rik arftagerska.

Många af de unga eleganterna bad att blifva presenterade för henne.

De funno henne ganska täck — till och med — *charmante* — de i synnerhet, för hvilka grosshandlaren närmare detaljerat fadrens rikedomar.

Och Lotta — redde sig — som man säger — ganska bra — väl rodnade hon, kanske litet mer än som brukas; — — men hon svarade ganska naivt på de till henne ställda frågorna — om ock rösten hade ett småländskt tonfall.

Hennes hår var superb — hennes tänder som perlor och hennes figur någonting Junoniskt.

Vi måste medgifva att dessa företräden voro verkligen Lottas egentliga skönhetspartiklar. — Och det är intet så litet att ha så pass mycket af den sorten!

Dessutom, hon dansade charmant polkett — valsade *så*, att man kunde valsa ihjel sig med henne. — Dans hade alltid varit Lottas favoritnöje — och hennes pengar —

hennes många hundratusen — icke var det underligt att hon var omtyckt?

Patron Hallvarson hade, i ett kammarråd, råkat en gammal akademi-kamrat — detta var för honom både kärt och oväntadt men det hindrade honom dock icke att göra sina iakttagelser och dessa voro *icke* till hans belåtenhet.

— Ack, min Malin! min Malin! — suckade han och ville försöka se bort, eller se ned, för att *icke* se *henne* — och ändå — han kunde icke hafva sina ögon ifrån henne. Ack! vi intrycka så ofta sjelfva törnet djupare i vårt hjerta!

Honorine var farbror Hallvarsons egentliga glädje — och underligt nog — dock icke underligt — ty barnet känner vanligen sympathi för det sannt goda — hon trufdes nästan bäst hos honom; ehuru omringad och kringfjäsad af alla, hon var der hon dansade fram, lik en vårens fläkt.

Var Lotta road? Det syntes så — hon var, under de första stunderna, liksom i en slags förtrollning af allt detta, för henne ovana, och strålande skimmer som omgaf henne — men likt detta magiska *Fata morgana*, hvars glänsande bilder snart fördunklas, skingrades ock snart för henne denna bländande förtrollning.

— Ack, pappa lilla! nog äro ändå våra Jönköpingsbaler treffigare! — hviskade hon till sin far, under loppet af de fortilande timmarne.

Ack! Amelies uppförande, hvilket icke var *sådant* som hon önskat det — var kanske ändå det som väckte denna otillfredsställda känsla i hennes hjerta.

— Ja, kära min flicka! gifve Gud att vi aldrig gjort denna resa! — svarade patron Hallvarson, och en djup suck genombäfvade hans varma, redliga hjerta.

Patron Hallvarson inkom, en afton i slutet af juli, svettig och trött från en äng, der höbergningen försiggick.

Han satte sig som vanligt ute på verandan och hade der, på det lilla, vanliga bordet, sin vattenkaraff — sin saftbutelj och sina kryddskorpor. Som det var postdag låg äfven väskan på ett hörn af bordet.

Han öppnade den sedan han tillblandadt saftglaset och, under det han smuttade derpå, framtog han de trenne aftonbladen och tittade, så der litet i förskott, på första numrets sida.

— Mor! mor! ropade han till sin hustru, som han såg i salen, från hvilken hon äm-

nade sig ut på verandan — Malin har fått en gosse!

Fru Hallvarson var nu hos sin man.

— Åh, det är väl icke möjligt! vi skulle väl, om så vore, vara de första som skulle veta det.

— Nå, så läs då — eller hör — ty du har inte dina glasögon på dig.

Och Hallvarson läste.

En älskad *Sons* lyckliga födelse lördagen den 23 Juli få vi härmed äran tillkännagifva.

Stockholm den 23 Juli 1862.

Amelie Reibrandt. Theodor Alex. Reibrandt.
född Hallvarson.

Fru Hallvarson sade intet, men öfver hennes ansigte utbredde sig en synlig oro.

— Ack min gubbe! — utbrast hon slutligen och lade handen på sin mans skuldra — icke kunde vi tro, när Malin var här och när vi icke kommo ihog annat än att hon var *vårt* barn och när hon var så snäll och älskade oss, som egna föräldrar — att hon då skulle så glömma oss, att vi, genom tidningarne, skulle få veta det som gör hennes hjerta en så stor glädje.

— Nej, nej, min goda gumma! men ser du, nu råar icke Malin — gjorde hon det, så hade hon nog strax skrifvit till oss och berättat sin glädje — men nu, den lilla stackarn, der hon ligger, så hvarken *får* eller

kan hon tänka, — svarade Hallvarson och så väl i uttrycket af hans röst, som i uttrycket af hans ansigte låg en utesäglig ömhet.

— Ja, men så mycket både *kan* och *får* hon tänka, att hon kunde be sin man skriva till oss — som han visst borde veta ändå, men vi äro inga excellenser, inga greffvar och baroner — — och ändå vet jag, att i hela världen finnes *ingen* som så delar Malins glädje som vi — och fru Hallvarson började häftigt gråta.

— Åh, min gumma lilla, inte skall du vara så ledsen! Jag tycker också att jag ville ha' det på annat sätt, men ser du, den stora världens barn se saker så olika, mot vi landtbor.

— Ja, Hallvarson! det vet jag nog; men Malin var vårt barn, vårt kära barn, innan hon blef världens, och jag tycker att något skulle sitta kvar från den tiden. De säga att ingen stoppar andras barn i barnen, men det kan man nog göra och det vet jag att vi gjorde — men si, att intet främmande barn lönar en varm föräldrakärlek, det vet jag nu, det är en sanning, — och fru Hallvarson snyftade.

— Vi veta ju inte nu något om henne och hennes barn, ack, hon kan vara så sjuk, ja hon kan vara död, vår kära, kära Malin

och vi veta om intet! Aldrig var jag för det giftermålet; nå, det var inte du heller, du arbetade väl emot, så mycket du kunde, men han riktigt förtrollade flickan. Nej, vår Herman, vår vackre och redbare Herman, si det hade varit annat det! och en sådan hustru hon då blifvit! — en sådan qvinna! och nu, *han* förderfvar henne alldeles, min rara flicka, så att hon glömmar både Gud och allt godt! Ack om vår Herre toge honom, i en salig stund, och vi finge åter vår Malin, fast hon ville väl inte skiljas vid Stockholm och dess fröjder; Ack, min Malin! min Malin! om jag bara visste hur det är med dig?

Skrif till din syster, min gumma lilla. Genom henne får du nog veta hur Malin mår.

— Jag skäms att göra det. Jag vill icke att någon skall veta att Malin så kunnat glömma oss, men jag har intet annat råd, så mycket det än kostar på mig.

I samma ögonblick inkommo August och Lotta.

Föräldrarne sade intet, men August, hvilken genast tagit Aftonbladet utropade straxt den vigtiga nyheten med vredgad förvåning och med anmärkningar i mammas anda, men skarpa och fulla af student-sarkasmer.

Lotta sade intet. Hon lemnade herrarna och gick på sin kammare, att i ensamhet gråta öfver Malins glömska och öfver den smärta, som denna glömska förorsakat hennes kära föräldrar.

De hade visst ingen ting sagt, men ack! deras ärliga ansigten hade tydligt talat.

Fru Hallvarson gick att skrifva till sin syster, och så slutade den dagen på Björkå.

Första dagarna af september ankom ett bref, hvilket inneslöt 2:ne guldkantade bjudningskort. Fru Hallvarson och doctorn voro bjudna till faddrar åt Malins gosse. Patron och Lotta hade varit det — nemligen *antecknade* — åt Honorine.

— Hvad i herrans namn, är Malins gosse hedning än! — utbrast fru Hallvarson med verklig förskräckelse. — Nog ha' de sina barn länge odöpta här nere med, men ifrån den 23 Juli, till den — låt mig se — 11 september, det har väl ingen människa hört talas om!

— Mamma lilla! det ligger visst ännu ett litet bref qvar i kuvertet, — sade Lotta.

— Ack, det är från Malin! — utropade fru Hallvarson, och hennes ansigte undergick en hastig förändring.

Hon läste de få raderna — hon läste om dem igen, och den ena tåren droppade efter den andra ned på de kära raderna.

— Ack, mina barn! man bör aldrig dömma. Malin har varit sjuk. Hon har inte kunnat skrifva, och därför har det dröjt så länge med gossens dop. Det är ändå icke rätt, men de se saken ur verldslig synpunkt. Malin, den stackarn, ser med mannens ögon, och de äro närsynta när det gäller andliga ting.

— Nå hvad skrifver Malin annars? — frågade Lotta.

— Bara böner att vi ska' komma dit. Det är inte många ord, hon orkade nog inte skrifva längre, men de der orden, kära Lotta, de äro riktigt tagna ur hennes hjerta.

— Nå, men ämnar mamma resa då?

— Åh, mitt barn hur kan du sätta det i fråga.

— Det kan jag visst, Herman är godt resällskap, och tänk mamma lilla! att få se Malin och hennes små barn — och få se Stockholm, som mamma aldrig sett — nog vore detta allt värdt en resa, i synnerhet nu när man har jernvägen, så att man kommer så fort som om man flög.

— När man blifvit nära sextio år utan att ha' sett Stockholm, så tycker jag att det kan vara onödigt se'n. Ack hur gerna jag

ville se Malin och hennes barn det känner endast Gud; men vet du Lotta, att jag tror att jag har mera glädje af att sitta här hemma och tänka på Malin och längta efter henne, än jag hade att se henne i hennes eget hem. Nog vore det mycket *der*, som mina ögon, som äro så ovana vid de Stockholmska bruken, icke ville se. Det är allt bättre att minnas Malin sådan hon *var*, än att se henne sådan hon *är*, — tillade fru Hallvarson och torkade en tår ur ögat.

— Ja, nästan så tänker äfven jag sedan jag sett henne, men ack, hon var emellanåt så älsklig, så lik sig som i fordna dagar. Men mamma, kunde icke Herman ensam resa?

— Det gör han ej och det är också bäst att han icke gör det, ty då är jag rädd att Mina Lindal för honom mistade allt behag. Han kan ju ändå inte komma sig till att fria till henne, som är en så vacker och god och duglig flicka och min tro är att han aldrig rätt kan glömma Malin. Ack, Lotta! Lotta! tänk du, om inte den der pratmakarn Reibrandt hade kommit — hur det då kunnat vara! och så mycken glädje det gjort mig att få kalla min Malin dotter, att veta henne Hermans hustru, så är Gud mitt vittne att det är ändå inte derpå som jag mest tänker. — — Nej, nej! jag tänker mest på

huru det skall sluta för Malin — ty väl slutar det aldrig.

I samma ögonblick inkom patron Hallvarson i rummet.

En ljusning flög öfver hans hustrus nyss så sorgsna drag och hon räckte med ett hjertligt leende både bjudningsbrefven och Malins egna rader åt sin man.

Sedan Amelie, efter sin gosses döpelse, åter kommit ut i verlden, emottogs hon der med bifall och förtjusning. Hon hade blifvit litet blekare och det klädde henne så väl. Hon såg ännu mera *intressant* ut. Äfven hennes man tycktes, åtminstone i sällskap, hafva fördubblat sin ömhet och sin uppmärksamhet. Hon hade ju skänkt honom en son — en ättling till hans namn — hans firma och hans förmögenhet.

I hemmet var dock hans lynne icke alltid så gladt och älskligt. Det låg en viss retlighet deruti, en ojemnhet som mycket plågade Amelie, en slags motsägelseanda, som ömsom nedslog, ömsom retade Amelies lynne. Det var något för henne så ovandt, hon så bortskämd, så van vid bara hyllning, smicker och courtise. Hon kunde icke fatta detta — nu — när hela verlden tycktes

upptändt för henne sitt rökoffer — skulle då hennes man — — — — var han svart-sjuk öfver denna ökade hyllning? Men nej! i sällskap var han ju kärleksrikare, uppmärksammare än någonsin — kunde aldrig nog briljera med henne.

Kunde det vara affärerna? Omöjligt! han slösade mera än någonsin på hennes toilette — kunde aldrig få henne nog élégante — aldrig gifva nog mycken glans och öfverdåd åt deras mottagningar, hvilka redan börjat i oktober — således icke affärerna. — Men hvad kunde det då vara?

Amelie tänkte dock icke härpå oftare än hon var under inflytandet af hans dåliga lynne; ty eljest lefde hon som i ett slags yrsel, nästan som i ett rus af nöjen och flärd.

I slutet af november månad gaf norrska ministern en fête, en lysande bankett och Reibrandts voro äfven bland de utvalda, — de lyckliga som skulle deltaga i den. Det var kostym-bal.

Hur skulle Amelie vara klädd?

Öräkneliga voro de planer, de öfverläggningar som uppgjordes, som häröfver anställdes i det Reibrandtska hotellet.

Amelie ville föreställa en mythologisk bild — hoppet med den rodnande blomsterkransen i hennes ljusa rika lockar, med liljan i den högra handen och den andra stöd-

jande sig på ett ankare — eller glädjen, hvilken äfven ju föreställes af en skön, leende flicka, blomsterprydd med skålen och styret, dessa symboler af offer och måtta.

— Åh, min Gud, så champêtert! så småländskt, — utropade grosshandlaren och höjde föraktligt på axlarna, det är ju en bal? — nå, du är visst icke nöjd med att bara åskåda? För att dansa måste ju händerna vara lediga och när de mythologiska symbolerna borttagas står du der, som en liten småländsk herdinna med blommor i håret.

— Nej, min Amelie! som turkinna tar du dig bäst ut — det är en dräkt af prakt och élégance, der du kan få visa dina juveler, i en gnistrande halfmåne och tänk hvad den purpurroda turbanen upphöjer din hvita, genomskinliga hy!

— Dessutom, du vet ju, att din fotografi som turkinna, är den som vunnit mesta bifallet, tänk då denna dräkt förhöjd af färgglans och prakt. Åh du blir charmante! du blir superb! — och grosshandlaren kysste sin hustrus panna. Detta var nu mera inte just så vanligt.

Baldagen kom, och man kunde verkligen säga att Amelie gjorde *furor* i den dräkt hennes man valt åt henne och hvilken nästan förtrollande upphöjde hennes täcka och tjusande varelse.

Hon hade till och med ådragit sig de kungligas uppmärksamhet och sjelfva konungen hade lyckönskat grosshandlaren till en så förtjusande hustru.

— Är du ännu missnöjd med den drägt jag valt åt dig? — hviskade Amelies man i hennes öra.

Amelie log strålande, och nu meddelade grosshandlaren i halft hviskande ord, det bifall Hans Majestät nådigast tackts tilldela henne.

— Finnes någon i hela världen lyckligare än jag? — tänkte Amelie och läppjade med coquette leende på glacen, under det att hon stod nästan infattad i en élégante kavaljer-ram, hvarifrån den ena rösten höjdes öfver den andra, men dock alla öfverensstämmande i ett bedjande chorus, att Amelie skulle var- samt förtära den farliga glacen.

Några stunder derefter satt Amelie i en liten svällande causeuse förtroligt samtalande med en af de äldre dignitärerne.

Han såg på henne med de privilegierade blickar, hvilka få tillhöra de mognare åren, det gifta ståndet och den högre samhälls-klassen. — —

Han tryckte så huldrikt hennes hand och försäkrade huru lycklig han skulle vara om han på något sätt kunde få visa sin beun-

dran, sin högaktning, sin nu talade han så sakta.

Amelie rodnade och drog sin hand tillbaka.

Hon ämnade stiga upp och aflägsna sig men — det var en *oemotståndlig* magt som höll henne qvar.

— Fru Reibrandt behöfver mig aldrig, jag vet det nog, — fortsatte excellensen; och nu blef rösten så faderlig, blicken så beskyddande — men skulle en dag komma då jag kunde visa huru gerna jag önskade gifva prof af min vördnad och tillgifvenhet, så var säker om att det skulle blifva mig en ära, en hjertats glädje att förverkliga mina ord.

Dessa ord hviskades icke, de voro höga, högtidliga och Amelie böjde på hufvudet med en oemotståndlig tjustningsförmåga till tacksamhet för dessa smickrande löften, hvilka hon dock visste sig icke behöfva.

— Låt mig hoppas att ert album, bland hvars bilder jag är nog lycklig att räkna min, får påminna er både om mig, mina ord, och mitt löfte, och.

— Vågar jag påminna om den lofvade mazurkan? — yttrade i samma ögonblick en gardeslöjtnant, hvilken stod bugande framför Amelie.

Amelie uppreste sig och räckte handen åt pretendenten.

— Det måtte ändå vara ljust att sola sig i de der tilldragande crachan-strålarne, — yttrade denne, med sarkastiskt leende, under det att han förde sin dam ut i danssalen der mazurkan redan var börjad.

Nästan rusig af glädje och hyllning kastade Amelie sig ned i vagnens gungande dynor och hon visste icke rätt huru det var, då den stannade framför trappan till det Reibrandtska huset.

— Jag ropar, när jag behöfver dig, — tillsade hon kammarjungfrun, sedan hon inkommit i sin boudoir.

Amelie ville ostörd och i lugn betrakta den bild, som tillvunnit sig ett så odeladt bifall, som nästan utöfvat en slags förtrollning.

Och nu log mot henne denna hänförande turkinna från den stora spegeln, och Amelie tycktes tjusad, hon kunde icke skilja sitt öga från denna strålande bild.

— Hvad! sitter du ännu här? — ljöd nu hennes mans stämma och en viss bitterhet vibrerade deruti, Amelie spratt till, med den känsla vi erfara, då någon häftigt väcker oss från en ljuflig dröm.

— Ja, Theodor lilla, jag var nog barnslig att vilja se, om denna dräkt är så till min fördel, som du och alla påstå.

— Du har ju derpå hela aftonen haft de mest öfvertygande bevis och behöfver således icke mera öfvertyga dig derom. Jag tyckte verkligen att jag dröjde så länge i mina rum, att jag skulle finna dig i sängkammaren. — Grosshandlaren försökte att, både i utseende och röst nedlägga en skämtsam vänlighet, men det lyckades icke så väl, att icke hans hustru märkte det missnöje, som han ville dölja.

— Jag skall snart vara der, — svarade hon och började, mot all vana, att själf afkläda sig.

— Tag dina juveler med dig in i sängkammaren! man har visst ingen ting att frukta, men de äro ändå säkrare der och så kalla Jeanette; ty klockan är nära fyra och jag önskade att få hvila några timmar.

Amelie ringde, kammarjungfrun inkom och inom en fjerdedels timme stod Amelie, med alla sina dyrbarheter, inne i sängkammaren.

— Jag måste göra en angelägen affärsresa, Amelie! — började grosshandlaren, sedan hans hustru nedlutat hufvudet på örongottet.

— När reser du då?

— I dag på morgonen, det var derföre som jag önskade få sofva några timmar.

— Du blir väl icke länge borta? Du reser väl blott till Götteborg?

— Nej! jag reser till Hamburg.

— Till Hamburg? När blef det beslutadt? Jag har icke hört ett ord derom.

— Icke är det värdt att tala med dig om affärer. Du förstår inga andra än dem som höra till toaletten.

— Och detta är en affärsresa?

— Ja, och en ganska angelägen resa!

— Hur länge blir du borta?

— Det är omöjligt att på förhand kunna bestämma.

— Men någorlunda.

— Två å tre veckor.

— O, min Gud! du blir ju borta öfver min födelsedag? öfver den femtonde? — utbrast Amelie ångestfullt och satte sig upp i sängen och sammanknäppte sina händer i en slags förtviflan.

— Ja, till dess kan jag, ty värr, icke vara tillbaka.

— Och du har ju redan bjudit så mycket menniskor till den dagen.

— Huru vet du det?

— Ja, så! jag skulle icke veta det! Nå, nu gör det i alla fall detsamma. Nu blir det ju ingenting af. Och jag vet ändå, att

de redan ha' skrifvit ut sina roller till sociéte-spektaklet, som skulle uppföras. Ack, Theodor! Theodor! hvad detta är förskräckligt!

— Tag då inte så illa vid dig! Låt du dem komma antingen jag då är hemma eller ej.

— Icke kan jag representera utan dig?

— Det kan du, numera, på ett både artig och élégante sätt.

— Ja, när jag har dig bredvid mig, men, utan dig, fruktar jag att jag blir både blyg och tafatt.

— Åh, dertill har du för mycken takt och verldsvana.

— Du måtte väl åtminstone komma hem till julen?

— Jag hoppas det!

— Åh, det måtte väl vara säkert? Jul-afton utan dig! det vore ju icke julafton! och du har redan, för ett år sedan, bjudit samma julgäster som med oss delade den förra, ack! som var så rolig. Och börsbalen sedan! Minns du, att du till den lofvat mig en svart silkessammetsklädning. Nu kan du köpa den i Hamburg och gifva mig den till julklapp.

— Ja, jag skall icke glömma det! — svarade grosshandlaren som hade svårt att, i detta ögonblick, glömma det missnöje som hans hustrus barnslighet väckt hos honom.

Amelie nedlade åter sitt hufvud på kudden, i ljuf tanke på den Hamburgska sammetsklädningen.

— Amelie! — började grosshandlaren, efter några ögonblicks tystnad och rösten hade en osäkerhet, som troligen icke i ett annat ögonblick skulle undfallit hans hustru. — Jag tänker att det kanske vore bäst att medan jag är borta förvara dina juveler i min kassakista. Det bör visst icke vara något att frukta här med säker portvakt och så många domestiker; men de ligga dock säkrast der; ty de flesta stölder begås vanligen under husbondens frånvaro. Hvad tänker du härom, Amelie?

— Att du nog kan ha rätt; men om...

— Du skulle behöfva dem, menar du?

— Ja, jag tänkte verkligen derpå.

— Så säger du blott till kassören, så har du dem straxt; men till dess är icke värdt att nämna något derom. Det gäfvade blott anledning till skämt mellan kontori-sterne och det är onödigt. Och nu godnatt, min lilla Amelie! och tillika förväl! i fall du sofver när jag stiger upp, så vill jag icke väcka dig.

Det låg ett eget uttryck af ömhet och oro i dessa ord, i den blick som åtföljde dem och grosshandlaren kysste sin hustru, med varm innerlighet.

— Jo, söta, goda Theodor, för all del, väck mig! Det vore ju fasligt att icke få taga afsked af dig. Jag skulle då blifva alldeles förtviflad!

— Nå jag lofvar det; men nu skola vi sofva. God natt! ännu en gång min Amelie!

— God natt, god natt, Theodor lilla! Ack att du skall resa ifrån mig! — svarade Amelie med kärleksfull stämma och räckte handen åt sin man — den han varmt tryckte och det blef tyst i sängkammaren.

Ingendera af de båda makarna kunde dock somna; ehuru de båda ville öfvertyga hvarandra att de gjorde det.

Amelie, sedan hon med oro och saknad, genomtänkt sin mans oförmodade och för henne ledsamma resa, försjönk småningom i detta dvallika tillstånd, som är ett slags mellanting af sömn och vakande och i hvilket fantasien framgycklar sina rikaste gestalter.

Nu var Amelie åter turkinna. Hon lefde åter i balens förtrollande atmospher och alla dess tjusande bilder hägrade förbi hennes andliga öga. Alla dess smickrande och berusande samtal klingade åter, i half-hviskande toner, förbi hennes öra.

O, icke *ville* hon somna, — icke *kunde* hon somna från dessa ljufliga remeniscenser — dessa gengångare från hennes triumfdag!

Och grosshandlarn — hvad var det som höll honom vaken?

Denna fråga är kanske icke så lätt att besvara.

Troligen resan med alla de tankar, som stodo med den i sammanhang.

Han hörde att hans hustru icke sof, men ingen — icke en gång i ett fullt vaket tillstånd — skulle kunna hafva trott honom vaken — så jemt, så stilla andades han. De djupa tankar, som genomgrepo hans själ, egde intet yttre uttryck, mer än i de mörka hägringar, hvilka tysta, som andar, drogo öfver hans anlete.

Amelie insomnade dock slutligen, både omedvetet och emot sin vilja.

Grosshandlaren steg upp, så fort, som han blifvit fullt öfvertygad derom — men tyst och långsamt och med ögat oafvändt på sin hustru.

Länge blef han stående framför henne och i den blick med hvilken han djupt betraktade sin unga, slumrande maka, afspeglades hela hans hjertas stormande och qualfulla verld.

Fysionomisten skulle i den, vid fotogenlampans belysning, egt mörka och rika ämnen till ett djupt begrundande och ingen skulle i den hafva igenkänt det lättsinniga,

stolta och sjelfkära uttrycket som vanligen afspeglade sig i grosshandlar Reibrandts öga.

Han kastade nattrocken öfver axlarna och lemnade slutligen rummet, sedan han förut kysst en af Amelies ljusa och silkeslena lockar, hvilken smugit sig nedom örongottet.

Då han gick genom Amelies boudoir, såg han dörren till barnkammaren öppen. Den brukade vanligen vara det om nätterna, då det blef för varmt derinne; ty graderna voro noga bestämda. Grosshandlaren smög sig sakta in till de små slumrande barnen.

Han betraktade dem några ögonblick med ömma och sorgsna fadersblickar — tryckte en lätt kyss på Honorines panna — söndertryckte, genom en blinkning, tåren som smugit sig i ögat och lemnade med en djup suck rummet.

Amelie sof godt och sof länge och när hon slutligen uppvaknade, blickade den sista Novembers morgonsol från sin högsta punkt in genom rullgardinerna i hennes sofrum.

— Theodor! — utropade hon och utsträckte armarna mot det tomma rummet der hennes man hvilat. — Ack! att jag skulle sofva så hårdt och så länge och att icke Theodor väckte mig, så att jag fick taga afsked af honom! — klagade hon, sedan allt blifvit klart för henne och hon började gråta häftigt: men minnet och hoppet, dessa vänliga tjänstandar,

aftorkade snart hennes tårar, och då kammarjungfrun, hvilken suttit på vakt i boudoiren och nu hörde hennes nåd vaken, inkom funnos knappast några spår derefter.

En underlig tomhet herrskade i hemmet efter grosshandlaren, så tyckte Amelie ehuru hon icke märkte de underliga blickar, med hvilka kontoristerna betraktade henne — men hon höll mycket af sin man och huset hade liksom mistat sin glans.

Mottagningsdagen hade tyst försvunnit, ingen société hade der varit församlad — endast några qvinliga vänner — några släktningar till grosshandlaren, hade der infunnit sig.

Födelsedagen nalkades. Den skulle dock högtidligen firas. Hennes man hade sagt att det så skulle vara och han hade redan, för flera veckorsedan, till denna högtidlighet inbjudit flera af deras vänner och ett hemligt hopp sade henne, att han genom sin hemkomst skulle öfverraska henne. Hon lät till de personer hvilka skulle uppträda uti pjeserna tillsäga, att oaktadt grosshandlarens frånvaro, skulle den dagen firas med samma högtidlighet, som om han varit hemma, och hela husets personal var ifrigt sysselsatt med arrangementerna dertill.

Ingen skulle formligen bjudas, men hon lät dock utgå en slags tillsägelse att alla voro välkomna och att hennes mans bjudning fullt gällde, ehuru han nödgades vara frånvarande, och hon beredde sig att emottaga hela deras talrika och lysande umgängeskrets.

Hon erbjöd sina juveler åt den, som hon trodde skulle uppträda som drottning. Hon hade af en händelse för längesedan sett denna roll utskrifven.

Den improviserade drottningen nekade att hon skulle blifva det och att hon, i följd deraf, icke behöfde juvelerna; men det hjälpte icke — det var blott för att för henne icke låtsa derom och hon tillsade kassören att från kassakistan få juvelerna uttagna.

Kassören nästan stirrade på Amelie.

Hon förklarade sig närmare; men han försäkrade att inga juveler hvarken fanns, eller hade funnits i kassakistan.

— Min man har väl då ändrat tanke och gömt dem på något annat ställe i någon lönlåda i chiffonieren — sade hon då.

— Ja, troligen har grosshandlaren placerat dem på något annat ställe — svarade kassören och ironien var nära att gifva sig luft; men han såg på Amelie, denna unga, vackra och så bedragna qvinna, hvilken, oakadt all sin fåfänga — allt det verldsliga

sinnet, dock alltid varit mot alla vänlig och god — och ironien upplöste sig i en medlidandets blick.

Amelie sökte efter chiffoniernyckeln, men den fanns icke i nyckelskåpet och juvelerna kunde således icke, till hennes stora ledsnad, få pryda teater-drottningen.

Tidigt vaknade Amelie den femtonde december — det var ännu så mycket som skulle ordnas. Hon hade icke nu mera sin man att lita på.

Hennes morgontoilette var knappast fullbordad, då hennes kammarjungfru åt henne lemnade ett bref med Jönköpings stämpel.

— De glömma mig aldrig, de der gamla, goda vännerna! — utbrast Amelie och såg med tacksamt leende på brefvet, hvilket hon ämnade bryta, då i detsamma husmamsellen inträdde med några viktiga frågor från kokfrun.

— Ack att jag icke nu skall hafva tid att läsa det! suckade Amelie, kysste brefvet, nedlade det i sin klädningsficka och afhörde nu den maktpåliggande afhandlingen om tryf-lerad kalkon och marasquin-glace och mera dylikt.

Det var icke så godt för Amelie att bestämma dylika saker; ty det hade egentligen varit hennes man som förut hade gjort det, ehuru *han* visst icke sjelf derom talat vid

kokfrun. Amelie hade af honom emottagit ordres, dem hon sedermera utgifvit, liksom bestämda af henne sjelf.

Allt var nu, för de nedre regionerna — Amelie kallade alltid köksbestyren så — afgjort. Hon gjorde nu en hastig öfverblick i rummen der betjent och vaktmästare redan ordnat allt. Det var endast vid krukväxternas placering, som Amelie mest litade på sin egen smak och hon hade låtit hemta en hel mängd deraf, hvilka nu med sin vårlika grönska, sina doftande och skiftande blommor, på ett berusande sätt upphöjde den vackra och éléganta praktvåningen.

— När nu alla gaslågor, alla ljus i kronor och lyster bli tända, hoppas jag att jag har heder af min våning — sade Amelie till husmamsellen och böjde hufvudet ned mot en purpurrod camelia.

— Men ack, mamsell, om grosshandlaren bara vore hemma! — tillade hon suckande.

— Ja, Gud gifve det, hennes nåd! — svarade den tilltalade, med denna viktiga och betydande min, som söker att, utan ord, gifva tillkänna hemlighetsfulla tankar.

Amelie märkte dock intet, hon inandades med tjusning doftet af en rodnande hyasinth och var långt ifrån att ana att denna önskan innehöll annat än hennes egen tanke, dagens förhöjande, genom hennes mans närvaro.

— För all del laga att allt som behöfves för teaterpersonalen genast anskaffas så fort de tillsäga derom: se, mamsell jag skulle ingenting veta, därför får jag icke låtsas blanda mig i saken, och är det något i toilett-väg så säg bara till Jeanette, så få de allt hvad de behöfva. Jag har redan tillsagt henne om, att hela min garderob är till deras förfogande.

Efter dessa anordningar lemnade Amelie praktrummen och ingick i sin boudoir, sedan hon förut gjort ett besök i barnkammaren der hon några ögonblick jollrade med sin lilla gosse, kysste Honorine och tillsade om hennes klädsel för aftonen.

Hennes nåd ringde och kammarjungfrun inträdde, hvilken tillsades att från de många kartongerna framtaga trenne klädningar, och som vanligt, upplägga dem på högkarmade stolar, med berther, hårklädslar och allt som tillhörde kostymen, för att derigenom få se, hvilken hon för aftonen borde utvälja.

Öfverläggningarne voro långa och det slutliga resultatet blef en hvit luftig florsklädning med rosébuketter och på håret en camelia af samma färg.

Det var så enkelt, så ungdomligt, så passande på födelsedagen. Amelie stod för spegeln, för att på förhand se, hvar camelian,

med sin rika, glänsande bladinfattning, bäst och på det mest pikanta sätt skulle hafva sin plats bland hennes ljusa, böljande lockar, då det knackade på dörren till boudoiren.

Kammarjungfrun öppnade.

Det var betjenten, som tillsade att ett par herrar ville tala med hennes nåd.

— Några uppvaktande, i anledning af födelsedagen, hvilka kanske icke veta att här är mottagning i afton, — sade Amelie leende, aftog Camelian, slätade lockarne och utgick för att emottaga de uppvaktande.

Men de funnos icke i salongen!

Från tamburen hördes nu röster. Icke kunde Amelie titta i tamburdörren!

Hon ringde.

Lättjeström inkom.

— Hvar äro herrarne, som du tillsade om.

— I tamburen!

— Hvarför komma de inte in?

— Befaller hennes nåd att jag skall tillsäga dem derom?

— En besynnerlig fråga? De måtte väl sjelfva veta, att om de vilja bocka sig för mig, så är väl icke stället derföre tamburen?

— Männe icke *detta* ändå är ett undantag från regeln? — tänkte Lättjeström, och utgick i tamburen, genom hvars dörr i samma ögonblick, tvenne herrar inträdde.

Nästan stirrande stod Amelie framför dem. De voro henne fullkomligt okända och icke nog dermed, men de voro, oaktadt en prydlig toilette icke *sådana* att de kunde tillhöra hennes societé.

Med en vårdslös bugning helsade de henne.

— Jag vet icke hvem jag har den äran, — tänkte Amelie tillägga, men orden kunde icke komma öfver hennes läppar, — jag känner icke herrarne, — fortsatte hon och gjorde en slags bugning.

— Våra namn göra icke mycket till saken, men vårt embete gör så mycket mer, — svarade den ene hånligt, — och om det är fru Reibrandt, som vi hafva den äran att se, så få vi kanske presentera en liten räkning.

— Med dylika saker har jag icke att göra — svarade Amelie, icke utan stolthet. — Herrarne få då adressera sig till kassören på min mans kontor, som säkert genast skall betala den.

— Den saken har sig likväl icke så lätt, ty på kontoret finns inga pengar och utslaget.

Den yngre af de tvenne herrarne hvilken ännu icke talat, rörde hejdande vid kamratens axel.

Antingen hade han mera skönhetssinne, eller hade han icke så länge varit slottscanslibetjent.

Den lugne tjänstemannen lät dock icke, hvarken störa, eller beveka sig.

— Utslaget lyder, att summan skall vara inbetald till den fjortonde december, i annat fall ega vi full rättighet, att genom lagliga medel uttaga den, — fortsatte den obarmhertige med sträng och hjertlös stämma.

— Huru? jag förstår icke detta! — svarade Amelie och rosen bleknade på hennes kind och hela hennes varelse darrade synbart, ehuru hon försökte beherrska sig.

— Saken är lätt att förstå, grosshandlar Reibrandt har afgifvit en skuldförbindelse, så lydande och — nu uppläste den hjertlöse tjänstemannen med ljudande stämma förbindelsen, hvilken lydde, att till den tolfte december betala temton tusen riksdaler. — Vi ha' den femtonde i dag, — tillade han. — Grosshandlarn har rest bort, pengarne ha' icke hörts af, saken är lemnad i Slottskancelliets händer och vi äro dess tjänstendar och måste således genom stränga och lagliga medel utkräfva summan.

Under detta hårda tal och den förfärliga verklighet, som det åtminstone väckt till aning i Amelies hjerta, sjönk livvets färg allt mer och mer ned från hennes anlete. Pulsarne stormade, blodet brusade, hjertat klapade i vilda slag, tills slutligen hjerta och pulsar stannade, dödens färg betäckte hennes

panna och hon, med ett anskri, nedsjunker på golvet.

— Jo, jo, arbetet är sin lön värd! — hånade den obarmhertige tjensteanden, under det att den andre skyndsamt ilar fram just i rättan tid, för att hindra Amelies hufvud att nedfalla mot golvet.

— Det är dock synd med henne! hon är så ung och så vacker! — suckade denne och såg på det bleka hufvudet, hvilket han stödde mot sitt knä.

Betjenten, hvilken tillika med kammarjungfrun stått lyssnande vid tamburdörren, intrusade nu i salongen.

De buro den afdånade till en soffa och använde vanliga medel att återkalla henne till lif.

Efter några minuter lyckades det dem.

Det dröjde dock innan Amelie kunde reda sina tankar.

— O, min Gud! — utropade hon slutligen och slog handen hårdt mot pannan.

— Säg till Lättjeström att han ber kassören genast komma till mig — tillsade hon, sedan hon litet återhemtat sig.

Inom en fjerdedels timma stod kassören framför soffan, på hvilken Amelie stödde sitt bleka hufvud.

— Kan icke herr Rohdin inlösa min mans skuldförbindelse? — frågade hon och uppreste sig.

— Nej, ty värr! icke för tillfället.

— Finnes det då inga penningar mera på grosshandlar Reibrandts kontor?

— Icke så mycket att de kunna inlösa en så stor summa.

En djup suck höjde Amelies bröst.

— Och kassören kan icke heller anskaffa någon som garanterar den?

— Nej, fru Reibrandt, jag kan det icke. Amelie tryckte handen hårdt mot hjertat.

— Äro de ännu qvar derute? — frågade hon vidare med tillkämpad styrka.

— Ja, de äro i tamburen.

— Ega de verklig rättighet att verkställa sin hotelse?

— Ja, ty värr!

— Försök då att i godo, d. v. s., med löfte om vedergällning, förmå dem att tills i morgon uppskjuta verkställandet af.

Amelie tystnade.

— Jag hoppas att till dess kunna anskaffa penningar; ehuru jag icke är kassör på ett stort handelskontor — tillade hon med stolt säkerhet.

Och kassören uppgjorde saken så, att de, tills morgondagen, lofvade uppskjuta lag-

liga åtgärden, med villkor att ingen annan i detta fall ginge dem i förväg.

— Hela detta granna möblemanng kan dock anses som hade vi redan derpå tryckt vårt vapen, — sade den grymme rättstjennaren hånande. — Klockan tolf i morgon hafva vi åter den äran att infinna oss, — tillade han och upptog i samma ögonblick sin guldklocka.

— Denna går tie minuter för sent, — fortfor han och såg antydande på pendylen, hvilken hängde på tamburens pelare.

— Äro *de* gångna? — frågade bäfvande den arma qvinnan, då kassören åter inträdde till henne.

— Åh, Gud vare lofvad! jag andas då lättare! — utbrast hon, sedan hon hört det jakande svaret.

— Befaller fru Reibrandt något mera? — frågade kassören.

— Nej, jag tackar herr Rohdin, jag skall nu försöka min magt och sedan får jag ju meddela resultaten deraf till herr Rohdin?

Kassören bockade sig och lemnade rummet.

Amelie sjönk, nästan omedvetet, ned i salongssoffan. Det syntes att djupa tankar upptyllde hennes själ.

— Till hvem bland alla mina många vänner skall jag vända mig? — utbrast hon slutligen.

— Åh mitt album, der de alla äro samlade, skall derom få upplysa mig. Gud vare lofvad att jag har vänner — som *vilja* och *kunna* hjälpa mig! — tillade hon lutande armen mot bordet och tog albumet, hvilket låg framför henne.

— Jag skall göra med albumet så, som faster brukade göra med bibeln, när hon ville hafva svar på någon vigtig fråga. Jag skall öppna det och den hvars bild själfmant då helsar mig, till den skall jag skriva.

Och Amelie öppnade albumet.

En svag stråle darrade öfver hennes bleka anlete och en underlig blandning af hopp och blygsel afspeglades i hennes öga, hvilket möttes af den vördnadsvärda anblicken af en af rikets herrar.

— Ack, men hur skall jag kunna skriva till honom? och skriva är ändå bättre än tala, men nej! jag kan icke skriva. Att skriva till en excellence är icke så lätt! och i ett *sådant* ämne. — Och Amelie syntes åter djupt bedröfvad.

— Ack ja, men han är så god, han har så många gånger sagt hur glad han skulle vara att kunna vara mig till tjänst, att få gifva mig prof på sin vänskap! — svarade hon sig sjelf. — På kostymbalen gaf han mig ju de varmaste försäkringar om sin tillgifvenhet, och sin glädje, om han

kunde vara mig till någon tjänst, men han tillade: Fru Reibrandt behöfver mig aldrig — och jag — jag tänkte: nej *aldrig*; men jag tyckte ändå att det klingade så ljufligt att höra en excellens säga *så* — — och nu — blott tvenne veckor derefter, så måste jag taga hans löften i anspråk. O, min Gud! icke nekar han mig — han är så god — så rik — och han vet att det blott är en ögonblicklig förlägenhet, hvars anledning är min mans frånvaro — men ändå — det är så påkostande att behöfva förödmjuka sig!

Och Amelies hufvud sjönk vemodsfyllt ned mot skuldran.

— Men jag *måste* ja, *genast* när jag tänker på de der förfärliga varelserna, som hotade mig, se det vore en värre förödmjukelse att nödgas bedja — dem — bedja en slottskancellibetjent? — — hu! hu! — Nej, jag måste skriva. — Äfven Theodor skulle säga att jag valde den rätte, när jag vände mig till honom. Att bedja en af dem, som stå i samma samhällsförhållande som vi, vore långt mera förödmjukande och skulle kunna lönas med ett nej — detta blir då nu icke fallet!

Och Amelie nickade åt excellensen, lade albumet tillsammans och skyndade in i sitt skrifrum.

Några ögonblick satt hon nedlutad öfver det doftande, guldkantade papperet, med pannan hvilande i handen.

— Nej! nej! nu ser jag åter de der förfärliga figurerna — utropade hon liksom uppvaknande, och hon fattade pennan.

Eders Excellens!

Med den djupaste förlägenhet och den ödmjukaste bön om förlåtelse för min djerfhet, vågar jag, med bäfvande hjerta, till Eders Excellens adressera dessa blyga och vördnadsfulla rader.

Jag skulle aldrig hafva egt mod härtill, hade icke minnet af de löften eders Excellence, med så utomordentlig och oförtjent godhet, tackts gifva mig, uppmuntrande tillhviskat mig det.

Och nu, eders Excellens! värdes afhöra den ödmjuka supplikantens bön och den för ögonblicket brydsamma belägenhet, som är anledningen dertill.

Min mans frånvaro och det, måhända mindre kloka sätt hvarpå kontorets affärer förvaltas under denna tid, har orsakat en ögonblicklig brist. En förfallen skuldförbindelse måste tills i morgon betalas, kassören säger sig icke, tills dess, kunna anskaffa den erforderliga summan, som uppgår till femton tusen riksdaler. Ett fallissement skulle skada firmans anseende och nedsätta dess

ogrumlade förtroende, — och nu eders Excellens! värdes nådigast förstå och behjerta den ödmjuka supplikantens bön!

Eders excellens frejdade och i alla afseenden höga och dyrbara namn är ju mera än surrogat för summan, hvilken genast vid min mans återkomst skall betalas. Vore jag icke säker härpå och visste jag icke, att eders Excellens delade denna säkra visshet skulle jag aldrig, i hvad förlägenhet som helst, hafva vågat denna djerfva bön.

Och nu, eders Excellens! vågar den ödmjuka supplikanten innesluta sig och sin bäfvande bön i eders Excellens milda och öfverseende godhet och med djupaste vördnad och blyg förhoppning hafva äran framhärda.

Eders Excellens

ödmjukaste tjenarinna

Amelie Reibrandt.

Stockholm den 15 december 1862.

Brefvet var försegladt och Lättjeström hade fått tillsägelse att genast bära det till hotellet och der invänta svar derpå då ett skrik från barnkammaren häftigt förskräckte Amelies, redan förut förskräckta sinne.

Hon inrusade och ser Honorine i sköterskans armar, under höga jämmerrop och med ansigtet blekt och blödande.

— Mitt barn! mitt barn! — utropade den arma modren, glömsk af allt annat i

verlden och rycker Honorine ur sköterskans knä och lägger henne i sina armar och tryckte henne till sitt bröst, under höga snyftningar och klagande utrop.

Nu ser hon ett djupt sår, så nära tinningen att ett hårsån närmare ögat — och hon hade måhända icke mera slutit sitt barn lefvande till sitt hjerta.

Honorine hade sprungit och lekt på den tillredda teatern, der hon tyckte sig finna en liten, för henne ny och vexlande verld. I den villervalla och förskräckelse, som, äfven bland teaterpersonalen, uppkommit vid det oväntade besöket af slottskanslibetjenterna, hvilket, som en löpeld, spred sig kring hela huset — hade de, efter en kort rådplägning lemnat hotellet, — väl vetande att rättsbetjenternas representation, hade borttagit all möjlighet af en annan, af mera estetiskt värde.

Bland de trophéer som efterlemnats bakom kulisserna, var en slags dolk — Honorine hade äfven lekt dermed och aningslöst tryckt derpå, då, i ett ögonblick, det osedda vapnet utsprungit och fäst sin, väl icke så hvassa, men dock tillräckligt sårande udd i Honorines tinning. Sköterskan hade, vid hennes häftiga anskri, sprungit in och funnit det arma barnet blödande, troget hållande i dolken, hvars udd ännu var qvarsittande vid

ögat och så nära, att hon trodde att den verkligen satt i det.

För att icke oroa den redan förut så olyckliga modren, hade hon burit barnet en annan väg in i barnkammaren, sedan hon förut uttagit dolken, och sökt lugna sin lilla älskling; — men såret sved — blodet strömmade, oaktadt de kalla badningarne och skriken begynte åter med förökad styrka.

— Skicka efter doktorn! men genast! genast! — ropade den arma modren och såg med strömmande tårar, ned på sitt blödande, likbleka barn. Inom en half timme — lång nog för ett förskräckt modershjerta — anlände läkaren, hvars blotta åsyn alltid lugnande inverkar.

Han undersökte såret, bämmande snart blodet och försäkrade Amelie att det icke var den ringaste fara.

Honorine insomnade slutligen i modrens knä, hvarifrån hon på läkarens tillsägelse, flyttades i sängen.

Läkaren hade aflägsnat sig och Amelie satt vid sitt barns läger — noga lyssnande till hvarje dess andedrag. Ack, hon hade alldeles förgätit dagens föregående uppträden! Moderskärleken, denna allsmåktiga känsla i qvinnans själ, hade öfverröstat hvarje annan känsla, men Lättjeström stod framför henne och framlemnade svaret på hennes

bref och blotta åsynen deraf upprullade för hennes öga dagens mörka och dystra tafflor.

Hon lemnade barnkammaren, sedan hon kysst sin lilla slumrande engel och tillsagt sköterskan att noga bevaka henne.

Hon nedkastade sig i en af salongens soffor.

Hvarför darrade handen då hon skulle bryta det stora adliga sköldemärket? — Hon var ju säker på att det innehöll ett gynnande svar.

Ändtligen höll hon det *uppbrutna* brefvet framför sitt öga. — Hon läste:

Min lilla goda fru Reibrandt!

För fru Reibrandts älskliga bref och det förtroende till mig och min vänskap som der framlyser, får jag härmed aflägga min hjertliga tacksägelse.

Att icke kunna motsvara detta förtroende af ett så varmt och älskligt hjerta, är för mig en verklig sorg — ja, en sorg större, än jag skulle kunna uttala den; och tro mig fru Reibrandt, att man skall, som jag, vara bunden af ett heligt oåterkalleligt löfte, för att se sig bedraga detta varma förtroende — då det dermed skulle vara den ljufvaste glädje, den största ära, att göra sig förtjent deraf; — att veta sig afhjelpa detta hjertas ögonblick-

liga bekymmer och derigenom komma i ett innerligare förhållande till detsamma.

Jag har, för mer än tjugo år sedan — då jag dyrt fick plikta för min oförsigtighet — heligt lofvat att aldrig utlemna mitt namn — vore det ock till en nära anförvandt. — Jag kan icke bryta detta löfte — ehuru — jag bekänner det — att jag aldrig varit så frestad dertill, som i detta ögonblick — Pengar eger jag icke, på långt när, till den antydda summan. — Jag måste således säga ett grymt, ehuru bedröfvadt *nej!* på den älskliga — jag ville säga — *oemotståndliga* bönen.

— Jag önskade att fru Reibrandt skulle förstå den smärta, med hvilken jag nedskriver dessa rader!

— Skulle det i något annat fall tillåtas mig, att få visa min vänskap — min önskan att kunna vara till någon tjänst, så beder jag fru Reibrandt vara öfvertygad om den glädje jag dervid skulle känna, äfvensom jag beder fru Reibrandt vara förvissad om den högaktning, den tillgifvenhet med hvilka jag har äran teckna

Fru Reibrandts
vän och ödmjuke tjänare
Louis Harrier.

Stockholm den 15 December 1862.

Brefvet föll ur Amelies hand. — O, *sådan* är då de stores vänskap! *Sådana* deras löf-

ten! utropade hon slutligen. — Granna talesätt, hvarmed de locka och tjusa de ringare, de lättrogna, de oerfarne! Såpbubblor som skimra i solskenet, i gädjens solsken! men som hastigt sjunka tillsammans och lemna *intet* efter sig, och ändå huru mycket har jag icke offrat för dessa magters afgudar! — — och Amelie försjönk i en djup tankfullhet.

O, men de der *förfärliga*! utropade hon! — Jag *måste* försöka något annat, — och kraften återtog sitt välde öfver hennes själ.

Hon öppnade sitt album.

— Ack ja, notarien eller rättare häradshöfdingen, — utbrast hon — han *kan* och *skall* hjälpa mig. Han är väl icke så förmögen men han är lagkarl och min mans köttslige kusin. — Hvarför vände jag mig icke först till honom? — Jag hade då sluppit höra den der förnäma nedlåtenheten, den der gäckande vänskapen! — — de der försäkringarne. — — — Ack att ändå de högt uppsatte — sätta så *litet* värde på sina *egna* ord!! — — så litet uppskatta sina *egna* löften!!

— Nej, till Folke skall jag skrifva! Han har väl ibland satiriserat mig — men han har godt hufvud och tycker om att öfva sig i sarkasmer; och dessa hafva mest gått ut på våra förnäma bekantskaper, som han alltid hånat. Tänk om han visste hvilken lön

jag nu skördat därför! — Det skall han aldrig veta. — Han får tro, att jag först vändt mig till honom.

Och Amelie satt åter vid sitt skrifbord, sedan hon på tå smugit sig in till sin slumrande Honorine och några ögonblick betraktat henne.

Min gode Folke!

Du har, sedan Theodors bortresa, alldeles förglömt både hans hustru och hans barn. Det är icke snällt af dig — du vet ju huru välkommen du alltid är i vårt hem — huru verkligt efterlängtd du är — ja, i detta ögonblick är du det mera än någonsin, då jag, i en ledsam, ehuru blott ögonblicklig förlägenhet, så innerligt beder dig om ett råd. Jag vänder mig heldst till dig och vet att Theodor äfven skulle gilla detta, — du som är hans närmaste slägtinge i Stockholm och bland alla våra vänner den, som eger mesta omdömet, och jag får ju tro det — det bästa hjertat?

Jag förstår icke orsaken — men en förfallen skuld måste i morgon betalas, eller anställas borgen därför. — Har du pengar så lemna mig dem — hvarom icke är ditt namn nog — du vet att du ingenting riskerar — — du känner nog att min man både *kan* och *vill* betala.

I hvilket fall du nu afhjelper min förlägenhet, så beder jag dig dock att du själf ville komma hit, — så att jag personligen får samtala med dig. — Du är lagkarl och kan säga om allt detta icke är ett orättmätigt tillgrepp, under min mans frånvaro.

I afvaktan, icke på skriftligt — utan på mundtligt svar tecknar jag din

tillgifna vän och kusin

Amelie Reibrandt.

Stockholm den 15 December 1862.

Knappt tjugo minuter hade försvunnit då Amelie emottog icke ett mundtligt, utan ett skriftligt svar från häradshöfdingen.

Min goda älskvärda kusin!

Nästan på stående fot några rader till svar på din skrifvelse, som verkligt djupt gripit mitt — som du, med skäl kan tro — hårda och lättsinniga hjerta. Men Amelie! kunde du i detta ögonblick tränga till dess djup, skulle du se huru verkligt jag lider, att icke i det ringaste fall kunna vara till din tjänst.

I bekymrets stund ha' sarkasmen nedlagt sina vapen och i fall man icke är en niding sörjer man att någonsin hafva använt dem emot den, som man ser lida af dessa bekymmer. Jag kan, ty värr, icke upptylla en enda

af dina önsknningar, men goda Amelie: Pengar eger jag icke och mitt namn är icke *sådant* att det kan antagas i en handelsaffär, der det — om jag ock försökte erbjuda det — skulle med hån utskrattas och bortvisas.

Icke en gång kan jag uppfylla din önskan att personligen infinna mig, ty hästarne stå för dörren och jag måste i detta ögonblick resa till Barkaby tingsställe, dit jag emottagit förordnande att sitta ett urtimating.

Icke en gång ett råd eger jag att gifva dig, som kan kallas godt och antagligt; ty jag känner mig verkligt i detta fall rådvill. Skulle du dock icke försöka att adressera dig till någon af dina många bekantskaper, som eger både penningar och namn som betyder *något*?

Jag vet nog att i dylika ögonblick, draga de flesta sig undan; men *någon* måtte väl ändå stå kvar och dessa, eller *denne* skall ditt hjertas instinkt säkrast uppgifva.

Så fort jag återkommit från tinget är jag hos dig; till dess och alltid

Din deltagande vän och ödmjuke tjänare.

Folke Reibrandt.

Stockholm den 15 December 1862.

P. S. Huru hårda än dessa lagens tillgrepp måste synas dig — äro de dock rätt-

mätiga. — Mätte dock verkställandet deraf kunna förekommas.

— Ack! Folke eger ändå hjerta, det syns i hvarje rad, i hvarje ord. Han satiriserade mig i min yrsel, i mina solskensdagar, men behjertar mig i bekymrets stund — suckade Amelie och varma tårar föllo på häradshöfdingens bref. — Hade jag blott fått tala vid honom! — men allt synes förena sig att öka min olycka. — Hon försjönk i ett djupt begrundande.

— Han ber mitt *hjerta* uppgifva till hvem jag skulle vända mig. Underligt! mitt hjerta säger, i *detta* fall — *intet*; det är som kände det, att jag icke eger någon att vända mig till — att ingen af de många s. k. vännerna, voro hjertats. Icke en gång min tanke vet någon. Jag är i ett slags oredigt tillstånd. Ack, hvad sorgen förändrar både menniskan och hela lifvet.

Mitt album skall råda mig.

“Nej, se grefve B.! han som är så rik och som varit en af dem som visat mig den mesta vänlighet; — men det är förödmjukande, att bedja honom, sedan jag märkt att han glömde och ville att jag skulle glömma min pligt, mitt värde som maka. — — Men *allt* måste vika för denna grymma nödvändighet.

Och Amelie satt åter vid skrifbordet.

Hennes bref till grefve B. andades hvar-
ken den vördnad som excellensens, eller den
hjärtlighet som härads höfdingens. Det var
ödmjukt och kort.

Inom en timme höll hon det uppbrutna
brevet i sin hand.

Under läsningen deraf jagade höga pur-
purflammor öfver Amelies bleka kinder och
ögat blickade tårlöst under föraktets leende
ned på de diplomatiska raderna.

— Jag tar icke emot, om grefve B. kom-
mer, — tillsade hon betjenten, efter hvilken hon
ringt, och sedan denne utgått, sönderref
hon det rosenfärgade, doftande brevet och
kastade bitarne in uti kakelugnen.

Hon bläddrade åter i sitt album.

Ja! ja! grosshandlar Weidling! så intimt
lierad med min man och som han gjort så
många tjänster.

— En handlande förstår bäst dylika saker.
Andra ha så litet att göra med affärer, att
de icke begripa hvad dessa oväntade förlä-
genheter betyda — men en handlande som
blott lefver för penningar och transactioner —
han förstår det. — De känna också bäst
hvarandras affärer — Weidling vet att min
mans äro goda och att han ingenting riskerar
att försträcka denna summa — eller om han
icke kan det, att låna sitt namn. Och inom

några minuter afsändes betjenten ånyo med Amelies fjerde skrifvelse.

Grosshandlar Weidling var en af hennes mans intimaste vänner, en bland dem med hvilka han mest hade umgåtts, Amelies bref till honom var således hjertligt och fullt af de säkraste förhoppningar och det var med fullkomlig visshet om hjälp och deltagande som hon öppnade hans svar.

Fru Reibrandt!

Anledningen till ert bref är mig, ty värr, redan på förhand bekant, och förvånar mig således icke; men så mycket mera förvånar mig den djerfva säkerhet med hvilken ni *låtsar* okunnighet i er mans affärer och anledningen till hans hastiga afresa.

Så mycken förställning, så mycken djerfhet tilltrodde jag icke ett qvinnohjerta.

Jag hoppas att ni i ofvanstående, finner er ega tillräckligt svar på edra säkra fordringar om hjälp och deltagande, och på det ni ändå tydligare måtte veta motiverna härtill, så vill jag i få ord här nedskrifva dem.

Er mans afresa, hvilken på tydligare språk heter — rymning — var orsakad af hans i grund förstörda affärer — och det omöjliga att längre skenbart kunna uppehålla dem. Detta är hvad ni redan vet — men hvad ni icke vet är det *myckna*, det *oväntade* som, efter hans försvinnande, blifvit upptäckt,

och som jag icke eger hjerta att säga eder.

Bland dem som han medtagit i sitt fall är äfven jag — som i dag måste inlemna min cessionsansökan.

Jag eger intet mera att tillägga, än ett råd, nemligen att ni icke måtte låtsa okunnighet om anledningen till er mans försvinnande — denna förställning — så aktningsvärd den än kan synas för maken, minskar dock aktningen för människan — för pligten mot samhället.

Er ödmjuke tjänare

Fredrik Weidling.

Amelie satt stel, förvånad, lik en marmorstaty, blek och orörlig. Ingen suck undföll hennes hjerta, ingen klagan, intet utrop hennes läppar. Ögat var stelt och glasartadt och hennes hand hade krampaktigt sammantryckt det förfärliga brefvet.

På detta sätt försvann nära en fjerdedels timma.

— Theodor en rymmare! — en bedragare! — utropade hon slutligen. — Nej! nej! omöjligt! — — Hans affärer kunna vara mindre goda — det är möjligt, men att han skulle hafva rest för att undkomma dem — för att bedraga mig och andra — — det är förtal — ett grymt — syndigt förtal. — Han har rest för att förbättra dem, för att

återkomma med medel att reglera dem — och vid dessa ord darrade en slags ljusning öfver hennes drag.

— Men hvad skall jag nu göra? Hu! det är ett förfärligt ögonblick! Jag trodde mig hafva så många vänner — som alla skulle täfla att visa mig sin vänskap. — Mitt album är ju fullt af dessa vänskapens representanter — och ändå — jag eger ingen — ingen. — O, farbror! farbror! du ädle, gode, trofaste vän! *så* skulle icke *du* hafva gjort — och ändå huru har jag icke, för dessa verdens vänner, dessa tomma be-
drägliga skuggbilder, nästan glömt och för-
gätit dig! Nu löna de mig för denna dyrkan!

— Men hvad skall jag göra?

— Jo, jag vet, — svarade hon sig sjelf — jag skall först från mitt album bortrycka dessa alla gyckelbilder — dessa verdens och flärdens vänner — dessa hånare af min olycka!

Och Amelie tog åter sitt album och bortryckte derutur med vild förtviflan alla dessa skimrande bilder, som så tjusat hennes fåfänga — så villat hennes hjerta.

— O, ni skulle aldrig varit här! — utropade hon och kastade porträtterna, med den bedragna känslans hånande förakt, omkring salongsbordet. — Och dock — hafva andra — trofasta — kärleksrika — ovär-

derliga fått vika för eder! — tillade hon med samvetets gnagande förebråelse.

Med ett outsägligt uttryck hvilade hennes öga länge på hennes mans porträtt. — Slutligen lade hon med en djup suck albumets permar tillsammans.

— Bed kassören komma hit — tillsade hon några ögonblick derefter betjenten, med en röst som sade att kraften återtagit sitt värde öfver hennes själ.

Kassören inträdde efter några ögonblick.

— Jag önskade tala med herr Rohdin, — började Amelie icke utan ansträngning, — men ett villkor förutsätter jag, att herr Rohdin är fullt uppriktig mot mig.

— Jag lofvar det, — svarade kassören och de nedsatte sig båda och Amelie fästade forskande sitt öga på honom, hvilken för ett ögonblick nedslog sitt.

— Känner herr Rohdin min mans affärer? — började hon med en röst hvaruti hon försökte nedlägga lugn och säkerhet.

Kassören hostade.

Amelie nästan återhöll andan.

— Kanske icke fullkomligt.

— Men hur anser herr Rohdin dem?

— För ögonblicket brydsamma.

— Endast för ögonblicket? — utbrast Amelie, och en hoppets ljusning hägrade öfver hennes förmörkade drag.

— Det är icke så lätt att afgöra.

— Men herrns tanke derom! Säg mig den ärligt!

— Att de måhända icke äro så goda att uppehålla.

— Jag vill icke höra detta "*måhända*" utan jag vill hafva de upplysningar jag tycker mig, med skäl, kunna fordra af kassören på min mans kontor.

— Är det *omöjligt* att nu anskaffa penningar?

— Det är *alldeles* omöjligt.

— Då är ju krediten förlorad?

— Jag fruktar det.

— Hur har den blifvit det?

— Genom omöjligheten att honorera firmans förfallna kreditiv.

— Är det flera förfallna skulder, än dessa femton tusen?

— Ja, ty värr!

— Var min mans afresa ett medel att anskaffa penningar?

— Ja, så *sade* grosshandlaren.

— Tror icke herr Rohdin då att detta var hans mening?

— Min tanke hör icke till affärerna.

— Jo, jo, den gör det och jag *måste* veta den.

— Har icke grosshandlaren meddelat fru Reibrandt ändamålet med sin resa.

— Jo, att det var en angelägen affärsresa.

— Icke vidare?

— Nej!

— Kassören suckade.

— Nå! herrns tanke?

— Att grosshandlaren icke så snart ämnade sig hem!

— Jo, jo, han ämnade sig hem! — — Han kommer hem! — utropade Amelie häftigt, liksom för att öfverrösta den mörka aningen i hennes själ.

Med djupt medlidande betraktade kassören den arma maken — så olycklig — så bedragen — och en tystnad uppstod.

— Hvad blir då följden om icke min man snart återkommer? — frågade Amelie nästan ljudlöst.

— En oundviklig cession, — svarade kassören med en röst, som ville han icke att Amelie skulle höra det.

Amelie lade handen hårdt mot hjertat.

— Och tillgångarne — äro de otillräckliga?

— Det kan aldrig på förhand bestämmas, — svarade kassören undvikande.

— Och huru kommer då min man att bedömas? — frågade hon och rösten darrade och hela hennes varelse skakades synbarligen.

Kassören teg, men de mörka tankar, som denna plötsliga och oförmodade fråga framkallade i hans själ, afspeglade sig tydligt i hela hans utseende.

— *Svaret!* — utropade den olyckliga maken med en röst skakad af förtviflans alla elementer.

Kassören teg.

— Ni tiger? — Välan! jag skall då svara!

I en djup, konvulsivisk suck böljade hennes bröst och läpparna öppnades, men det syntes att de saknade förmåga att tala.

— Som en rymmare! en bedragare! Är det icke så? — utbrast hon slutligen med ett vildt konvulsiviskt uttryck.

— O! du hjertlösa värld! du samvetslösa menniskodom! — fortfor hon och alla hennes djupa, qvalfulla, förkrossande känslor upplöste sig i en häftig och snyftande gråt.

Hon gret tårar så varma, så rika, man kunde säga — strömmande — att hon icke gråtit dem så sedan hennes konfirmationsdag i den Småländska kyrkan — men ack! huru olika voro icke dessa tårar — — då kärlekens — andaktens — fridens — salighetens — nu sorgens — förödmjukelsens — förtviflans.

Kassören stod nästan förintad.

Ack, denna unga, vackra qvinna, som han sett fjäsad — förgudad — tillbedd — nästan svindlande i denna lyxens atmosfär — med hoppets säkra löftesbref på fortfarande stigande glädje och lycka — och nu — att se henne så olycklig — så bedragen — i ett enda ögonblick bedragen på allt som fröjdat, som tjusat henne — bedragen på maken — på honom som infört henne i denna villande, men tjusande labyrinth — på vänner — dessa falska vänner hvars vänskap hon trodde evig — på ära — anseende, glans, öfverflöd — ja kanske snart i saknad af det nödvändigaste!

Dessa alla sorgliga tankar framställde sig sjelfmant för kassörens själ, och med djupt medlidande hvilade hans öga oafvänt på den beklagansvärda, unga, olyckliga qvinnan.

Han visste icke hvad han borde göra. Att söka lugna henne? huru gerna hade han icke velat det — men — han var dertill för litet förtrolig med Amelie. Hans bemödanden skulle mera förödmjuka, än trösta henne — och icke kunde han lemna henne — så ensam, så olycklig!

Under dessa sorgliga öfverläggningar inträdde betjenten och tillsade att grosshandlaren Weidling väntade kassören på kontoret.

Amelie spratt till, det var som väckte ljudet af detta namn henne åter till tanke på allt det förfärliga som omgaf henne.

Kassören lemnade rummet. Amelie reste sig upp och det tårdränkta ögat blickade, man skulle nästan kunnat säga själlöst, kring salongen: men snart återgaf det det djupaste vemod, den qvalfullaste smärta. Ack, hon hade icke haft tanke för de yttre föremål, som omgäfvat henne, men i ett *enda* ögonblick framstodo de för hennes själ.

De tillredda praktrummen, med sina doftande boskéer af dessa blommande krukväxter, hvilkas ordnande några timmar förut, under så många tjusande förhoppningar, syselsatt hennes tankar — — nu först märkte hon detta — och liksom, för att djupare intrycka alla dagens giftiga pilar i sin själ, vandrade hon långsamt igenom den ståtliga skimrande våningen, noga betraktande alla dess bländande föremål.

I kabinettet sutto tvenne mästerliga oljefärgstaflor, porträtter af Amelie och hennes man.

De ljusblåa taffetgardinerna voro, för högtidens skull, afdragna — och länge stod Amelie och betraktade dessa vackra, leende bilder. Hvad hon dervid kände är icke lätt att afgöra, men en utesäglig ömhet lade sig öfver hennes anlete då ögat hvilade

på grosshandlarens drag. Hon suckade djupt, framdrog gardinerna öfver taflorna och llemnade kabinettet.

En tapetdörr ledde derifrån till grosshandlarens rum.

Amelie öppnade den och se! nu stod hon i en liten prydlig theater-salong, med sina bänkar, sin anordning, hvärs fond framställde den täckaste teater med sin rampe, sin rideau och sina kulisser.

— O, hvad allt detta fåfängans gyckel — är ett gäckande hån öfver livvets och hjertats sorger! — öfver dess djupa qval! — utbrast Amelie och stödde, för några ögonblick, hufvudet mot en af kulissernas moss-lupna väggar.

— O, denna ståt — dessa gyckelbilder — alla dessa präktiga tillställningar skulle ju fira min födelsedag? — återtog hon efter några ögonblicks tystnad — och en slags hånande ironi talade i röst och öga — men den kalla, mörka, hämnande verkligheten bortbläste, med sin isiga andedrägt, dessa gyckelbilder och tillredde sjelf en fest, en representation der ånger, qval och alla hjertats och livvets svikna förhoppningar utförde sina demoniska roller — och der de falska vännerna — den hånande verlden vore de jublande och de applauderande åskådarne! — tillade hon med en slags vild förtviflan.

"En enda dag kan gifva menniskan, den lättsinniga menniskan, mera erfarenhet än ett helt lif tillbringadt i tanklöshet och flärd — i nöjenas och fåfängans tjänst! — fortsatte hon med skakande stämma. O, min tjugesjette födelsedag — skulle du blifva vändpunkten i mitt lif? — — — Skulle du blifva den förkrossande hejdaren i min yrsel? — — — Amelie tystnade åter och hufvudet sjönk under en outhärlig smärta ned mot hennes böljande bröst.

— Till hvem skall jag fly? — utropade hon efter några ögonblicks qvalfull tystnad — till hvem? Till Gud! — Ack! honom bar jag förgätit för dessa afgudar, hvilka nu alla hafva svikit mig — och ändå var han mig så kär i min barndoms, min oskulds gyllene dagar — i detta gamla, patriarkaliska hem — der jag tyckte att, som hos patriarken i Mamnes lunder, englarna gingo ut och in — och der dagens första tanke var en tacksägelse till min skapare och der jag aldrig kunde somna, utan att bedja och tacka honom i sonens namn! — men nu — skall han höra min själs nödrop? skall han mottaga sitt ångrande barn? — Ack ja! han emottog ju den förlorade sonen, som i verdens tjänst förslösat sitt arf, när han återvände ödmjuk — ångrande — förkrossad!

Men ändå — jag står ju i en labyrinth af elände. — Hvem skall föra mig ut?

— Farbror! farbror! o, att jag egde dig här! Du skulle hjälpa, råda, trösta mig — ehuru jag icke af dig förtjent detta — men jag vet dock *du* står qvar äfven när *allt* öfvergifvit — mig!

— Ack, jag har ditt bref! Jag otacksamma — ovärdiga! som i ruset af fåfänga och flärd — icke tyckte mig ega tid att läsa dina rader — och nu, nu har *allt* besvikit mig — nu stå *de* ensamt qvar!

Och Amelie upptog ur sin klädningsficka patron Hallvarsons bref.

Hon läste och återläste det under varma tårar.

“I alla lifvets skiften din trofaste, oföränderlige vän“ — sade hon och förde brevet till sina läppar. — O så slutar han! Icke kunde han tro att, när jag genomläste dessa rader — att de då skulle vara min *enda* rikedom — det *enda* jag egde. O Gud välsigne dig du ädle, gode farbror!

— Skall jag skrifva till honom, ja! men icke *nu* — icke — kan jag störa deras julfrojd? Ack de äro så lyckliga. Icke skall jag så snart störa dem! — Nej, jag skall ensam lida, — jag lider hvad mina gerningar värde äro! tillade hon: ödmjuk, förkrossad.

— Befaller hennes nåd att våningen skall

eklareras? — frågade i samma ögonblick betjenten, som öppnat kabinetsdörren.

— Nej! tänd blott lampan i salongen, svarade Amelie, icke utan ansträngning; ty betjentens fråga hade, som genom ett trollslag, framkallat dagens alla förskräckliga bilder för hennes själ.

Hon lemnade genast teatern, genomgick våningen med så brådslande steg, som ville hon undkomma dess åsyn.

Hon inträdde i sin boudoir. — Hon hade icke varit der sedan hon blifvit utkallad till slottskancellibetjenternas emottagande.

På de högkarmade stolarne lågo ännu hennes eläganta balkostymer, på samma sätt, som hon lemnat dem; — men huru *olika* syntes de henne icke då, mot i detta ögonblick!

— O, I flärdens vittnen! utropade hon och nedryckte klädningarne och lade dem alla i den aflägsnaste vrå af rummet.

På toilette-bordet låg den kamelia, som hon fäst i sitt hår, då betjenten tillsade om de främmande herrarne. — Lika rodnande och skön log den yppiga blomman mot Amelies öga, som länge betraktade den.

— Dig vill jag gömma! du skall blifva ett minne af denna dag — af min oförgätliga tjugesjette födelsedag!

Hon tog blomman — en tår föll derpå — och hon nedlade den i en af toilettens lådor.

Amelie satt i barnkammaren med Honorine på sitt knä, då kammarjungfrun lemnade henne ett bref.

“O, min Gud! utropade hon och varma lågor utgjöto sig öfver hennes nyss så bleka anlete. --- Tag Honorine! — sade hon brådskande och lemnade barnet i den trogna sköterskans vård och ilade skyndsamt ur rummet. Hon genomgick boudoiren, för att komma in i sängkammarn, der skyndade hon sig att påtända lampan; men handen darrande så, att hon knappast kunde göra det.

Nu satt hon med brefvet i sin hand och det var som egde hon icke styrka att öppna det. — Ack! skulle dessa rader skingra eller fasthålla hennes sista förhoppning — hennes sista illusion — tron på hennes man?

Slutligen — hon nästan uppref sigillet.

“Hamburg den 8 December 1863.

Min älskade! min beklagansvärda Amelie!

Huru skall jag börja ett bref, hvars innehåll så djupt måste bedröfva ditt ömma, kärleksrika hjerta. O, min Amelie! när du läser det, är du då ännu i okunnighet om orsaken till min afresa — och är det dessa

rader som först skola upplysa dig derom? Jag önskar att *så* vore — ty, så hårdt än slaget är — så mottager du det hellre af mig, än af den hånande verlden.

Amelie, min dyra Amelie! min maka! min ångrade, förkrossande ande knäböjer för dig då jag nu meddelar dig min sorgliga hemlighet. — Tro mig! jag ville offra mitt lif, om jag kunde spara dig denna djupa smärta.

Mina affärer äro alldeles ruinerade. — Misslyckade spekulationer i förening med spel, denna passion, som du icke en gång anat hos mig och som hela denna sednare tid oupphörligt eggats af en ständig otur, det öfverdådiga lefnadssätt jag fört — den gränslösa fåfänga, som varit min afgud och i hvars tjänst jag äfven infört ditt rena, oskuldsfulla hjerta, äro orsakerna till min ruin.

Länge hafva affärerna lutat — men jag har, genom klokhet och djerfhet uppehållit dem. — Du ser häruti orsaken till mitt lynnes ojemnhet den sednare tiden — en ojemnhet, som du mött med en engels tålmod.

I stället att, genom ett mera indraget lefnadssätt, minska de orimliga utgifterna — vet du huru jag den sista tiden slösat med allt. — Detta är lika oförlätligt som oförklarligt — dock eger det väl en slags förklaring — den att, så länge möjligt

var, dåra världen öfver mina affärers ställning och i det längsta njuta af dess hyllning och dina triumfer.

När jag icke längre kunde sauvera apparancerne — beslöt jag att resa: men ingen anade detta beslut. — Och när jag skulle meddela det till dig, min då, mer än någonsin, älskade maka — då — — då — — O, Amelie! om du kunde föreställa dig de qval jag utkämpade på kostymbalen — denna sista förfärliga natt! — om du kunde ana min förtviflan — då jag skulle lemna dig — lemna våra barn — lemna eder åt förödmjukelse — fattigdom — och elände — ensamma med det förfärliga minnet af en förrymd make — en förrymd far! — o Amelie — och detta allt till följd af hans fåfänga — hans flärd — hans galenskap att vilja öfverträffa alla.

Cession är oundviklig. — Du måste lemna *allt* — du arma Amelie! och jag måste säga dig det, bland våra så kallade vänner — skall *ingen* kvarstå. — Sök derföre ingen af dem. De skulle blott håna och triumfera. Vänner, genom flärd värfvade — genom fåfänga kvarhållna — kunna ju icke stå kvar, då dessa lockmedel icke mera finnas!

Du eger dock vänner af ett annat slag — och detta är min enda glada tanke — det enda hopp vid hvilket min själ hvilat. — Du har Hallvarssons — dessa redbara

goda människor. — Skrif genast till dem — säg dem allt — och jag är viss, att den hederlige gubben sjelf afhentar eder till sitt gamla, säkra hem.

Så länge cession varar har du underhåll af kreditorerna — och sedan Amelie, kanske jag är åter hos eder; — ty jag skall nu bli en annan människa. Jag skall arbeta — sträfva — försaka allt, för att en gång få återkomma — betala mina fordringsegare, återvinna ett aktadt namn och återvinna min maka — mina barn. — O, dessa skatter, som jag ändå mest saknar. Jag går nu med ett amerikanskt fartyg till nya världen — hvart jag sedan begifver mig, vet jag icke ännu. — Guldlandet lockar mig med sina gyldene skördar!

Amelie, fråga icke kassören efter dina juveler, de äro mina enda respenningar. — Kan du förlåta mig?

Fartyget ligger segelfärdigt, och när du läser dessa rader är jag långt ute på de stormande hafven.

Amelie! låt ingen i ditt hjerta nedsätta din make! — Han har mycket felat — men han *ville* icke blifva en bedragare — ehuru han genom sitt lättsinne har blifvit det. — Tänk om jag vid min hemkomst skulle hafva förlorat dig? — Vid denna tanke vore jag färdig att sluta

mina dagar. — — Amelie haf förbarmande med mig!

Omfamna våra barn — dessa ljufva älsklingar. Ack, de hafva aldrig varit mig så kära som nu, sedan jag är skiljd från dem!

Och nu farväl, min dyra, tillbedda Amelie, min arma olyckliga maka! Mätte Gud beskydda eder! och måtte du *kunna* förlåta och ega en hjertats tanke — en hjertats bön för din

olycklige, men trofaste
och ångerfulle make
Theodor Reibrandt.“

Varma tårar droppade ned ur Amelies öga, under läsningen af detta bref och när hon slutat det, hade det bittra, nästan förtviflade uttrycket i hennes anlete försvunnit och den djupa, men milda och undergifna sorgen hade efterträdt det.

— O, han är ingen bedragare! Han *ville* icke bedraga, jag visste det ju alltid! — utropade hon och det vackra, tårfulla ögat höjdes, liksom lofsägande och de sammanknäppta händerna, hvilka inneslöt det nyss lästa brefvet, upplyftades som till tecken af tacksamhet.

Och aftonen framskred med sina dystra, sorgliga, ensliga timmar. Ingen enda af de många vännerna syntes till i det Reibrandtska huset, ingen egde en blick, en önskan

för den nyss så firade, så förgudade Amelie! — och hon, som på denna hennes högtidsdag, byggt så herrliga förhoppningar — så lysande triumfer — satt nu så ensam — så öfvergifven — så bedragen på *allt*, på *alla*. — —

icke vilja vi så förneka menskligheten hos alla dem, hvilka ämnat illustrera Amelies födelsedag, att icke hos *någon* af dem en känsla af medlidande uppstod vid tanken på den olyckliga Amelie — att icke det gafs kanske mången, som önskat, genom sitt besök, visa henne det; men de kunde det ej — det var ej nog grannlaga — det skulle blott förödmjukat henne: — ty det är endast hjertats vänner, som *i alla* skiften, i alla momanger af det vexlande lifvet — i synnerhet i de mörka, de qvalfulla — veta sig ega denna den äkta vänskapens ljufta rättighet, att trösta — eller — om de icke kunna det, åtminstone att dela sorgen.

Hos de flesta var dock Amelie glömd; ty hennes olycka var icke dagens nyhet — ehuru den då offentliggjordes, den hade redan blifvit gammal; och *hon* var kanske den enda, som icke förut vetat den. Hela huset visste den, under de arrangementer som gjordes för högtidsdagen; ehuru ingen egde hjerta att meddela henne denna förkrossande nyhet.

Äfven den lilla teaterpersonalen hade, ehuru först dagen förut, blifvit underrättad derom — ungdomen lyssnar dock icke så snart till de mörka tilldragelser som störa deras glädje; — de tro icke derpå — och i de djupaste mörker tändes alltid deras fantasi hoppets strålande stjerna.

På Amelies födelsedag stod en artikel i aftonbladet, som tillkännagaf grosshandlar Rejbrandts afvikande, i skarpa, skymfande ordalag och derjemte några anspelningar på det lefnadssätt, som tvingat honom att blifva en bedragare.

— Ah! det är ju en gammal nyhet! — sade den ene liknöjdt.

— Det har man ju länge kunnat vänta, — yttrade en annan.

— Högfärd går för fall, — en tredje.

— Den bedragarn, den nidingen! — utropade den, som tillhörde hans många fordringsegare. — Hade jag honom här, han skulle minsan få sitta der hvarken sol eller måne lyste på honom.

— Åh hvad det är rätt åt den der lilla coquettea varelsen! den firade fru Reibrandt; få nu se om hon får bevista ministerbalerna och coquettera med ögon och briljanter!

— Ack, det är ändå synd med hans unga och vackra hustru!

Under dessa och dylika yttranden lästes offentliggörandet at, hvad nästan alla visste förut, och den af grosshandlarns fördringsegare, som verkligen föregått de andra och lemnat sitt utslag i rättsbetjenternas vård, glädde sig, att med det säkra och fridlysta Slottskanslisigillet, följande dagen, få konfiskera den éléganta möbleringen och derigenom skaffa sig säkerhet för sin fordran.

— Få de endast tjugufem procent, få de tacka sin Gud! — utbrast han hånande och gnuggade händerna af förnöjelse.

På Björkå voro julsysslorna i full gång. Lotta hade äfven deltagit i dem — dock hade mamma, så mycket möjligt var, i år sparat henne; ty Lotta hade så brottom med julklappar; i synnerhet var det en, som mycket upptog hennes tid och, om vi smyga oss upp på hennes rum och lyfta upp den fina serviette som är fästad öfver hennes lilla sybåge och der se ett par svarta handbokspermor, broderade med guld, så veta vi det egentliga föremålet för hennes brådska.

— Lotta! Lotta! — ropade fru Hallvarson och steg tvenne steg upp i trappan, som förde till öfra våningen. — Pappa kommer i alléen!

Lotta, hvars kammardörr låg alldeles invid trappan, hörde, det icke så ovana, tillropet, och stod nästan i samma ögonblick nere i förstugan, der modren med en vinge höll på att bortsopa litet snö, en lemning efter rättarens fot.

Som patron Hallvarsons släda körde in genom gårdsgrinden, stodo hans hustru och dotter med glada ansigten och hjetliga "välkommen" på trappan.

— Åh, Gud vare lofvad att du är hemma igen! — utropade fru Hallvarson och kysste sin gubbe, hvilken räckte en hand åt hvardera af sina kära.

De ingingo alla tre i salen.

— Bär du nattsäcken in i patrons rum, kära Stina, vi hjälpa nog pappa af med tubben — sade fru Hallvarson och nickade gladt åt huspigan, som redan fått tag i det långa mörkröda resskärpet.

— Se så, tack, tack, — yttrade patron och aftog den yllehalsduk, som satt innanför de öfriga reskläderna, — nu kan jag riktigt få helsa på er — och han tog sin gumma hjertligt i famn och derefter Lotta, som böjde hufvudet djupt ned mot fadrens bröst och tycktes icke kunna skilja sig från hans famn.

Fadren upplyfte vänligt hennes ansigte och såg det nu i purpurfärg, och ögat strålande af ljuf glädje.

— Hvad har händt dig mitt barn? —
frågade han med ömhet.

— Ack, pappa! jag är så glad! så lycklig! — utbrast Lotta och ögats stråle fick en högre glans.

Vet du då redan den nyhet, som jag trodde mig få bli den förste att meddela dig.

— Ack, ja min gode far! jag vet den, genom ett telegram från Otto.

— Nå, nå! han hade väl den största rättighet att få den glädjen att *först* säga dig denna glada nyhet; ehuru jag har, hela vägen från Wexiö, gladt mig åt att vara den första att berätta den.

— Ja Gud välsigne dig, mitt goda kära barn!

— Nu har du lön för din trogna mångaåriga kärlek. Du får en hederlig och bra man och får den glädjen att bli prestfru åt dina gamla föräldrar. Jag vet att denna fröjd icke är minsta beståndsdel i din lycka.

Och patron Hallvarson tryckte Lotta med djup rörelse till sitt hjerta.

— Ja, Gud vare lofvad, för all hans nåd! — utbrast fru Hallvarson. — Jag tror knappast det är sant att vi få Lotta så nära oss, att vi på en half timma kunna vara hos henne. Jag tyckte allt ibland att din framtid såg mörk ut min flicka; — ty hvem kunde tro, att Otto skulle få pastorat vid

trettioett års ålder. Det händer icke ofta. Nu får de se hvarför du gått så länge ogift och afslagit så många hederliga anbud. Nog har mången gissat att det varit för Ottos skull; men ni har uppfört er så väl, att den som inte visste hur det var, aldrig kunde se det. Nu ställa vi till förlofningskalas i jul. Kal-konerna ha' just väntat på den dagen, men här stå vi och prata om kalas och du min stackars gubbe är visst hungrig och får aldrig en bit.

— Åh, icke så hungrig; men nog skulle en smörgås smaka mig godt.

— Så här nära före jul, har vi väl något mer än en smörgås att bjuda på.

— Jag skall gå jag, mamma lilla! sade Lotta och räckte ut handen efter mammas stora nyckelknippa, som alltid satt i förklädsbandet.

— Nej, jag går själf! Blif du qvar och tala med pappa så får du riktigt höra allt hvad grefven sagt om Fridbergs utnämmande. — Och fru Hallvarson nickade vänligt och försvann; och medan far och dotter samtala i det viktiga ämnet, vilja vi för våra läsare meddela några närmare upplysningar om den utnämnde kyrkoherden.

Han hade i samma församling, som Hallvarsons bodde, varit informator i ett greffligt hus, der han varit mycket omtyckt.

Såsom kamrat till Herrman Hallvarson, hade han ofta varit på Björkå, — der äfven ett högre intresse snart fångslade hans hjerta.

Han älskade Lotta med hela sin själs varma innerlighet och när han såg denna sin glödande värkänsla besvarad, klädde han den i tydliga ord. — Öga och läppar hade nog länge preludierat i ämnet. — Lotta svarade varmt, ärligt och trofast, — tillstod allt för sina föräldrar, — hvilka icke tillät någon förlofning, några bindande löften; men lofvade dock att om de voro hvarandra trogna, tills han kunde försörja Lotta, — så hade de ingenting emot att hon då tillhörde honom.

Friberg blef, sedan han tagit graden och slutat sin akademiska kondition med de grefliga ynglingarne, collega i Wexiö och hade nu af den äldsta af dem, hvilken året förut då han vid fadrens död blifvit fideicommissarie, blifvit utnämnd till kyrkoherde i församlingen. Denna rättighet följde med fideicommisset.

Det lilla bordet var dukadt och det myckna som der blifvit framsatt visade att julen var i annalkande och patron satte sig helt förnöjd att njuta af dessa jul-tillredelser.

Brasan flammade från den stora kakelugnen, framför hviken den vackra rapphöns-

hunden makligt hvilade efter resans besvär-
ligheter och allt hade ett så treffligt utseende
i salen på Björkö.

— Nej, Lotta lilla! nu får du inte längre
vara här, — sade fru Hallvarson och rörde
om elden, — du får lof att gå upp och sy
handboken färdig; annars kommer den intet
med posten i morgon till staden och då blir
den inte monterad till julatton.

— Åh, jag har hela natten för mig,
svarade Lotta, men lemnade dock på mam-
mas förnyade påminnelse, straxt derefter salen.

Fru Hallvarson satte sig midt emot sin
man, sedan hon gått att afhemta ett par dus-
sin örongottsvar, på hvilka hon skulle krusa
banden; ty stortvätten hade nyss blifvit in-
räknad.

— Ja, min gubbe, Gud ske lof att du
är hemma! — började hon — du må tro
att dessa åtta dagar allt varit långa, medan
du varit borta. Jag har ändå mera längtat
efter dig, sedan vi fått så glada underrättel-
ser, både om Ottos utnämning och om att
kameral-examen gått så bra för August.

— Ja, Gud vare lof för all glädje och
allt godt, — svarade patron och satte den
stora färskölsmuggen för munnen.

— Ja, käre Hallvarson, en sådan jul,
som vi få i år, har väl icke mången make
till. Jag vet inte något som fattas i den,

annat än att Herrman skall gå en sådan der enstöring och icke komma sig för att fria till Mina Lindahl, som han fick med uppräckta händer.

— Låt du Herrman sköta denna sak sjelf, min gumma lilla. Något skäl har han nog dertill.

— Och hvad tror du att det är för skäl?

— Det är icke godt att afgöra.

— Kan det vara Malin? Kan kärleken till henne räcka i evighet?

— Jag nästan tror det; om icke egentligen kärlek till henne, nu mera upptyller hans själ, så var den dock en gång *sådan* att hans hjerta liksom tillslöt för en dylik känsla, och Herman skall aldrig gifta sig, utan djup kärlek.

— Ack, ja tänk du, om Malin varit hans hustru! då hade vi varit de lyckligaste människor på jorden!

Patron suckade.

— Har det inte varit bref från henne?

— Nej, visst inte. Hon skrifver inte så ofta minsann.

— Nå, på det brefvet jag skref sist, som hon skulle, efter min uträkning, hafva på sin födelsedag, kan jag ännu inte begära svar. Är det annars inga bref?

— Jo, två, tre stycken till dig och så det ifrån August, som jag bröt upp, för att

få se hur hans examen gått, och så en hel packa tidningar som ingen har sett på, som du också har inuti din kammare.

— Jag skall taga dem hit in. Här är så treffligt vid brasan och med ditt sällskap, som jag saknat så länge.

— Sitt stilla du, jag skall gå efter dem,
— och fru Hallvarson reste sig upp.

Snart återkom hon med sex sammanvikna aftonblad, på hvilka lågo trenne bref.

Patron hade slutat sin måltid. Han uppreste sig, sammanknäppte andaktsfullt sina händer och, sedan han till Gud uppsänt en varm tacksamhetsbön, tackade han hjertligt sin gumma i synnerhet för det präktiga ölet och de rara limporna.

Bordet var afdukadt och kaffebrickan framställd på sitt vanliga ställe, på det bord som stod framför den långa soffan midt emot kakelugnen, och de båda makarna sutto der nu så treffligt och njöto af hvarandras sällskap och den aromatiska drycken.

— Jag skickar upp kaffe till Lotta, så slipper hon gå upp från bågen — sade fru Hallvarson.

— Åh, låt flickan komma ner!

— Du säger så du, men kom ihåg att vi ha julafton om onsdag, vi ha fredag i dag och Lotta har ännu tvenne af de små hörnenglarna osydda.

— Nå så låt henne vara då, jag får väl sedan rå om henne.

— När tror du att Otto kommer?

— Dagen före julafton.

— Åh det var onödigt. Då har man alltid så mycket att göra och när han är här, får jag väl inte mycket nytta af Lotta. August kommer samma dag, men det bryr jag mig inte om. Han har nog sett stök här en gång förr, och kan till och med hjälpa mig med småsaker.

Fru Hallvarson tystnade och sög förnöjd på sockerbiten till den ljufliga "påståren".

— När jag tänker rätt på saken, så skall jag nog styra till så, att allt skall vara undanstökadt tills den dagen då Otto kommer — sade fru Hallvarson efter några ögonblicks eftersinnande. — Om jag skulle fäkta litet mera än vanligt så gör det ingenting. Jag har, Gud vare lofvad! helsan — och att arbeta för ett *sådant* mål — en sådan julafton. Ack Hallvarson, tänk när de äro här alla — Herman, August och Otto — och när allt är så fint, så i ordning — och att se Lottas glädje, vår rara, goda Lotta. Ja Otto får då en hustru som icke mången har maken till!

— Ack, kära Hallvarson! vet du att jag ransakar mitt hjerta så ofta, för jag är så rädd att någon moderlig egenkärlek blandar sig i min

ödmjuka tacksägelse till Gud, för våra barn. Ack, de äro ju ändå, som allt annat godt *endast* hans verk.

— Det äro de visst, min goda gumma! men nog har du, som mor, varit ett medel i Guds hand till deras förädling, både genom lära och exempel, — svarade patron med innerlighet och räckte handen åt sin hustru, som tacksamt fattade den och tvenne stora tårar föllo i detsamma ned i hennes kaffekopp öfver hvilken hon satt lutad.

Det uppstod några ögonblicks tystnad.

— Vet du, Hallvarson — började slutligen hans hustru — att, när jag tänker på allt godt som vår Herre gjort oss, och all glädje som väntar oss i jul, så tycker jag att det är så mycket, att jag är rädd därför. Lottas förlofning, Augusts examen och Hermans utnämmande till provincial-läkare är det inte för mycket på en gång? Jag tycker att det är, som om jag stod på en höjd och vore rädd att falla.

— Åh, när vi ödmjukt mottaga Guds gåfvor, så behöfva vi icke frukta dem.

— Åh, nej! du har rätt. Tänk om nu vi hade Malin här! den der Malin, som jag aldrig kan glömma. Ack, så snäll hon var och god och tacksam den tiden. Ack, om jag hade henne här!

— Önska icke det min gumma! Skulle Malin fira sin jul här, så skulle detta förut-sätta en stor olycka, och Gud bevars derifrån. Låt henne fira sin jul i sitt hem — det är sant, att det är på ett annat sätt, än vi fira den — men jag hoppas väl dock, att hon icke alldeles glömt det *enda* som helgar *allt*. Nog beder jag derom dagligen; ty Malin har ingen som påminner henne derom. Ack, min gumma, vi skola mycket bedja att icke Guds ande öfvergifver henne! Det är så mycket som vill liksom mota bort honom i ett hem *sådant* som Malins — i en verld, så full af fåfänga och flärd som hennes!

Fru Hallvarson hann icke svara ty den gamla hushållerskan inkom i samma ögonblick och bad henne att komma ut.

I dörren vände fru Hallvarson sig om.

— Skola vi hafva förlofningskalaset annandagen eller någon af mellandagarne? — frågade hon. — Jag får lot att veta det, för om du vill att vi skola dröja dermed, så slagta vi icke kalffen till jul.

— Det kan ju blifva annandagen. Jag gissar att de unga längta efter att få visa sina blanka ringar.

— Ja, så tycker jag med, och så få vi litet ledigt i mellandagarne — fortsatte hon vänd till hushållerskan, som för henne öppnade dörren.

Patron Hallvarson tog brefven och tidningarne, jemkade lampan närmare och påsatte glasögonen.

— Hvad tycker du väl, kalffen vägde tio pund och sju marker! Var det inte fasligt? — utropade fru Hallvarson, då hon omkring en timma derefter åter inträdde i salen.

Det följde intet svar på den viktiga nyheten.

— Nu har han då riktigt kommit sig in i tidningarne, — tänkte fru Hallvarson och utan att upprepa nyheten, närmade hon sig bordet.

— Hvad i Herrans namn felar dig min gubbe? — utropade fru Hallvarson förskräckt, då hon såg sin man med sammanknäppta händer, likbleka drag och ögat nästan stirrande på det tidningsblad öfver hvilket han nedlutade sitt hufvud.

Patron Hallvarson såg upp. En djup suck höjde hans bröst.

— Jag får icke äta julgröten med dig, min goda gumma! — sade han slutligen med låg, sorglig stämma och utsträckte handen åt sin hustru.

— Hvad i Guds namn säger du? — utbrast den förvånade och förskräckta fru Hallvarson och hennes kind blef lika hvit

som den stärkta kragen på hennes hals och hon nedsjönk, nästan vanmäktig på soffan bredvid sin man.

— Har något hänt Malin? — frågade hon nästan ljudlöst.

— Ja, ja, den arma Malin! — utropade Hallvarson och sammanknäppte åter sina händer och upplyftade det fuktiga ögat, hvilket afspeglade det ömmaste fadershjärtas hela djupa bedröfvelse.

— Hon är väl icke död heller?

— Ack, icke sade jag då den *arma*!

— Nå hvad har då hänt? Kanske han är död? Hon är enka! — utbrast fru Hallvarson och en ögonblicklig ljusning upplárnade hennes förmörkade drag.

— Åh, nej! han lefver nog.

— Nå, så säg då hvad det är.

— Läs sjelf! jag kan icke omtala det, och patron räckte bladet åt sin hustru och pekade på de olycksbådande raderna, som förkunnade Malins olycka.

Med darrande röst och återhållna tårar uppläste nu fru Hallvarson hvad vi förut veta: Reibrandts rymning, som det hette, jemte den stora cessionen, med dess skulder och dess, till mer än hälften, bristande tillgångar.

Tidningen föll ur fru Hallvarsons hand och hon satt några ögonblick liksom förstenad.

— O, min Malin! min olyckliga Malin! — utropade hon slutligen med klagande stämma och den ena tåren neddroppade efter den andra.

— Ack, ack, sade jag icke att det skulle gå illa? hvad skulle han, den der nidingen med vår rara, vackra Malin! Jag minns när han drog bort med henne — fast då allt lät så präktigt — att jag tyckte att det var, som när höken röfvar en dufva ur dufslaget; och sen när jag tänkt på henne, har jag tyckt att det förefallit mig, som när man står på stranden och ser en människa, som är oss mycket kär ute på en svag is och hvart ögonblick fruktar att isen skall brista och den der kära vännen sjunka i djupet, utan att vi kunna hindra det. Och nu, nu har hon sjunkit i ett djup af olycka, af bekymmer!“

Och den goda fru Hallvarson satt djupt nedböjd med sammanknäpta händer och den vaggande ställning, hvilken alltid tillkännagifver ett verkligt själsqual.

Hallvarson sade intet; men hela hans varelse uttryckte den djupaste bedröfvelse.

Ack, huru hade icke ett enda ögonblick förändrat dessa båda ädla makar, deras utsigt öfver lifvet och julen!

— Gud ske lof, Malin har då vänner, många vänner! — återtog fru Hallvarson, efter några ögonblicks tystnad. — De skola nog omhulda och hjälpa henne, tills du hinner upp.

— Malin har *inga* vänner min gumma!

— Åh de rymde väl icke alla bort med honom heller?

— Jo, det gjorde de; sådana vänner rymma alltid bort med lyckan, med glädjen, med solskenet; ty dessa världens vänner äro dagsländor som endast lefva glädjens dag — men hvilka aldrig dela sorgen och mörkret.

— Ja, ja, ordspråket är nog sannt: "Så länge min tunna rann var jag en aktad man, men se'n min tunna inte mer kan rinna, så känner mig hvarken man eller qvinna" — sade fru Hallvarson, hos hvilken den första förkrossande smärtan nu lemnat rum för besinning och eftertanke.

— Ja, vår stackars Malin är nu så ensam!

— Men du reser ju till henne?

— Ja, det gör jag visst.

— Och tager henne och hennes små barn hem med dig?

— Tack, tack, min goda gumma! för detta ord. Det var så roligt att *du* först yttrade detta!

— Tackar du mig för att jag vill hafva hit Malin? Har du glömt hur kär hon är

för mig? och att all kärlek känns djupare i den sorgliga dagen?

— Det har jag visst inte glömt, men tänk ändå hvad besvär som du får af hennes små barn; du som nu är van vid fred och stillhet.

— Ack, det är just barnen som jag tror fröjdar mig mest. Jag har ju aldrig sett de der små englarne, och du vet ju att alla gamla mormödrar hålla mera af sina dotterbarn än af sina egna barn, — svarade fru Hallvarson, och en utesäglig innerlighet utbredde sig öfver hela hennes ansigte och hennes röst egde den varmaste betoning.

Hallvarson drog henne sakta intill sitt bröst.

— Du goda, ädla qvinna! mitt lifs ära och glädje! — utbrast han, — måtte Gud belöna dig för all din kärlek!

Nu droppade åter fru Hallvarsons tårar, men de droppade så stilla, det syntes att en hjertats balsam utgjutit dem.

— När reser du? — frågade hon slutligen.

— Så fort som möjligt, för att hinna upp till julafton.

Fru Hallvarson suckade.

— Julen blir icke rolig för dig, min gumma?

— Jag sade ju att det var för mycket, därför blef det mindre; men Gud gör i detta, som i många andra fall, då han synes frångå oss något kärt, är det för att gifva oss mera.

Patron såg med kärlek på sin hustru.

— Men förlofningskalaset? — sade han.

— Dermed blir ingenting. Jag tycker att de julafton kunna vexla sina ringar. Det är sant, det bästa fattas dem när du inte är hemma, men dina välsignelser och dina böner hitta samma väg i Stockholm som här.

— Ja, så tycker äfven jag; ty om vi kunna vara tillbaka här till nyåret, så vore det väl ändå inte skäl att då genast ställa till kalas.

— Det vore det visst inte. Malin, min stackars flicka, behöfver att vara ensam med oss, för att återhemta sig och jag tycker att det är så bra att, när hon kommer, så äro alla borta. Otto, han måste till Wexiö för att, under den grufliga prestbristen, predika nyårshelgen och Herman kan inte vara så länge från sitt distrikt. August blir väl hemma lite längre; men honom tror jag att Malin hellre ser, än de andra.

— Ack om föret finge vara, så att jag kunde taga täckslädan.

— Det är allt mycket vågadt på en så lång resa! Då är allt vagn bättre, täckvagn

förstås, för de små barnen. Jag skall då skicka med så mycket pelsar och filter som jag har. Och Malins respels hänger ju kvar på vinden. Jag minns nog hvad *han* sade, när jag ville att Malin skulle taga den med till Stockholm, att hon aldrig mera skulle behöfva en *sådan* piece, men se det kom dock en dag då hon behöfde den, min stackars Malin!

— Men min gubbe, en sak förundrar mig, att icke Malin har skrifvit — fortsatte fru Hallvarson.

— Ack, hon vill icke så snart oroa oss och så har hon väl varit i ett sådant virrvarr och en sådan oreda, att hon icke kommit sig till något.

— Ja, Gud låt henne bara inte vara sjuk i allt elände! Att min syster just nu skulle vara i Norrland, annars hade vi för länge sedan, genom henne fått veta allting — och hvad som ändå varit bäst, då hade Malin haft någon verklig vän bredvid sig.

— Nej, nu går det inte an att bara sitta överksam — yttrade patron liksom vaknande, — jag måste nu styra om litet här hemma, för att, om Gud vill, i öfvermorgon kunna resa.

— Det faller mig någon ting in — inföll fru Hallvarson. — Skulle du inte taga Her-

man med dig? Det blir så ledsamt att resa den långa vägen ensam.

— Hur kan du sätta något sådant i fråga? Icke kan Herman, utan tillåtelse och vikarius lemna sin plats och inte heller vore det grannliga att nu föra honom till Malin, hvilket *han* heller aldrig ginge in på. Den olycklige tycker icke om många vittnen till sin olycka.

— Ja, Malin kunde ha' låtit bli att gå öfver ån efter vatten, så hade allt varit annorlunda. Det är det enda jag har emot henne.

— Och det *enda* jag har emot dig, är att du aldrig upphör att sjunga den der gamla visan, — svarade patron, med ett uttryck hvaruti ett lindrigt missnöje uppenbarade sig.

— Du skall få se att aldrig Reibrandt mera kommer igen! — inföll hans hustru, utan att låtsas märka tillrättavisningen — och det vore det bästa som kunde ske.

— Låt Gud styra äfven i detta fall, — svarade patron, med djupt allvar.

— Ja, ja, du har rätt min gubbe! Men hvad skall Lotta säga?

— Som vi, att julens glädje blet sorgligt störd, men.

— Att den kommer förökad tillbaka —
inföll fru Hallvarson och räckte handen åt
sin man.

— Han tryckte den hjertligt, tog derpå
tidningar och bref och lemnade rummet.

Julsol skimrade åter öfver den svenska
tornprydda hufvudstaden, öfver dess stolta,
lysande palats, öfver de många eländets bo-
ningar, hvilka utgöra dess dystra skuggsida.

Huru mycket hade icke förändrats för
Amelie sedan hon det förra året såg dess
glänsande strålar! Då skimrade den så lif-
vande in i den stora praktvåningen, der hon
strålände och glad, omgifven af alla lyxens
bländande skatter, framdansade glad, sjelf
lik en skimrande solstråle. Nu hittade den
väl knappast vägen till hennes hem — detta
lilla anspråkslösa vindsrum, der hennes enda
rikedom var hennes små, man kunde säga,
faderlösa barn.

Dagen sedan vi lemnade Amelie hade
slottskanslibetjenterne försäkrat sig om stör-
sta delen af den rikedom, som gömdes inom
grosshandlaren Reibrandts hus och Amelie
egde innan dess afton, icke det ringaste som
hon kunde kalla sitt.

Fordringsegare framträdde den ena efter den andra, gode män valdes. Amelie uppgaf allt hvad hon visste sig ega, och det med den största samvetsgrannhet.

— Men juvelerna? — hviskade herrarne sins emellan — de äro icke uppgifna.

Slutligen ställdes denna fråga direkt till Amelie.

En hög purpur betäckte hennes kind.

— Jag eger inga juveler, — svarade hon och rösten darrade hörbart.

— Men fru Reibrandt *har* dock egt sådana, både många och af utmärkt värde.

— Ja! — suckade hon, nästan ljudlöst.

— Och nu, hvar äro de?

— Icke hos mig — vid Gud icke! — svarade hon med synbar ansträngning.

— Men hvar då? Fru Reibrandt *måste* göra reda härför.

— Jag kan det ej.

— Men ni *måste*!

— Herrarne sågo på hvarandra och en medlidandets känsla intog deras bröst.

— Är det längesedan fru Reibrandt egde dem.

— Åh, nej! icke länge.

— Jag såg dem åtminstone skimra i en strålande halfmåne på kostymbalen, aftonen före er mans försvinnande, — inföll en af de hjertlöse — det var grosshandlaren Rei-

brandts förtrogne vän, den hånande gross-handlar Weidling.

Amelie svarade intet, men tvenne stora tårar rullade långsamt ned på hennes bröst.

Hon hade föresatt sig att icke gråta, hade ända hittills hållit denna föresats; men qvalet har sina slussportar, hvilkas öppnande med ens liksom uttömmar dess böljande vågor.

— Och de gjorde resällskap med er man? Var det icke så? — återtog gross-handlaren.

— Jag gaf dem åt min man! — svarade Amelie, med tillkämpad styrka.

— Hvarföre det?

— Han skulle förvara dem.

— Oss göres nu icke mera vittnen behof — inföll den hjertlöse. Denna lilla sednare osanning får skrivas på den äktenskapliga kärleken.

Missnöjda med den ironiske talaren sökte de andra att genom vänlighet lugna den arma maken, som sjelfmant framtog alla sina öfriga nipper och grosshandlaren ville till och med fråntaga henne vigselringen; men då uppreste sig de andra och hon fick behålla den.

Trenne dagar efter den förfärliga födelsedagen, hade Amelie haft besök af härads-höfding Reibrandt, hvilken visade henne både vänskap och deltagande, så väl vid detta

tillfälle som hvarje gång han besökte henne. Amelie kände dock ett slags misstro till honom, i följd af hans fordna sarkasmer, småningom kände hon sig likväl dragen till honom, och trodde på hans deltagande.

Naturligtvis längtade nu Amelie från den stora våningen — från alla dess sorgliga och förödmjukande minnen, der hon gick ensam och förkrossad bland all denna prakt, som numera icke tillhörde henne, och hon lemnade också detta hem, ehuru de ville öfvertala henne att till den första januari der qvarblifva — dagen förrän hela hennes amöblemang skulle afhemtas till auktionskammaren.

Hon inflyttade i en liten vindsammare fyra trappor upp i samma hus, der hon förut bebott den första våningen.

De skatter hon dit medförde voro hennes barn och Honorines amma — denna goda, kärleksrika qvinna hvilken egentligen var den enda, som icke öfvergifvit henne.

Kreditorerne hade lofvat henne att till den nya boningen få medtaga det *nödvändigaste* af de saker hvilka icke voro uppskrifna af slottskanslibetjenterna, detta skulle sedan afräknas på hennes underhåll; men stor blef hennes förvåning, då hon vid ett besök i vindsammarn, såg den möblerad med allt det som kunde kallas nödvändigt.

Möblerna voro enkla i jämförelse med dem hon lemnat, men de voro vackra och ändamålsenliga och ingenting tycktes vara glömdt, och när hon tittade i det lilla köket fanns äfven der hvad hufvudsakligen behöfdes.

Amelie kunde icke fatta detta — och förgäfvos sökte hon utforska denna hemlighet

Det hviskades att excellencen, till hvilken hon skrifvit brefvet, genom ombud och under tysthetslöfte varit gifvaren. Andra sade att det var häradshöfdingen, som öfvat denna barmhertighet. Åter andra att det var ett sammanskott af kontoristerna — men till någon visshet kom man dock icke — och väl att Amelie slapp äfven denna förödmjukelse. Amelie bad dock många varma böner för den grannliga gifvaren.

— O, jag hade dock *en* vän! — suckade hon och såg med tacksamhet på de välkomna gåfvorna.

Och julafton kom, men julsolen hittade icke vägen till Amelies trånga och mörka boning, der icke en enda vänlig stråle hvarken upplyste hemmet eller det vemodstulla hjertat.

Hvad som gjorde Amelie ännu mera nedstämd och öfvergifven var, att hennes enda vän, den ovärderliga Anna, trenne dagar före jul häftigt insjuknat.

Amelie hade genast gått till den vänlige, menniskoälskande doktor L—n, hvilken emottagit henne, om möjligt är, vänligare än i den lysande dagen.

Inom en timma hade han infunnit sig i Amelies boning, funnit Annas tillstånd ganska betänkligt och meddelat Amelie sin bestämda öfvertygelse, att hon borde föras till lasarettet.

Amelie fann, ehuru med djup smärta, sanningen af alla de skäl som doktorn framställde och, då han lofvade att både ombestyra hennes intagande på lasarettet och hennes fortskaffande dit, så var saken afgjord och Amelie blef ensam med sin smärta och sina barn.

Under djupa och sorgliga tankar ordnade Amelie derefter allt så trefligt hon kunde i sitt anspråkslösa hem — bäddade vaggan så fin — dess tillhörigheter hade hon fått behålla — klädde sin lilla Honorine och sig sjelf i vackra, ehuru enkla högtidsdräkter. Upptände i första skymningen — och den inbröt snart i det mörka vindsrummet — en brasa och satte sig på en pall framför den, med sin lilla gosse på sitt knä och Honorine i sin korgstol — en lemning från fornda dagar.

— Ser du, Honorine lilla, hur vänligt pappas öga ser ned på oss! — sade den arma

makan och såg upp på grosshandlarens porträtt, hvilket också inbegripits bland gåfvorna af den okände gifvarn — och hvilket hade sin plats midt emot kakelugnen.

— Ja, mamma! — men ack, om pappa vore här sjelf *i stället för porträttet!* det vore ändå mycket roligare.

— Han kommer, med Guds hjälp, — och ju snällare du är och ju flitigare du läser din lilla bön för pappa, desto snarare kommer han hem. — Amelie hade lärt henne en liten särskild bön för fadren.

— Ja, då skall jag väl jemt läsa den bön. Tror mamma att om jag läser den hela qvällen, att pappa då kommer i morgon? Amelie suckade.

— Icke just i morgon, men snart.

— Ja, nu börjar jag mamma! men mamma skall också knäppa ihop händerna och läsa med — och Honorine sammanknäppte sina händer och stödde dem mot modren hos hvilken hon knäböjde.

Hon började den lilla bönen och läste innerligt, som skulle hon förstått bönens både ljufhet och allmagt.

— Se bror läser med — afbröt hon sig dock, innan bönen var slutad, då hon hörde att lilla gossen började jollra, derpå fortsatte hon. — Skall jag börja om igen eller skall

jag läsa mina andra böner på samma gång?
dem som dadda lärt mig?

— Ja, gör det mitt lilla barn! men du glömmer väl icke heller den andra bönen, som mamma lärt dig?

— Nej, men den skall ju komma sist.

— Jag börjar ändå om igen med pappas bön — tillade hon, och så började hon ånyo "pappas bön" derefter, "Gud som hafver", "Fader vår" och så slutade hon med välsignelsen, på hvilken hon dock litet stapplade.

Amelie bad djupt och varmt. Hon hade på dessa sednare veckor åter känt det nästan förglömda behovet att bedja — åter känt den tröst, som bönen gifver.

Varma tårar droppade ned öfver hennes små älsklingar, hvilka ljufva och vackra som englar utgjorde tillika med den i detta ögonblick nästan sköna modren, en grupp värd mejseln eller penseln.

Brasan var utbrunnen, gossen insomnad och Amelie lade honom nu sakta i vaggan.

— Är min lilla Honorine snäll och vaggar lilla bror och sjunger för honom, om han vaknar medan mamma går och helsar på dadda? — sade hon till den lilla flickan och strök kärleksfullt hennes ljusa lockar.

— Mamma! jag vill gå med till pappa!
 — svarade Honorine och tårarne tittade fram i ögat.

— Det får du icke, min lilla, snälla flicka, utan var nu snäll och gör hvad mamma bad, så skall du få en liten julgran och några små julklappar, när mamma kommer tillbaka och så skall du få en kringla och en karamell, att roa dig med medan jag är borta.

— Ja, jag skall vara snäll, men mamma får inte vara länge borta; då gråter jag, och så vill jag se karamellen! — tillade Honorine och torkade bort tårarne, som skymde ögat.

Amelie framtog karamellen, som förtjuste Honorine genom sin granna *étiquette*, påsatte sedan det utanplagg, som fordom kallades *souper-kappa*, sammanknöt en *bahytt* under hakan, tog ett redan förut tillagadt, knyter, kysste sina små älsklingar, bad en tyst bön och lemnade rummet, sedan hon strängt tillsagdt Honorine, att icke röra lampan och icke lemna sin plats vid vaggan.

Hon läste dörren i dubbellås och lemnade nyckeln till madamen, som bodde midt emot henne och bad henne att genast gå in, om hon hörde barnen gråta.

Amelie skyndade ned öfver drottninggatan med brådslande steg, liksom ville hon undfly åsynen af all dess skimrande prakt.

Hon hade icke hunnit långt, då hon igenkände excellensens équipage. Jägarn och de ståtliga hästarna voro henne så välbekanta och nästan i samma ögonblick mötte hon häradshöfding Reibrandt arm i arm med en annan af Stockholms lejon. Han passerade henne så nära, att han vidrörde hennes axel, men han märkte henne ej.

— Gud vare lofvad att Folke icke kände igen mig — suckade Amelie och fortsatte sin väg.

Just som Amelie skulle vika af odensgatan för att slippa drottninggatan, höll vid gatans hörn en lysande vagn och tvenne frustande springare.

— Nej, se hennes nåd Reibrandt! — hörde hon i samma ögonblick, i sarkasmens hvassaste tonart, åtminstone tyckte Amelie så, då hon från kuskbockens upphöjda plats hörde kusken uttala dessa ord till den bredvid honom sittande betjenten. — Nu är det annat slag än förr, när hon åkte i den här vagnen och hade både kusk och betjent i grannt livré.

Amelie skyndade förbi, innan hon hann höra de öfriga tillägg, som magnaten på kuskbocken gjorde; men hon vände sig om,

hon *måste* se om hon bedragit sig. Nej!
hon hade allt sett rätt. Det var hennes
fordna equipage.

En här af tankar uppväckte denna åsyn
i Amelies själ — och alla dessa tankar sargade,
gnafde likt vampyrer hennes hjerta. Hon
måste några ögonblick stödja sig mot
en inkörsport. Hon tyckte att hon eljest
skulle fallit.

Snart derpå fortsatte hon dock sin väg,
passerade den, på sjelfva julafton nästan
folktomma Kungsholmsbron och upphann la-
sarettet.

Inkommen i Annas rum drogos hennes
tankar från dessa sargande föremål, hvilka
nu sysselsatt dem, till sjukbädden och den
trogna tjenarinnan, den trogna vännen, hvars
första matta fråga gällde Honorine, hennes
älskling, hennes *allt*.

Amelie hade den glädjen att se Anna
något förbättrad — åtminstone hade hon icke
blifvit sämre på de tvänne dagar Amelie
icke sett henne.

Hon orkade, ehuru icke i långa menin-
gar, tala vid Amelie och tycktes med tack-
samhet emottaga de små gåfvor dem Amelie
medfört.

— Jag har icke mera *nu*, du goda
Anna! — sade Amelie suckande, då hon
lemnade dem.

— Försmå icke heller min lilla julklapp!
 — yttrade Anna med svag röst — den ligger under min hufvudgård, tag den der.

— Amelie följde anvisningen och framdrog under Annas kudde tvenne böcker. Det var *Vägledning och Tröst af James* och *Andeliga Sånger af Lindblad*, båda inbundna i vackra band.

Amelie öppnade dem med djup rörelse och i båda stod hennes namn skrifvit.

— En läskedryck på den törniga och heta ökenvägen, — sade Anna och utsträckte den matta handen.

— Ja, Anna! jag vill dricka derur! — svarade Amelie och tryckte Annas hand, den hon ännu höll.

— Si, när vi finner att vi gått vilse i lifvets öken, då är det så godt att få lära huru man skall hitta vägen igen! — stammade den sjuka.

Amelie hade något mera än en half timma varit hos Anna då hon lemnade henne — dertill påmind såväl af Annas, som äfven af sin egen oro för de små barnen.

Hon tillknöt bahytten, inlindade böckerna i servietten, i hvilken hon medfört sakerna till Anna, och med hennes välsignelser, nickade hon ännu en gång och igenläste dörren.

Utkommen i korridoren ibogkom hon att hon hade glömt att fästa upp sin klädning och hon stannade för att nu verkställa det.

Det lilla paketet lade hon på golfvet för att hafva händerna lediga.

Längre hade hon icke hunnit, då hon hörde sin mans namn nämnas.

Hon lyssnar och hör då tvenne karlar i samtal med hvarandra, ehuru det egentligt var den ena som förde ordet.

Amelie vågade knappt draga andan och ändå kunde hon icke uppfånga någon mening af hvad som sades, blott några spridda ord.

— Här står man då mera i lä! det blåste så förbannadt vid hörnet, — hörde hon nu så tydligt, att hon begrep att de samtalande bytt om plats.

Hon blef rädd att de skulle märka henne, men då hon icke såg den minsta skymt af dem, så stannade hon qvar på sin post — och uppknöt babytten för att tydligare kunna höra.

— Ja, det var då en verklig nyhet; ehuru af det förskräckliga slaget; men huru har det egentligen tillgått?

— Jo, på så sätt, att Reibrandt, hvilken uppehöll sig i Hamburg, i atvaktan på ett amerikanskt fartyg, som skulle taga honom med till nya verlden och verkligen stod färdig att stiga ombord, då en agent, utskickad

från hans värsta björnar, hvilka han bedragit med falska namn och gemena bofstreck, genom polisens handräckning fått fatt på gunstig herrn och ämnade stäcka resan och i det stället återföra honom till Stockholm.

Han bevakades noga och skulle redan följande dagen anträda resan till gallerpalatset, då han helt oförtänt spelade den vakt-hafvande ännu ett spratt och, då denne kom in om morgonen fann han honom ligga simmande i blod. Han hade med en pistol skjutit sig i munnen.

— Hvad var det? — utropade den som hade afhört berättelsen, då ett häftigt genomträngande anskri och ett buller, som när någon faller, nådde hans öra.

— Ja, det må du väl fråga, — svarade den andre — från korridoren tror jag att ljudet kom — och de skyndade dit.

I samma ögonblick hade en sjuksköterska hvilken ifrån sjukrummet äfven hört skriket öppnat dörren och stod nu med ett ljus i handen, midtemot de båda herrarne.

— Ett fruntimmer! — utropade de alla på en gång och försökte att uppresa den afdånade.

I synnerhet var den som afhört berättelsen och hvilken var tjänstgörande läkare på lasarettet, varmt intresserad att få Amelie upp från golfvet.

Det lyckades omsider och de buro henne in i ett af de, för tillfället lediga rummen, der de nedlade henne på en soffa och der läkaren försökte alla medel till den okändas vederfående — kanske så mycket mera intresserad härför, som han nu såg att hon var både ung och vacker.

Något mer än en fjerdedels timma efter Amelies bortgång hade Patron Hallvarson ankommit till Stockholm och som han icke visste hvarest Amelie nu bodde, hade han, för att vinna upplysning härom, begifvit sig till det hus, som fordom varit hennes boning.

Dit anländ frågade han portvakten, en prydlig fru, om hon visste hvar fru Reibrandt bodde.

— Ja, det vet jag; men skall herrn till henne, då får inte herrn vara svag på benen, ty om henne kan man säga "att den sig förnedrar han varder upphöjd" eller rättare den sig upphöjer, den varder förnedrad.

— Några anmärkningar har jag icke begärt, endast hennes adress, — svarade Hallvarson med strängt allvar.

— Annars bor hon fyra trappor upp i ett litet vindsrum i det här huset, der hon förut hade hela första våningen.

Patron Hallvarson hade hört nog. Han började sin vandring uppför de höga och breda trapporna, klart upplysta af skimrande gaslåg. Han stannade ett ögonblick, när han kom till den dörr, hvilken fordom ledde till Amelies tambur. Vidare fortsatte han de tvenne andra trappuppgångarne, tills han upphunnit den jerndörr, hvilken vanligen afskiljer vinden från våningarne.

Här slutade gasen.

Han stannade och drog djupt efter andan, derpå fortsatte han famlande den mörka och smala trappan.

Uppkommen på vinden är det första som möter hans öra ljudet af en häftig gråt.

— Kan det vara Amelies barn? — suckade han och följande ljudet af det ökade skriket, letar han sig fram till dörren, hvarifrån det utgått, men under vägen stupade han omkull på en vedhög och ett ämbar. Han famlar på dörren, men finner nu att nyckeln är uttagen.

— Läs upp! läs upp! ropar han med en röst, som han försökte göra lugn.

Intet svar.

Han bultade. Skriket hade tilltagit och ingen öppnade dörren; men en annan dörr öppnades midt emot den vid hvilken han stod, och från den utströmmade skenet från en sprakande julbrasa.

— Hvem är det som bultar på fru Reibrandts dörr? — frågade en gäll, vacklande qvinnostämman.

— Det är en af hennes vänner, som vill besöka henne.

— Herre Gud har hon några vänner kvar? — genmälte förvånad den, på julafton litet upprymda qvinnan.

— Hur kommer det till att hennes dörr är igenläst? — frågade patron, utan att låtsa höra gummans anmärkning.

— Jo för si, hon är gången till lasarettet, der hennes jungfru ligger sjuk.

— Äro barnen, de arma barnen då inlåsta? — utbrast Hallvarson, fattad af en häftig förskräckelse.

— Åh, det är väl inte så farligt heller, när jag har nyckeln.

— Hur kan ni då ega hjerta att höra de arma barnen så skrika utan att gå in till dem?

— Åh det är väl inte värdt att göra så fasligt allarm för det heller? Ungar skrika för litet nog. Och de der har det inte så fint och rart nu som förr! De kan gerna skrika!

— Gif mig nyckeln! men genast! — befallde patron.

— Jo jag tackar jag! Det är inte så godt att ge genast det som man inte vet hvar det finnes.

— Jag kan väl aldrig tro Dora, att du bar ut nyckeln med den der stora sophögen?

— Så ni pratar! men si, i qväll vet ni inte hvad ni säger.

Skriket fortfor och patron vändades. Han ville gå in och hjälpa till att söka efter nyckeln; men han kunde icke lemna dörren på hvilken han bultade och bad barnen vara snälla.

— Slutligen när nyckeln aldrig kom, ingick han till madamen och började, äfven han, att söka.

— Håll på! håll på! Han är inte för god att söka! — men sökandet var förgäfves.

— Se här! — utropade Dora, en tio-årig flicka, och framtog en nyckel — ni har ju lagt den här i skåpet, när ni tog fram bränvinsbuteljen.

— Gif hit! — ropade patron och nästan ryckte nyckeln ur flickans hand.

— Jag skall hjälpa herrn att låsa upp, för låset är allt krångligt, — sade Dora och med hennes tillhjälp, som verkligen behöfdes, gick ändtligen dörren upp och patron stod inne i rummet.

Han stannade vid tröskeln.

På knä vid vaggan låg Honorine, lik en sörjande ljusalf, med händerna sammanknäppta och tårarne strömmande ur de högblå ögonen ned öfver den fina kinden, oupphörligt upprepande: "*Gud som hafver barnen kär.*"

Hon läste så högt hon kunde, för att öfverrösta brodrens klagolåt, hvilken dock öfverröstade hennes snyftande böner och ökade hennes förtviflan; ty hon trodde att Gud icke kunde höra henne.

Länge hade hon, för att lugna den gråtande gossen, vaggat så hårdt att vaggan varit nära att kasta honom i golfvat, sjungande så högt hon förmådde en liten vaggvisa som dadda lärt henne; men då detta icke ville hjälpa, kom hon ihog att hennes kära dadda sagt henne, att när hon var mycket ledsen skulle hon läsa sin lilla bön, och då skulle Gud hjälpa henne.

Hon hade derföre lemnat gossen åt sitt öde och läst och återläst sin bön och i samma mån som gossens skrik tilltogo ökades också ifvern, man kan icke säga andakten, i hennes bön.

Patron Hallvarson var djupt rörd. Han gick sakta fram för att icke skrämma den lilla bedjerskan.

— Min lilla Honorine! — sade han och lade handen på barnets hufvud.

Honorine spratt till.

— Känner du igen mig, min lilla flicka!
— frågade han och strök vänligt hennes fuktiga kind och upplyfte henne kärleksrikt i sina armar.

Honorine nästan stirrade på honom.

— Minns du icke farbror Hallvarson?

— Ack, är du min snälla farbror Hallvarson? — utbrast hon och ett leende upplárnade det tårdränkta anletet, och hon slog sina små armar om farbroderns hals.

— Då skall du tysta lilla bror, som skrikit så länge — tillade hon, — mamma vill aldrig att han skall gråta och jag har sjungit och vaggat och läst "Gud som hafver" men han har ändå skrikit, Gud var inte snäll, som inte hjälpte mig.

— Jo, visst hjälpte han dig.

— Och lilla bror skrek så fasligt?

— Men han skickade ju farbror till dig att tysta honom? — svarade patron och tog den skrikande gossen i sina armar och försökte, den för honom ovana konsten, att lugna barnet.

— Var det Gud som skickade farbror hit? — frågade Honorine eftertänksamt, sedan hon på patrons fråga, om hon inte hade något att gifva bror att dricka, räckt honom det mjölkglas som stod på kakelugnen.

— Ja, det var Gud som hörde dina böner och skickade mig hit att tysta din lilla bror.

— Ja, då var Gud snäll! Tack söta, snälla Gud! — tillade hon och sammanknäppte de små händerna.

Gossen hade, genom mjölken, hvilken patron gifvit honom, ändtligen tystnat, ehuru nästan hälften deraf råkat komma öfver hans kläder, i stället för att komma i hans mun. Han låg nu snäll och jollrande i vaggan. Honorine satt på farbrors knä och hade nu riktigt kommit sig i farten att prata under det hon med stort välbehag smakade på det namnam, som farbror gifvit henne.

— Hvad gör din mamma om dagarna, min lilla Honorine? — frågade Hallvarson.

— Hon gör mycket hon, hon har lilla bror och ger honom mat, och klär Honorine och så ser hon i sitt granna album, men se det får jag inte röra, men jag tycker inte om när hon tittar i albumet, för då börjar hon alltid gråta.

En mörk skugga lade sig öfver Hallvarsons panna och han försjönk i djupa tankar.

Tiden framskred minut efter minut och en timma hade förflutit, sedan patrons ankomst. Honorine, trött af tårar och ansträngning, hade somnat i farbrors famn. Han lade henne sakta på soffan. Äfven gossen

hade åter somnat och nu var patron Hallvarson ensam med sina många och sorgliga tankar.

Det första han gjorde var att draga gardinen öfver grosshandlarens porträtt.

— Jag vill icke se honom! — sade han och ett mörkt drag beskuggade hans ädla panna.

Jemförelsen mellan Amelies fordna och närvarande hem framstod själfmant för hans själ under det att hans öga tankfullt betraktade det lilla rummet.

Huru annorlunda var nu icke *allt* mot då han sist besökte henne! — —

Han suckade djupt och tårar skymde hans öga.

— Men kanske är hon ock själf *annorlunda*, — tröstade han sig. — Gud ville rädda henne undan förderfvet. Ack, jag skall kanske återse min Amelie *sådan* som fordom! — Hon skall i sitt gamla hem återbörja ett annat lif — eller hon skall der fortsätta det fordna.

— Men hvad kan hon göra borta så länge? Att icke moderskärleken och moderspligten kallar henne hem till hennes små barn och det på själfva julafton — att så länge lemna dem! — Detta är ändå icke som det borde vara.

— Dock bör man aldrig dömma hvad man icke vet, — tillrättavisade han sig sjelf. — Den sjuka kan vara mycket dålig. Ja det kan finnas skäl, som jag icke vet. Gud låt bara ingenting händt min stackars olyckliga Malin!

Han reste sig upp för att draga täcket öfver den lilla gossen, och nu föll hans öga på albumet, hvilket låg på byrån, som stod bakom vaggan.

Ett underligt uttryck lägrade sig öfver patron Hallvarsons ansigte och en djup suck frampressades ur hans bröst.

— Ack, de många vännerna hafva dock lemnat henne så allena! — utbrast han och fattade albumet.

Han höll det länge i handen.

En strid tycktes försiggå i hans själ.

Slutligen — nästan emot sin vilja — öppnar han det och hela hans utseende undergår en hastig förändring, icke olik den ett landskap undergår då solen, i all sin pragt, genombryter det svarta öfverhängande åskmolnet och utgjuter deröfver sina upplifvande strålar.

— O, min Malin! min Malin! — utropade han och höll det uppslagna albumet nära intill lampan, — så kom du dock i olyckan ihog dina *rätta* vänner! De skola heller icke öfvergifva dig!

Och patron Hallvarson betraktade länge med en slags tjusning sig sjelf och sin hustru.

Han vände bladet och der satt, icke August och Lotta, som Herrman en gång placerat dem — utan Herman och Lotta — och August på andra bladet. För öfrigt fanns i hela det stora albumet, utom den Hallvarsonska familjen, ingen mer än Amelies man, Honorine, hon sjelf i en enkel, huslig dräkt och häradshöfding Reibrandt.

— O, Malin! Malin! — utropade han ännu en gång och hans öga fästades med outsäglig kärlek på hennes vackra, leende bild — så skulle jag återfå förökad den fröjd, som mitt hjerta kände, då jag för ett år sedan skickade dig detta album!

— O, jag fröjdade mig så mycket åt den glädje som det skulle skänka dig, då du der fick helsa dina gamla, kära vänner, — men hvad mitt gamla hjerta led då jag såg att de icke en gång voro värdiga att der ega en liten vrå — utan att det blott var ett galleri för granna namn och världens vänner, solskensvänner som le så länge glädjens sol skiner — men hvilka aldrig synas till när den gömmer sig — när mörkret — sorgens mörker inbryter.

— Och mörkret inbröt — fortfor Hallvarson, efter en paus — vännerna voro

svunna, ehuru de ännu prålade i albumet — men Malin, det händer att blicken blir klarast i mörkret — så blef det ock med dig. Du ryckte de falska vännerna från deras äreställen i ditt hjerta, från deras äreställen i ditt album — och du insatte der åter de gamla — de pröfvade — de trofasta!

— O, detta album, icke kunde jag tro att det skulle blifva Malin en sådan läromästare . . . en

Hallvarson hann icke längre; ty dörren öppnades och i samma ögonblick inkommer Amelie likblek och vacklande, stödd och nästan uppehållen af en ung karl.

— Farbror! farbror! — utropar Amelie, sliter sig häftigt från sin ledsagare och kastar sig i ångestfull förtviflan i patron Hallvarsons armar.

— Mitt barn! mitt älskade barn! lugna dig! — utropade den djupt rörde farbrodren, hvilken icke kunde ana den bittra rågan på Amelies olycka.

Han förde henne till soffan, lutade hennes hufvud mot sitt bröst, smekte med faderlig kärlek den arma darrande varelsen, som våldsamt skakades af höga oupphörligt tilltagande spasmodiska snyftningar, mellan hvilka frampressades skärande klagoljud.

Slutligen hade smärtan för ögonblicket liksom uttömt sin kraft och en slags dom-

ning efterträdde dess häftiga utbrott. Hon såg upp. Hennes öga föll på Honorine, hvilken slumrade på soffan der den olyckliga modren satt.

— O, mina arma faderlösa barn! utropar hon i vild förtviflan — och försökte att slita sig ur farbrodrens armar, men i samma ögonblick öfverfölls hon af de häftigaste konvulsioner, vexlande mellan utrop, vilda tårar och ett hemskt ljudande skratt.

Den okände stod nu äfven vid hennes sida och han behöfdes; ty hennes krafter voro nästan öfvermenskliga i försöket att resa sig upp slita sig från farbrodren.

Detta vilda tillstånd efterträddes af en slags stelhet, både i andligt och kroppsligt afseende.

— Jag anser en åderlåtning nödvändig!
— yttrade den okände.

— Ja, men huru skall det tillgå.

— På ett mycket enkelt sätt! svarade han och upptog ur fickan ett litet fodral, aftog sakta Amelies kappa och uppvek den venstra klädningsärmen och från den runda och snöhvita armen syntes nästan i samma ögonblick en purpurstråle.

Amelie gaf icke tecken till känsla eller medvetande af det som omgaf henne. Hennes hufvud hvilade likfärgadt mot Hallvarsons bröst.

Armen var förbunden och Amelie fördes af de båda herrarne till soffan, der de nedlade henne, sedan de förut derifrån burit Honorine och lagt henne på sängen.

På byrån fann den okände en flaska eau de cologne, han gned dermed Amelies pulsar och tinningar; men hon gaf ännu intet tecken till lif.

— Men hvem är det som visar min stackars Amelie så mycken godhet? — frågade Hallvarson och fästade sitt öga på den tillfrågade.

— Känner icke patron Hallvarson igen mig? — och han ställde sig så att lampskenet klart föll på hans ansigte.

— Åh, doktor Strömdal! min Hermans bästa vän! — utbrast Hallvarson, med glad förvåning och räckte doktorn handen.

— Är doktorn en af Amelies bekanta?

— Nej, jag har först i afton personligen lärt känna henne — och nu omtalade han, i få ord, den tilldragelse vi förut veta, och huru han, genom det namn, som stod skrifvit i de böcker, hvilka han funnit bredvid Amelie, fått veta hvem hon var och att han varit så mycket säkrare derpå, som Hermans noga beskrifning fullkomligt öfverensstämde med hennes utseende.

Orsaken till hennes dåning hade varit honom alldeles obekant, tills han i det ögon-

blick hon vaknade derutur, i tydliga, ehuru fragmentariska ord, antydde anledningen der-till och hvilket gaf doktorn tillkänna att hon hört den förfärliga nyhet, som en ung gross-handlare utanför lazarettet meddelat honom i samma ögonblick som hennes skrik dragit hans uppmärksamhet till korridoren.

— Arma Amelie! det var då rågan på den bittra kalken! — utbrast Hallvarson och såg med tårfullt öga på den afdånade, hvilken dock straxt derefter uppvaknade, och hans själ kämpade en het kamp för att kunna bibehålla sitt vanliga kristliga lugn.

Sedan de första, nästan orediga ögonblicken, försvunnit, syntes det att den arma kvinnan försökte med våld bekämpa sin smärta.

Hon talade med Hallvarson, med doktorn och tackade honom för all hans godhet men det syntes att hans närvaro plågade henne.

Doktorn märkte det, undrade icke der-öfver och, som han nu mera tyckte sin närvaro egentligen icke behöfvas, så tog han afsked, sedan han först bett om tillåtelse att följande morgon åter få besöka Amelie och se huru hon då befann sig.

Hallvarson tog lampan och lyste doktorn utför den mörka, och branta vindstrappan, egentligen för att få tala några ord med honom och straxt derpå hördes bullret af dro-

skan, hvilken hemfört Amelie och som väntat på doktorn vid porten.

Patron och Amelie voro ensamna och nu upptäckte hon för den käre, dyre farbrodren djupet af sitt olyckliga, så djupt förkrossade hjerta och den förfärliga underrättelse, som brutit hennes kraft.

Hon gret — gret stora, ymniga, brännheta tårar — men hon var stilla och lyssnade tacksam till de kärleksrika och tröstande ord hvarmed den i lifvets djupaste och enda verkliga tröstegrunder, så väl bevandrade vännen sökte lugna hennes hjerta.

Men barnen vaknade båda nästan på en gång och nu var åter förtviflan nära att utbryta.

— Mina arma faderlösa, olyckliga barn! — utropade hon gång efter gång och tryckte dem till sitt stormande bröst, under en outsäglig veklagan.

— Gud har öfvergifvit mig, då han gjort mig till maka åt en sjelfmördare — då han gifvit mina barn en sjelfmördare till far! — utropade hon med skakande stämma. — O, farbror, farbror! skall icke Gud för evigt tillstänga sin himmel för honom? — för min make — för fadren till mina barn?

Det var icke lätt för Hallvarson att tillfredsställande besvara denna fråga. — Han

hänvisade henne till hennes mans bref, hvilket hon nyss uppläst för honom, der han uttalade en så djup och varm ånger. Han påminde henne om den ångrande röfvarn — om den nåd som tillföll den vid elfte timman ankommande arbetaren i vingården — utan att dock våga tillförsäkra henne en visshet öfver hvilken han icke tilltrrodde sig att dömma.

— Ja, ångren, den sanna, djupa ångren, den bortskjutes aldrig från Guds fadershjerta; men vi skola då ödmjuka oss under Guds straffande hand och lida hvad våra gerningar värde äro — och icke genom att sluta vårt lif, undandraga oss dess följder.

Honorine som icke förstod sin mammas djupa smärta gjorde dock allt, för att genom sina kyssar och smekningar, åter få henne glad.

— Jag är så hungrig, mamma lilla — sade hon slutligen — du lofvade mig ju mycket godt, när du skulle komma från dadra. Nu vill jag hafva det, söta mamma lilla! och julgranen och julklapparna, som du lofvade mig.

Amelie suckade en af dessa suckar, som äro qvalets djupaste andedrägt.

— Kan du vara ensam med dina små barn Amelie, så skall jag gå ut och skaffa en liten julgran åt Honorine?

— Ack, ack min gode farbror! — svarade Amelie — jag ser att Gud icke alldeles öfvergifvit mig och mina små faderlösa barn! Han hade icke då skickat dig, likt en tröstande engel till oss och det just i afton, då vi, utan denna tröst säkert vore förgångna i vårt djupa elände.

Amelie fattade vid dessa ord farbrodrens hand och förde den till sina läppar med en blick der själens varma tacksamhet liksom mildrade de brännande qval som der afspeglade sig.

Hallvarson lemnade rummet och ingick i vindsrummet midt emot, der han fann Dora och hennes mor, jemte en liten gosse, kring ett bord, på hvilket var framsatt lutfisk och sötgröt, fina bullar och en smörtallrik. Framför modren stodo helt symetriskt tvenné buteljer, tvenne fyllda ölglas; det ena med bränvin och det andra med öl. Upplýsningen var tvenne talgljus det ena i en bläckstake och det andra i en afslagen buteljals.

Sådant var madam Rinnmans julbord.

— Skål Dora! skål Calle! — ljöd moderns sväfvande stämma, i det hon satte bränvinsglaset för munnen, just som patron inträdde i rummet.

Han stannade vid tröskeln.

— Ville madam vara god och tillåta Dora, på en liten stund, gå in till fru Reibrandt? — yttrade han med vänlig röst.

— Madam? madam? — eftersade nu den rusiga qvinnan. — Jag är åtminstone lika god fru, som hon, Reibrandtskan, derinne; för min man dog då en ärlig död och ligger begravnen på Johannes kyrkogård, så godt som vid Fröstens fötter, men si hon, hon får fälle söka om hon skall få rätt på sin man i vigd jord, fast han stoltiserade så länge han gick på jorden, efter som jag hörde här nere hos grosshandlarens i qväll.

— Var god och svara på min fråga! — bad patron. — Jag lofvar Dora en vacker julklapp om hennes mamma låter mig rå om henne på en liten stund.

— Det är inte värdt att fråga henne. Hon vet inte hvad hon gör, hon är ju full i qväll, — svarade Dora, som, vid löftet om julklapp, genast upprest sig.

— Jo, ser du, hon vet både hvad hon gör och hvad du får göra och skall visa att du, din näsperla, inte vågar dig utom dörren i qväll; för då skall du få smaka karbasen, rätt så julafton det är.

— Ja, men ser ni, jag är inte rädd! — svarade Dora i trottsig ton och gick emot dörren.

— Blif inne och lyd din mor, mitt barn!
sade Hallvarson och skjöt flickan åter fram
mot bordet och lemnade rummet.

— O, hvilken julafton i dessa båda
vindsrum! — suckade Hallvarson — väl
att icke min gumma ser och hör detta elände,
— tillade han och igenläste dörren skynd-
samt, för att slippa höra den träta, som nu
uppstod mellan modren och Dora.

— Också en tafla ur lifvet, — tänkte
Hallvarson rysande.

Han hade famlande hunnit trappan, då
ljudet af en vacker qvinnoröst nådde hans
öra. Han stannar.

“En gudomsstråle mild och ren,
Han verlden gifver ett nytt sken,
Och lyser i den mörka natt,
Den som till honom hoppet satt.”
Ära vare Gud!

Så ljöd den ljufliga sången, hvars toner,
genom den vid trappan belägna dörren,
trängde till hans hjerta.

— O, det finnes då äfven här någon
som på kristligt sätt firar sin julafton, —
tänkte Hallvarson, som stod lyssnande utan-
för den glesa dörren.

Han ville knacka derpå, men han kunde
icke störa den andaktsfulla sången.

Den tystnade dock i samma ögonblick
och bortdog i en häftig hosta, som varade

flera minuter. Sedan hörde han höga kämpande andedrag och sången återbörjade icke.

Nu knackar han sakta på dörren.

— Stig in! — Ljöd inifrån en mild stämma och patron öppnade dörren och inträdde i rummet.

Det var så litet — betydligt mindre än de begge andra — men det låg en obeskriflig ljuf trefnad en helig sabbathsfrid utbredd deröfver. Det var högtid, det var jul i den lilla kammaren. En säng med snöhvita sparlakan — en liten soffa, tvenne små bord och fyra stolar, jemte en bureau utgjorde möbleringen och uppfyllde fullkomligt de små väggarne.

I soffan, framför hvilken ett bord stod, satt en qvinna, kanske något öfver fyratio år. Hennes kind var hvit men öfverst derpå satt en blekröd ros och i ögat glänste en hektisk flamma. Det låg ett uttryck af stilla, fridfull sorg öfver detta anlete, öfver hela den fina, lutande gestalten, hvilken omslöts af en svart klädning.

På bordet låg bibeln jemte några andra böcker och bakom dem på en bokställning en liten oljefärgstafla af en ung flicka af en nästan ovanlig skönhet.

Fruntimret reste sig.

— Jag ber om förlåtelse! började Hallvarson. — Jag har en bön och jag vet icke om jag vågar framföra den?

— Kan jag vara till någon tjänst, så var öfvertygad att det skulle vara mig en innerlig glädje, — svarade fruntimret med vänlig, ehuru afbruten röst.

Hallvarson gjorde nu till en del reda för tillståndet i Amelies rum och frågade om hon ville gå in till henne och vara der, tilldess han hunnit återkomma.

— Det gör mig ondt att på detta sätt störa och afbryta er andakt, er stilla sabbatsro, — tillade han med sin hjertegoda stämma.

— Åh, är det icke en gudstjänst att besöka sjuka och faderlösa? — svarade hon och log ett kärlekens leende — jag skall genast gå — tillade hon och närmade sig dörren.

Också en tafla ur lifvet, tänkte Hallvarson, men ljuf, fridfull, ehuru vemodig, likt ett månskensstycke.

Han införde den milda qvinnan till Amelie.

De kände icke hvarandra, men sorgens sympathi uppenbarar sig snart; i denna visshet lemnade Hallvarson vindsrummet.

Med skyndsamma steg begaf han sig till Mäster Samuels gata, der hans svägerska hade sin boning och den hennes gamla tjenninna, under hennes frånvaro, troget vårdade.

Han hade tagit sin bostad der och hade der sina saker.

Nu omtalade han tillståndet hos Amelie, och frågade om icke den gamla, redbara qvinnan ville för några dagar komma till henne och vårda och tillse hennes barn, tilldess hon hunnit återhemta sig.

Ack, det ville hon så gerna och lofvade att genast på juldagsmorgonen, ifrån ottesången begifva sig till Amelie, men icke nog med detta löfte, hon måste nu hjälpa honom att få en julgran åt Honorine och några små julklappar åt henne.

— Den lilla stackarn skall väl ändå veta att det är julafton, — sade patron, när han, med gamla Hedda, var på vägen till julmarknaden.

Uppköpen voro snart gjorda, ehuru icke julklapparna till Honorine voro så få.

På Bazaren ingick patron och köpte Amelie julklapp, det var en kristusbild af högt värde.

När han återkom till Hedda bad hon att hon skulle få bära den julgröt hon tillagat åt patron till fru Reibrandts hem, hvilken i så mycket bekymmer icke kunde hafva tänkt på något sådant.

— Så kan hennes lilla flicka åtminstone smaka den, om ock den stackars modren

icke orkar det, — sade hon och saken blef så afgjord.

En half timma derefter inträdde patron Hallvarson och Hedda i Amelies lilla vindskammare, med julgran och en korg uppfylld med vanlig julaftonstraktering.

De funno Amelie någorlunda lugn. Den pröfvade, sant gudfruktiga qvinnan, hvars sällskap hon hatt, hade välgörande inverkat på hennes själ.

Det finnes ingenting, som utöfvar så mycken allmakt öfver sorgen som sorgens och olyckans sympathi, och fru Renberg hade själf genomgått nästan samma öde som Amelie; hade till råga derpå, för ett år sedan förlorat sin enda nittonåriga dotter — en skön, älsklig flicka, hvars dotterliga kärlek och ömhet varit den enda balsam för hennes hjerta. Ack de hade varit så lyckliga tillsammans i bön, försakelse och arbete.

Det var hennes porträtt som Hallvarson sett bakom bibeln på bordet.

För att lugna fru Reibrandt hade hon meddelat henne hela sin sorgliga historia — hvilken hon eljest aldrig vidrörde. — Hon hade visat Amelie huru dessa djupa sorger draga oss närmare Gud, och blifva som hon sade en "tuktomästare till Christum".

Hon kände icke Amelie — hon visste icke huru dennas lif i lyckans solskensdagar

varit en yra i verldens tjenst, men hon visste att hvarje menniskas hjerta behöfver dessa väktarrop, för att icke inslumra på säkerhetens hyende.

Och granen tändes och det lilla bordet dukades, och Honorine jublade af glädje öfver all den grannlåt som gömdes mellan den skimrande grönskan, alla de julklappar som farbror tilldelat henne.

Åsynen af allt detta tycktes göra Amelie ännu dystrare.

Det knackade på dörren. Hedda öppnade den och madam Rinnman raglade öfver tröskeln och var nära att falla öfver Hedda.

Hon framlemnade ett stort paket med utanskriften till Amelie och berättade i sväfvande, orediga ord att en herre varit och sökt Amelie då hon var åt lasarettet och då han icke funnit henne hemma, hade han lemnat paketet till henne med sträng tillsägelse att framlemna det.

Paketet, hvilket patron öppnade, innehöll Amelies guldur med kedja och klockhake. Ett dussin silfverkuverter till Honorine af dem som tillhört hennes föräldrar och till den lilla gossen en sparbanksbok med inneiggande femtio riksdaler.

Amelie satt stilla, med klockan i sin hand och betraktade med djup rörelse Honorines glädje.

Ett sorgens leende drog öfver hennes bleka läppar, och en sorgens — en minnets tår glänste i hennes öga.

— Från hvem äro dessa julklappar? — frågade patron.

Troligen från Folke — svarade Amelie och tårarne framstörtade med våldsamt styrka.

Ändtligen skulle farbror och Hedda lemna Amelie. Hedda kunde ej vara kvar öfver natten. Hon skulle hem och laga att patron fick treffligt, fast icke frun var hemma. Fru Renberg erbjöd sig att dröja inne hos Amelie; men Amelie ville det icke, och hon satte sig deremot med en häftighet som visade huru mycket hon längtade att få blifva ensam. Detta är ofta den djupa sorgens största hugsvalelse. Åtminstone tycker den olycklige så.

Sedan nu Hedda bäddat åt Amelie och iklädt barnen sina nattdräkter och lagt dem båda, lemnade de alla den olyckliga maken, den sörjande modren.

Med en varm och djup, ehuru ordlös bön för de arma, de älskade, igenläste patron Hallvarson dörren till denna qvalets boning och Amelie drog en djup suck, hvilken säkert uttryckte denna tanke: "Gud vare lofvad, att jag äntligen är ensam!"

Honorine, med det lilla ljuslockiga hufvudet nedböjdt på örongottet, låg och pra-

tade, så lycklig öfver sin nya docka — ehuru icke som den förra julafton en pariserdocka. — Hon hade lagt den på sin arm och började nu sjunga den vaggvisa som hon hört dadda sjunga och som mamma nu sjöng för lilla bror.

— Ack, om hon somnade! — tänkte den arma modren, men hade icke hjerta att störa hennes glädje.

Hon satt på pallen sjungande vid sitt barns vagga, nedböjd öfver sin lilla faderlösa älskling.

Tårarne ville qväfva rösten, men hon sjöng ändå — moderskärleken förfelar aldrig sin allmakt öfver modershjertat! men gossen tyckte visst icke om dessa molltoner; ty det dröjde så länge innan han kunde somna. Slutligen tillslöts hans öga och han sof barnens engla-sömn.

Äfven Honorine hade somnat med dockan tryckt mot det späda hjertat, der moderskärlekens omedvetna instinkt redan anslagit de första tonerna till sin herrliga prolog.

Det var tyst i rummet och Clara kyrkorn förkunnade midnattens timme.

Amelie reste sig upp från vaggan, sedan hon låtit den omärkligt stanna. Hon gick fram till soffan, öfver hvilken hennes mans porträtt hängde.

Gardinen, den patron Hallvarson dragit öfver taflan, undanskjöt Amelie ånyo.

Hon stod länge och betraktade med sammanknäppta händer denna unga och leende bild. Intet ljud kom öfver hennes läppar, det var som hade hon innehållit sin andedrägt.

Slutligen nedstörtar hon på knä med en suck, eller snarare ett anskri så fullt af qual och förtviflan, att det kunnat förkrossa äfven det hårdaste hjerta; och det var som hade det varit en hufvudnyckel till sorgens och förtviflans alla slussportar; ty på en gång öfersvämmades hennes själ af dess sjudande svallvågor.

Hvad hon led, hvad hon kände då hon nu, med rediga sinnen, ostörd och obehållad kunde fatta djupet af sin olycka, hela fasan af sin belägenhet kan *anas* af den som genomkämpat ett djupt lidande, men *fattas* endast af den, som delat ett *lika* förskräckligt öde.

Bedja kunde hon icke. Hennes smärta var ännu för brännhet att kunna mottaga svalka från bödens springkälla. Hon kunde blott lida — lida tröstlöst — hejdlöst och förtvifadt.

— Theodor! Theodor! — utropade hon och utsträckte armarne mot porträttet, liksom för att famna det; men icke denna — utan

en annau bild nedsjönk mot hennes klap-
pande, olyckliga hjerta.

Den Christusbild som Hallvarson gifvit henne var ställd mot kanten af soffan, der Amelie låg, och den hade, vid Amelies rörelse, då hon utsträckte armarne fallit, och det var *den* som i detta, de lössläppta sorgernas förtviflade ögonblick, nedsjönk mot hennes förkrossade hjerta.

Amelie glömde den naturliga orsaken till denna tilldragelse. Hon såg blott deruti den kärleksrika fadershanden som skickade henne denna öfverjordiska hugsvalelse.

— O, han har icke glömt mig! Hans hjerta ömmar ännu för det olyckliga, ång-
rande barnet! — utropar hon och hennes öga hvilat under tacksamhetens tårar på dessa heliga gudadrag, åt hvilka inspira-
tionen gifvit denna gudomens Begeistrung, hvilken liksom afslöjar djupet af kärlekens heliga, försonande mystér.

Tidigt andra morgonen inträdde patron Hallvarson och doktor Strömdal nästan på en gång i Amelies boning; fru Renberg hade nyss förut dit ankommit.

De funno den olyckliga qvinnan liggande klädd på sängen i stark feber och i ett fullkomligt oredigt tillstånd.

— Doktor Strömdal! om det står i menisklig magt, så rädda henne! — utbrast den bedröfvade farbrodren. — Se på hennes små barn! — tillade han med djup rörelse.

Doktorn lofvade göra *allt* hvad möjligt var, och att detta löfte stod skrifvet i hans själ, derom talade den blick som vexlade mellan Hallvarson, den sjuka och de små barnen.

Hedda ankom i rättan tid för att gå på apoteket med det recept som doktorn skrifvit.

Honorine och hennes lilla brör inqvarterades i fru Renbergs lilla kammare, der hon åtog sig deras vård och eftersyn och Hedda förtroddes vården öfver den sjuka; ehuru patron Hallvarson, mera än till hälften, med Hedda delade denna omsorg, delade med henne både dagens och nattens vakor.

Hän fick icke med sin gumma fira nyårets helg, som han hoppats. Han skref genast till henne om den sorgliga orsaken dertill — och sade huru väl han dock visste att hon gillade hans qvarblifvande hos den sjuka, och att hon, han var säker derom,

icke ville hafva honom tillbaka — så mycket hon än längtade derefter — förrän han medförde Amelie och hennes små barn, hvilket kanske ändå allt skulle dröja innan hon, efter sitt tillfrisknande, — på hvilket han säkert hoppades — kunde företaga en så lång resa.

Och det dröjde. Dagar och veckor skredo långsamt på Björkå, under ständig fruktan och längtan — skredo ändå långsammare i det dystra sjukrummet, der den våldsamma nerffebern, under flera dygn icke lemnade det ringaste hopp om tillfrisknande.

Yrseln var våldsam och under den återgaf den arma i vilda och orediga ord, alla de kvalfulla tilldragelser, hvilka i rysliga bilder sväfvade för hennes fantasi och hvilka försvagat och slutligen brutit hennes kraft; dock var hennes mans själfmord — detta sista mördande slag — det ämne som mest sysselsatte hennes förvirrade tankar.

Doktorn var outtröttlig, äfvensom Hallvarson och Hedda. Alla omgäfvade den olyckliga med allt som stod i mensklig förmåga att lindra och lugna hennes plågor och hennes djupa, ehuru orediga qual.

Aldrig hade Hallvarson gjort doktorn en fråga i afseende på utgången af sjukdomen. Han hade icke kraft att i ord höra det

hemska svar, hvilket han stundligen tyckte sig läsa i doktors öga.

— När inträffar vanligen krisen i denna sjukdom? — frågade han en afton, då han tyckte sig redan se döden hafva tryckt sin iskalla stämpel på hans älskade Amelies panna.

— Någon gång det fjortonde — stundom det tjugoförsta dygnet.

— Det fjortonde är ju i morgon?

— Ja, och jag ämnar derföre tillbringa natten här.

Hallvarson tryckte stillatigande doktors hand.

Och natten kom — en af dessa nätter, hvars hemska dysterhet ingen förstår, som icke vid en älskad persons sjuksäng i out-säglig ångest genomvakat en dylik.

Doktorn satt vid Amelies hufvudgärd, nästan alltid hållande hennes hand i sin. Patron Hallvarson satt vid hennes fötter med ögat vexlande mellan doktorn och Amelies kära, som han säkert trodde, åt döden invigda drag, och Hedda på en pall bakom sängen.

I rummet som svagt upplystes af en lampas dystra sken, rådde en så djup tystnad att man hörde sina egna andedrag. Bullret på gatan hade äfven upphört, och en graflik stillhet herrskade i dessa nattens vemodsfulla timmar.

Ingen talade.

En svag ljusning darrade öfver doktors anlete — åtminstone tyckte Hallvarson det; — ehuru han knappast vågade tro härpå.

Han lyssnade. Han väntade ett ord, som skulle gifva förklaring åt denna ljusning — men nej! samma tystnad. Det var väl blott en synvilla — och den bedröfvade Hallvarson drog en djup suck.

Doktorn undersökte med sin högra hand den sjukas hand, som hvilade i hans venstra.

— Åter en ljusning. Handen var verkligen fuktig. Han vågade nu tro derpå!

Han reste sig upp, böjde sig ned öfver den sjuka förde ett finger in i hennes mun, på hennes tunga — men nu — det var ingen synvilla — hans drag ljusnade verkligen. Äfven tungan hade mistat sin brännheta torrhet.

Hallvarson reste sig sakta bäfvande och hela hans ädla ansigte uttryckte en själens fråga — men en fråga på hvilkens svar det syntes, som om hela lifvet berodde.

— Här finnes hopp! — hviskade doktorn, som väl förstod Hallvarsons outtalade tanke.

Hallvarson nedsjönk på stolen. Hans händer sammanknäpptes och hans själ utandades sin bäfvande glädje i en djup bönesuck.

Hon sofver! hviskade doktorn några minuter derefter med ett uttryck som sade att han dermed velat säga:

— *Hon lefver.*

Och hon sof verkligen, icke den der vanliga feberslummern, utan en djup, lugn, stärkande sömn.

Gud vare lofvad! Hon är räddad! sade doktorn och tryckte deltagande Hallvarsons hand och en tår perlade i hans öga.

Vintersolen hade redan vaknat från sin långa sömn och upplifvat jorden med sina, icke så varma, men dock välkomna strålar, då Amelie uppslog sitt matta, men fullt rediga öga.

Hon såg på doktorn, på farbrodern och ett slags leende hägrade öfver hennes bleka anlete.

Och nu blef glädje i sjukrummet — djup, varm och innerlig; och djupa, varma och innerliga voro också de tacksägelser som derifrån uppstego till den höge hjälparen, den gode gifvaren af all glädje.

Första dagarne af februari rullade en stor täckvagn in på gården vid Björkå. Den hade länge varit väntad, ty fru Hallvarson och Lotta hade, redan flera timmar, oro-

ligt och längtande blickat utåt alléen och vid det första bullret deraf, stodo de båda på trappan.

Patron hoppade af kuskbocken, räckte en kärleksfull hand åt hustru och dotter och öppnade derefter vagnsdörren, lyftade Honorine ur vagnen och satte henne i fru Hallvarsons armar.

— O, min Gud! det är då Malins barn jag håller i mina armar! — utropade hon och tryckte Honorine, med hela klädmassan, till sitt hjerta.

— Tag henne Lotta! tag henne! — utropade hon och lemnade med brådskande häftighet flickan till Lotta, hvilken ännu en gång måste tillsägas härom; ty hon hade instuckit hufvudet i vagnen.

— Se här! se här! och hon släppte Honorine i Lottas armar och nästan ryckte gossen ur sin mans famn.

— O min Malins barn, hvad glädje du skall göra mormor! — utbrast hon och tårar droppade ned på den lilla gossens emballering; ty han var verkligen, som ett kläd-knyte.

I samma ögonblick lyfte patron Hallvarson Amelie ur vagnen.

— Malin! min Malin! — utropade nu fru Hallvarson och lemnade gossen åt Anna, hvilken blek men fullkomligt återställd varit

Amelie följaktig från Stockholm, för att som sköterska åt Amelies gosse också blifva en gäst på Björkå.

Fru Hallvarson var nära att sjunka till jorden då hon såg sin Malins bleka, förtärda ansigte, öfver hvilket rika tårar nedstörtade.

Ordlös sjönk den arma, unga, beklagansvärda qvinnan ned mot fru Hallvarsons bröst och vid hennes sida, understödd af hennes armar, vacklade hon in i salen på Björkå.

Och i salen var så treffligt, bordet stod dukadt med den snöhvita duken. Brasan fladdrade så välkomnande. — Kanari-fåglarne sjöngo så lifvande från den vackra häckburen och krukväxterna myste med sina skiftande färgor — lockade med sitt ljufliga doft men Amelie märkte det ej. Henne nästan omedvetet hade Lotta och faster af-tagit hennes stora respels. Hon var nära att digna. Fru Hallvarson kände det och förde henne fram till soffan, der hon ned-satte henne.

Fru Hallvarson slöt henne åter i sina armar och der hvilade hon ordlös, alldeles öfverväldigad af qval och minnen, af ånger och förebråelse, af kärlek och tacksamhet.

Fru Hallvarson sökte icke att hämma hennes djupa rörelse. Hon visste att den djupa sorgen eger sin obestridliga rättighet i dylika ögonblick.

Hon smekte henne blott med en moders ömhet, nämnde henne med kärlekens ljufvaste namn, blandade sina tårar med hennes och bad i sin själ för hennes frid.

Äntligen hade Malin återhemtat sig. Smärtan hade iklädt sig en mildare gestalt och faster tyckte att hon nu åter kände igen sin Malin.

— Hvad ber du mig förlåta? Intet sådant tal Malin! — yttrade fru Hallvarson till svar på Malins erkännande af sina många fel, sin otacksamhet.

— Om världen litet dårat dig, så var det intet underligt. Och du har så mycket lidit, din lilla stackare! att straffet var mycket större än felet — ty det var egentligen icke *ditt*. Och nu skola vi inte tala om allt det der svåra, utan du skola söka att trivas i ditt gamla hem; och vi skola alla söka att göra det för dig och dina små barn så treffigt som möjligt. Och nu skall jag riktigt se på de der små kära englarna.

— Så lik du är din mor, du lilla rara flicka! — utbrast hon, då hon länge, med ljuf belåtenhet betraktade Honorine, hvilken stod så glad och förtjust vid den stora häckburen och såg på de guldvingade foglarnes snabba och lediga rörelser och hörde på det lilla Amorse de i chorus uppstämde.

— Nå, säg söta frun, är inte gossen också rar? — frågade Anna, som fruktade att Honorine skulle för mycket inkräkta fru Hallvarsons hjerta. Och hon framräckte barnet, som just nu bestod en af sina ljufvaste miner.

— Jo, visst är han det, — svarade fru Hallvarson och tog gossen i sina armar och betraktade honom noga.

En suck banade sig väg öfver hennes läppar; ty hon såg, att han egde en, icke så ringa, likhet med fadern.

Fru Hallvarson hade icke velat hafva det så, men, för att försona denna tanke, tryckte hon honom innerligare mot sitt hjerta.

— Min Malins barn — utbrast hon liksom ville hon dermed säga, att han egde den säkraste visshet på hennes kärlek.

Efter middagsmåltiden, vid hvilken fru Hallvarson noga ihogkommit Malins älsklingsrätter, förde hon Malin upp i öfra våningen, för att inviga de åt henne tillredda rummen.

Dessa voro tvenne, ljusa, vackra och försedda med all den trefnad och bekvämlighet, som kärleken ensam förstår att bereda.

— Så, så, Malin lilla! inga tacksägelser! Tror du inte att vi känna oss så lyckliga att få hafva dig och dina små barn, att du inte behöfver tacka därför.

— Gör du det, då visar du att du icke anser vårt hem som ditt *eget* — icke oss som om vi vore dina föräldrar; ty, säg mig min flicka, tackar någonsin barnet, då det med kärlek emottages i föräldrahemmet? Är icke det dess ljufva rättighet?

— Men tror icke faster att den förlorade sonen hade en varm tacksägelse, att hela hans själ var idel tacksamhet och lof, då han, med så mycken kärlek emottogs i det hem, hvilket hans fel förverkat? — frågade Amelie, med den djupa ångrens hela ödmjukhet.

Ordlös och djupt gripen af dessa ord, slöt fru Hallvarson henne till sitt hjerta.

— Du lofvar ju att aldrig mera tala härom? — sade hon slutligen och kysste det ljufva, leende, ehuru stumma svaret från Malins läppar, — men icke menar jag dermed, att du skall gömma alla dina tankar — dina sorger inom ditt eget bröst — nej du skall tala derom med dina vänner, meddelandet är ändå en slags lindring — ehuru den bästa lindring vinnes endast hos den bäste vännen — endast hans ande kan flägtas frid öfver det oroliga hjertat.

Vid kaffebordet afhandlades Lottas förlofning och giftermål, hvilket var utsatt till första dagarna i maj, ty då skulle pastoratet tillträdas.

Fästmannen var en gammal bekant till Malin, som med honom dansat så många dansar, lekt så många lekar och alltid brytt honom för Lotta, hvilken, redan då, utgjorde hans blyga flamma.

Derefter leddes samtalet på "gossarne" som Herman och August benämndes; ehuru den förre redan räknat mer än trenne tiotal.

— Jag höll på att säga, att det är längesedan du såg dem; men så kom jag ihog att du har deras fotografier i ditt album och de äro sig så lika der — och der kan du se att de begge två blifvit vackrare. August har då riktigt växt till sig och Herman har blifvit så manlig och ser så ståtlig ut.

— Nå kära Malin, albumet var väl bra välkommet? — frågade fru Hallvarson efter ett ögonblicks tystnad. — Vet du att jag var så glad att du skulle få oss allesammans på julafton, att jag icke kunde tänka på annat. Jag var säker att det var en kär julklapp — och en julklapp som alltid skulle fröjda dig; ty fast du var omgifven af många vänner, så visste jag nog att ingen kunde undantränga dina gamla vänner, hvarken ur ditt album eller ur ditt hjerta.

En djup, smärtsam förlägenhet utbredde sig öfver Malins kind och hennes öga sänktes mot dess höga flammor.

Fru Hallvarson märkte det ej. Hon var säker om hvad hon sade och återkom snart till det kära hjerteämnet — hennes "gossar".

Hon talade också varmt om dem och bland annat berättade hon att August det nästkommande året skulle inskrifvas i Götha Hofrätt; ty han hoppades att han, innan jul, skulle sluta alla sina examina i Upsala. Afhandlingen om doktorn var ändå icke så flytande. Det var som hade hon haft respekt för doktors-hatten.

— Är inte Herman förlofvad? — frågade Malin, sedan fru Hallvarson ännu en gång talat om hur manlig han blifvit och att han hade ett så vackert och trefligt hem, en mil på den andra sidan Jönköping, helt nära Dunka Hallar.

— Nej, kära Malin, det går så trögt med den saken! det har allt varit fråga om Mina Lindahl. — Nog minns du henne? — Ja, just inte fråga — för Herman sjelf har inte mycket frågat efter henne; men vi ha' tyckt ibland att han varit litet intresserad för henne och Lindahls har varit så artiga mot honom och flickan har ingenting emot partiet, det syns nog, men det der *fria* — det vill inte bli utaf. Gud vet hvad Herman tänker på. Allt har väl ändå sina skäl.

— Kära min gubbe lilla, hvad det var väl att icke Herman var hemma och fick se

Malin så blek och förstörd — yttrade fru Hallvarson, då Malin och Lotta lemnat salen. — Det skulle visst gjort honom mycket ondt, att se henne så förändrad; ty derigenom syns det hvad den stackarn lidit, till både kropp och själ — och så. — — Ja jag skrifver och ber Herman dröja några veckor innan han kommer hem, så att Malin hinner repa sig litet, för hur det är, men karlar fästa sig ändå allt bra mycket vid utseendet och Herman, som tyckte att Malin var så vacker, får inte se henne så ymklig och så medtagen.

— Jaså, nu hör jag hvad du tänker, är du nu på gamla trallen igen.

— Ja det är jag min gubbe! men ser du, den har länge gått i moll. Jag hoppas nu, när tiden fått skrifva sitt recept, att jag då får sjunga den i dur.

— Ja, min gumma! men vore Herman verkligen så ytlig, att han skulle mindre tycka om Malin derföre, att sorgen och olyckan blekt hennes kinder och tryckt vemodets stämpel på hela hennes varelse, då tycker jag att du borde sjunga den gamla visan i ännu djupare molltoner, — svarade Hallvarson med vänligt allvar.

— Du talar väl inte med Malin i detta ämne? — tillade han och såg frågande på sin hustru.

— Kan du tro mig så enfaldig? Åh nej, jag vet nog hvad jag gör och du vet, att jag kan gömma mina tankar, när det icke passar att de komma fram och, fastän Reibrandt, hvarken i lifvet eller i döden, var hvad han borde vara — så var han dock Amelies man, var hennes barns far och hon är ändå hans enka och därför vet jag att både sorgen och sorgåret har sin helgd, — svarade fru Hallvarson och ett drag af ädel värdighet lade sig öfver det vänliga anletet.

— Nå, så är du då ändtligen här! Jag har en hel timma väntat på dig, och började verkligen tro att du icke skulle komma!

Dessa ord yttrades af häradshöfding Reibrandt till Doktor Strömdal förliden julafton då de vid ett af småborden på operakällaren, räckte hvarandra handen.

Båda dessa *hemlösa* herrar hade beslutat, att tillsammans fira julaftonen och hade därför klockan sju stämt möte på operakällaren.

Detta tyckes verkligen vara en dålig tillflykt till firande af denna fridens och kärlekens högtidskväll — men det är dock den enda tillflykt för många af de unga karlar, som sakna familjelifvet — sakna hemmet och alla de ljufva fröjder som det *då i synnerhet* har att erbjuda.

Men vi vilja dock tro att äfven de som hela året finna sig likasom *hemmastadda* på källaren likväl känna sig vara *borta* om de *der* tillbringa julaftonen; åtminstone så länge, tills drufvans safter försänkt dem uteslutande i dess njutning och i glömska af allt annat.

Och på vägen till källaren, när de möta de brådskande fäderna, de ilande bröderna, den lycklige älskaren, alla på väg till hemmet och kärleken, der de qvinliga andarne ordna allt så ljust, så varmt, så inbjudande, der de lyckliga barnen, leende dansa kring den skimrande julgranen, redan innan de fått lof dertill. Der lackos, rimslut och mystiska leenden bilda en tysthetsorden, hvars hemlighet de nyfikna mottagarne snart skola utleta.

O, visst kännes det då en underlig tomhet för dessa vandrare till källaren, när de se dessa skimrande, inbjudande boningar, titta in, om gardinen icke är nedfälld, — och är den äfven det så är ändå fantasiens öga klart, då minnet drager gardinen från barndomens leende taflor, bland hvilka moderskärleken och julgranen ännu skimra i skön och ofördunklad glans.

— En läkare kan ju aldrig bestämma öfver sin tid; svarade doktorn och nedsatte sig, — sjelfva julafton är icke för honom fridlyst: ty plågorna hafva icke en gång re-

spekt för högtidsqvällen. Jag har nyss sett ett sorgligt bevis derpå, ty jag fick ett sjukbud, just som jag skulle anträda promena- den hit.

— Jag trodde att du uppehöll dig så länge på vägen för att riktigt njuta af allt det rörliga lif, de strålande boningar, som julafton har att erbjuda?

— Nej, bror Reibrandt! Jag ilade tvertom genom gatorna så fort som möjligt; och hade jag kunnat, så hade jag blundat för alla dessa julaftons tillredelser, hvilka endast stämma sinnet till vemod och saknad när perspektivet för egen julafton icke är annat än Operakällaren?

— Operakällaren och mitt hedervärda sällskap? Åh, sämre perspektiv kan man hafva. När man härtill lägger pounsens aromatiska ånga, glasens ljufliga klang och en sexa efter smak; så tror jag att detta är att föredraga framför det, af poeter och romanförfattare och i synnerhet romanförfattarinnor, så mycket omskrifna — *egna hemmet* — der utgifter och barnskrik och lackos kunna göra den äkta mannen yr i hufvudet.

— Nej, ser du, min bror! detta är annan ånga, än lackoset och detta annan klang, än barnskriket! — och häradshöfdingen ifyllde de framsatta glasen och klingade med doktorn.

— Unkarslifvets och frihetens skål! — utropade han och höjde mot doktorn sitt tomma glas.

Doktorn log och följde häradshöfdingens exempel; men en suck nedsväljde han dock tillika med pounschen.

— Nå, en nyhet bror Reibrandt! — utropade han, i det han nedsatte glaset och fästade ögat på häradshöfdingen genom de tjocka cigarrmolnen. — Och en nyhet som du *omöjligt* kan gissa.

— Nå, en nyhet bror Strömdal! och en som du *omöjligt* kan gissa! — inföll häradshöfdingen leende.

— Möjligare vore det dock för mig att gissa din nyhet, än du skulle kunna gissa den, som jag har att meddela dig — utbrast doktorn i declamerande tonart.

— Derom ville jag hålla ett vad!

— Topp! jag håller vadet!

— Men egentligen förstår jag icke hur vadet skall uppsättas. Du som är van att uppsätta utslag och dylikt, får göra det.

— Med största nöje. Men själfva vadet får du bestämma, du är van att bestämma *qualité* och *quantité*.

— En bål äkta dragon-pousch.

— Nå, vi skola omtala våra märkvärdiga nyheter och sedan samvetsgrant afgöra, hvilken af dem som varit *omöjligast* att gissa

och den som måste underkänna sin nyhet i detta afseende, den betalar vadet.

— Är du nöjd härmed?

— Fullkomligt! Men när skall det utfalla?

— Någon viktig dag, som står i förening med den viktiga nyheten.

— Fram med nyheten då!

— Hvarför skall jag börja? Jag ville spara mitt goda vin till sist!

— Åh, jo, vice häradshöfding von Reibrandt tillkommer äran.

— Först skall du styrka dig med ett glas; ty jag fruktar.....

— Hvad?

— Att du eljest tappar concepterna. Glasen klingade ånyo.

— Jag har i dag fått ett bref, — började häradshöfdingen i domstolston — ett bref, både oväntadt och öfverraskande, som meddelar mig den stora nyheten af ett giftermål!

Ett skalkaktigt leende flög öfver doktors anlete och han hade svårt att återhålla ett högljudt skratt.

— Jag har i dag fått ett bref, ett bref både oväntadt och öfverraskande, som meddelar mig den stora nyheten af ett giftermål, — eftersade han, fullkomligt i häradshöfdingens tonart.

— Häradshöfdingen såg på doktorn med ett uttryck nästan trage-komiskt.

— Från en af mina bästa vänner.

— Men namnet!

— Doktor Herman Hallvarson! Och nu torde jag få utbedja mig samma upplysning — tillade doktorn skälmskt leende.

— Från fru Amelie Reibrandt! min älskärda kusin och din förtjusande patient, — utbrast häradshöfdingen storskrattande och upptog ur sin plånbok, ett bref, som han nedlade på bordet.

— Represalier! i allt represalier! — utropade doktorn och lade äfven ett bref bredvid det första.

Således repartisera vi om om bälén, för att i den få dricka contrahenternas skål! — utbrast häradshöfdingen, — men innan vi närmare detaljera våra nyheter, är det skäl att vi på förhand liksom i förskott dricka den, — tillade han och ifyllde glasen.

— Fru Amelie Reibrandts och doktor Hallvarsons skål! — utropade han. — Jag önskar, att min kusins sednare giftermål, icke måtte hafva, hvarken så briljanta, eller så miserabla resultater som det förra!

— Om hennes lycka är jag säker! Måtte jag äfven kunna vara lika säker om hans — svarade doktorn allvarligt.

— Det tror jag mig kunna garantera — genmälte häradshöfdingen — ty i Ame-

lies hjerta bor mycket godt, ehuru det var nära att alldeles förqväfvast af flärdens och fåfångans ogräs. Med en bättre man, blir hon en bra hustru, så mycket säkrare som Småland och icke Stockholm blir experimentfältet — tillade han — och derföre tror jag att vi med säkerhet kunna tömma ett glas för contrahenternas lycka — och de tömde åter klingande sina glas.

— Nå hvad skrifver doktorn? — började häradshöfdingen ånyo — icke bryr jag mig om hans förtjusning och hans exclamationer öfver sitt ungdoms, ganska *luttrade*, ideal — jag är nöjd med qvintesensen, hvilken jag äfven vill, ur min kusins bref, i min ordning meddela.

— Ja, exclamationer och förtjusning är då hela brefvet sammansatt af; men jag skall sätta det på det språk som du förstår och senterar.

— Att börja med så visade han sig icke för sin kusin på nära trenne månader efter hennes ankomst till Björkå. Jag vet icke, om det var af grannligheten, eller fruktan.

— Åh, det var för att hafva vårdoft och blomstervindar som representanter vid återseendets fest.

— Skall du då aldrig utan sarkasmer kunna behandla den allvarsammaste sak?

— Ja, du har rätt; giftermål är den allra allvarsammaste sak jag vet och det,

som af allt, inger mig mesta respekten och åt hvilket man endast skrattar *utom* dess område — men jag skall försöka tänka mig *in* inom dess helgade gebit, för att, med vederbörligt allvar kunna afhöra doktors lycka. Fortsätt nu, mina sarkasmer skola icke störa dig!

— Vid första återseendet kände han åter sin ungdomskänsla vakna, med djup innerlighet. Detta har han meddelat mig i föregående bref, men han vågade icke hoppas, att någonsin få kalla henne *sin*. Han vågade icke en gång tänka sig möjligheten af att komma fram med sin lifsfråga, så dyster och vemodsfull syntes hon alltid.

— Fru Hallvarson uppmuntrade honom dock alltid till hopp och tålamod. Så sjuknade Honorine, illa, nästan hopplöst.

— Åtminstone sade väl *doktorn så* — inföll häradshöfdingen ironiskt.

— Hur håller du ditt löfte, satiricus!

— Om ursäkt! Jag höll på att qväfvas inom det helgade området. Jag nedbröt barrikaden och andas derföre nu åter i det fria.

— Du är oeffterrättlig!

— Och derför fortsätt!

— Herman tillbringade dagar och nätter vid barnets sjuksäng. Hon blef bättre. Moderns tacksamhet blef nu bundsförvandt med dens önskningsar, som hade räddat hennes

barn. Herman vågade tala, föräldrarne, syskonen förenade sina böner med hans och han började hoppas att *hennes* eget hjerta gjorde det.

— Den nittonde december emottog han löftet om hennes hand, med villkor att ingen eklaterad förlofning skulle ega rum, förrän i februari och intet giftermål komma i fråga, förrän efter midsommar.

— Detta är det egentliga innehållet af Herrmans bref. Nu är det min tur att få veta innehållet af Amelies; men jag skulle vara dig verkligt förbunden, om du ville låta mig höra det i sin helhet: ty jag kan icke neka, att jag känner ett varmt intresse för denna unga, älskliga och så hårdt pröfvade qvinna.

— Åh, ja hvarför inte? Det är intet helgerån och nu, sedan de der begge tjocka Nobisgubbarne lemnat oss, så skall du få höra brefvet. Det är inte så långt att jag blir hes af att uppläsa det.

— Men jag tror att jag ångrar mig, ty för att gifva en liten prosaisk anstrykning deråt, så är det interfolieradt med små oförtjenta artigheter till undertecknad, som gör att jag blyges att citera dem.

— Åh, jag förstår! Fru Reibrandt har verkligen skäl att vara tacksam mot dig, och fast du vill försöka att parodiera ditt eget

hjerta, liksom du gör med allt annat i verlden, så kan du ändå inte förneka allt det goda och ädla, som finnes der. Huru mången skulle gjort hvad du gjorde, när du möblerade och iordningställde hennes lilla vindsrum, med allt, som den arma, nödvändigt behöfde och det med denna granlagenskap, som gömde dig bakom välgerningen och det *så*, att, hade icke vaktmästaren förtalat sig, skulle hon ännu icke vetat hvarifrån gåfvan kommit. Och sedan julklapparne till henne och hennes små barn! så dyrbara både för hjertat och i pekuniärt afseende. Har inte Amelie skäl att vara tacksam för allt detta, då förstår jag mig icke på, hvarken välgerningar eller tacksamhet!

— Men hur i all verlden, vet du allt detta, som jag vore färdig att *förneka*, att *ångra*, bara derföre att det icke kunde få blifva obekant.

— Jag vet det genom Amelie sjelf, som under sitt tillfrisknande, omtalade det alltsammans och äfven huru vänlig och god du var mot dem, huru du besökte dem, under hennes mörka dagar: huru hjertlig och deltagande du var.

— Nå, men omtalade hon icke också huru jag satiriserat, ja, nästan gisslat henne med mina bitande sarkasmer?

— Nej, det har jag aldrig hört talas om!

— Nå, så skall jag tala om det för dig; ehuru det *icke* kan omtalas, men du känner min talang i den vägen och det är ibland, när något särdeles retar mig, som om en ond demon uppeggade mig, och i dylika stunder kan jag icke drifva denna talang till nog höjd.

— Jag kände mig alltid retad af den ytterliga fåfänga, som i *allt* utvecklades i Amelies hem, i hennes och hennes mans uppträdande, i klädsel, i deras galenskap att krypa och krusa för de förnäma, för hvilka de uppoffrade penningar, lugn, vänner och allt. Ja, det gick så långt, att Amelie ur det album, som hennes hederlige farbror gifvit henne till julklapp, borttog, så väl hans porträtt, som hans hustrus och barns, ja, till och med den nuvarande fästmannens.

— Detta allt var ett så lockande experimentalfält för mina målskjutningar, att jag riktigt öfvade mig derpå, och Amelie var verkligen skottaflan för dessa giftiga pilar. Det gick ända derhän, att hon icke kunde återhålla sina tårar; ehuru hon väl ibland sökte försvara sig.

— Hade det nu varit för det *rättas* skull, jag känt mig så uppbragt, så hade jag ju, som vän, talat med Amelie, denna unga, älskeliga qvinna, som endast var omgifven

af *allt*, som sökte förderfva henne: en man, som smickrade henne och ville briljera med henne, som med en lyxartikel, som på allt sätt sökte qväfva det sanna och sköna som fanns i hennes själ. Smickrare, tillbedjare, hvilka förde henne som i en ständig triumfchar. Ingen talade till hennes hjerta, alla till hennes fåfänga. Jag såg det och visste nog att det fanns en väg till det förra; men den tillstängde jag med satirens barrikader, hade det varit för det *rättas* skull, för att hejda, rädda Amelie, så hade jag valt ädlare medel än att reta och såra henne, men det var för att hämnas på den föga uppmärksamhet hon skänkte mig och dylika *obscura* figurer, för att hämnas, icke för att den Hallvarsonska familjen alldeles blifvit förskjuten ur hennes album; utan för att jag, min dyrbara fotografi, fått sin plats i en vrå, icke i albumet N:o 1 utan N:o 2 — och att denna hörnplats ändå var, icke för min person, men för namnet, för släktskapens skull.

— Jag hade bort minnas huru älsklig, huru enkel och qvinligt tjusande hon var, innan hennes man hunnit villa henne. Jag hade bort hålla henne räkning för hennes uppförande, som var sådant att ingen kunde kasta en skugga på hennes rykte, hvarken som qvinna, eller som hustru, ehuru hennes man så ofta lemnade henne, då han vid

spelbordet glömde allt, utom tillfredsställandet af denna passion.

— Prisa nu mitt goda hjerta om du kan — tillade häradshöfdingen efter ett ögonblicks tystnad. — Och tror du väl att det jag sedan *gjort*, kan vara ersättning för det jag då *gjorde*?

— Nej, Strömdal! det är med dessa giftiga ord, som med den giftiga pilen, en gång afskjuten — är dock såret gifvet, djupt, oläkligt — om ock alla jordens balsamörter försökte läka det!

Och den vanligtvis gycklande häradshöfdingen försjönk i ett allvarligt begrundande.

— Och ändå, ser du, hade jag svårt att, ehuru jag såg henne så olycklig — såg henne så väl bära sin olycka, kunna bedja henne riktigt om tillgift för min grymhet. Först på afstånd kunde jag för henne fullt tillstå mitt fel, jag gjorde det skriftligen och erhöll ett svar, det älskligaste man kan skrifva. Vi hafva sedan hela året varit i brefvexling med hvarandra, men aldrig har hon antydtt hvad nu hennes bref omtalar.

— Ja, hennes bref, jag skulle ju bli delaktig af dess innehåll?

— Ja, jag kom så in i biktstolen, att jag glömde *allt*, utom syndabikten — svarade häradshöfdingen åter i lättsinnets vanliga tonart; men nu vill jag hålla mitt löfte. Hör nu på!

— Så! men jag skall väl först skölja strupen ren ifrån synda-emulsionen!

Och häradshöfdingen tog sitt glas och klingade med doktorn; derpå började han med en underlig strid mellan allvar och löje.

— Du förundrar dig säkert, att åter så snart få bref från mig men

— Men huru börjar hon? Hvad står öfver? — inföll doktorn.

— Min goda Folke! det förstås! men jag anhåller att icke vidare bli afbruten! — men som jag haft så många bevis på ditt varma deltagande för mig och mina små barn, så längtar jag att meddela dig det som tyckes åt vår framtid gifva ljus och trygghet.

Och nu, min gode Folke! utan alla omsvep, vill jag säga dig, att jag sedan i går är förlofvad med Herman Hallvarson. Dock är detta ännu, tills vidare, endast känt af Hermans föräldrar och syskon, dessa mina kära släktingar och, som mitt hjerta alltid vågar räkna dig till antalet af dyra släktingar, så ville jag icke att denna förändring för dig skulle vara en hemlighet.

Det förvånar dig kanske, Folke, att höra mig så snart hafva ingått en annan förbindelse, då ännu knappast ett år framskridit, sedan den sorgliga upplösningen af mitt förra äktenskap. Jag nästan förvånar mig sjelf

deröfver och ännu hade det säkert dröjt — hade icke Honorines sjukdom och min, derigenom ökade, förbindelse till Herman och hans föräldrar, gjort det omöjligt för mig att vägra att uppfylla *allas* deras gemensamma önskan — ack! i den ligger ju ändå bra mycken kärlek och oegennytta!

Herman, med sin älskvärdhet — sin duglighet, sitt redbara väsende, kunde ju göra ett vida bättre val — kunde vinna en brud, ung, rik, ohärad af tid och sorger — och ändå väljer han mig, hvars enda rikedom är mina små barn och mitt tacksamma, men sargade hjerta.

Nog är detta värdt all min varma erkänsla, all min sträfvan att göra honom lycklig, så lycklig som det står i min förmåga, att göra det — och hvad som kanske innerligast gläder mig, det är Hermans kärlek för mina små barn, de arma värnlösa, skola icke längre vara det. Gud vare lofvad! de skola åter ega en far, som *kan* och vill skydda och vårda dem!

Mången skall med dig och *mer* än du förvånas öfver denna mitt lifs så hastiga förändring, och tadla mig, kalla mig lättsinnig och flygtig, men de som det göra, hafva icke gått djupt, hvarken in i mina nuvarande förhållanden — eller in i mitt hjerta.

Beroendet — det må vara äfven till dem som med den största kärlek och grannlagen-

het bemöta oss — är dock beroende. Fat-
tigdomen, om än bortskymd af ädelmod och
de mest grannliga välgerningar, är dock fat-
digdom! och den kärlek, som tyst och tro-
gen följt oss genom hela litvet — är icke
den värd sin lön, en lön ringa i alla *andras*
ögon — men dock *stor* nog i dess egna,
att för *den* försaka allt annat!

— Detta om mina förhållanden — och
om mitt hjerta. Jag ville, Folke! att det
skulle känna sig lyckligare, gladare — men
glädjen derinne är måhända en utbränd
vulkan — dock kanske icke — det är
med själens som med kroppens sjukdom,
ju längre, ju svårare den varit, desto längre
dröjer det convalescenta tillståndet. Jag
ville blifva glad för att kunna glädja Her-
man, för att med gladt hjerta kunna tacka
Gud, som i så många fall visat mig så
oförtjent nåd.

— Snart hafva vi åter en julafton —
jag kan icke njuta de fröjder, som den tycks
lofva mig, ty jag kan icke förjaga minnet af
de tvenne föregående — Folke! minns du
dem? — Den första af dem — o, detta rus
af fåfänga och villfarelse! Aldrig kan jag se
mitt album, utan att rysande minnas den!

Den andra — att man kan öfverleva
en dylik! — men nog blekte den också
hjärtbladen i min själs blomkalk! —

Folke! min gode Folke! du som ensam stod kvar, sedan alla öfvergifvit mig. Dig som jag alltid misstrodde, derföre att du icke gynnade mina fel, att du gisslade och satiriserade dem — när alla andra smickrade och upphöjde dem — men som framstod som min vän, när de falska vännerna hånande vändt mig ryggen — ännu en godhet måste du lägga till den stora fond af välgerningar, som gjort dig så kär för mitt hjerta — du måste vara närvarande vid min vigsel — bröllop vill jag icke kalla det — jag har *en gång* varit brud! — Lofva mig det min gode Folke. Du bär ändå samma namn som mina barn och som *han*, hvars minne jag aldrig *rätt* kan jordfästa i mitt hjerta.

Framför till doktor Strömdal hjertliga och varma helsningar. Jag kan aldrig glömma hans godhet mot mig, och det är mig en glädje att veta honom vara Hermans vän.

Gud gif dig en glad, en god jul! och nästa år en kärleksrik, en fridfull jul i det egna hemmet; ty, du må parodiera hur mycket du vill om äktenskap och huslig lycka — men *djupt* i din själ står dock en *omutelig* längtan derefter!

Farbror, Herman och min lilla Honorine helsa dig hjertligt; den sednare — nu blek som en lilja — med famntag och många

kyssar. Hon talar så ofta om farbror Folke och alla karameller, som han gaf henne.

Jag längtar efter bref från dig och hoppas att du snart uppfyller denna min längtan, i detta hopp och med ett innerligt Gud välsigne dig! tecknar jag din

tacksamma och trofasta
vän och släkting

Malin Reibrandt.

Rösten hade, under läsningen af brefvet, flera gånger vibrerat af en underlig betoning.

— Nå, hvad tycks? — frågade han doktorn, sedan han slutat det och förde handen öfver ögonen.

— Hvad! kan *ditt* öga också fuktas?

— Ja, af cigarr-rök — svarade härads-höfdingen skämtsamt, — men nu, svaret på min fråga?

— Jag tycker om hennes bref, så väl, som om hennes person. Hon är en älskelig qvinna, jag hoppas som du att Herman blir lycklig med henne och

— "*Hade min broder detta ogjordt, skulle jag vilja göra det sjelf*" — säger du med Birger Jarl — inföll häradshöfdingen skrattande.

— Det vill jag just icke påstå! — svarade doktorn och strök lockarna ur pannan.

— Nå, är äfven du bjuden på brölloppet?

— Ja, jag har också den äran!

— Då göra vi resällskap, så vida att kongliga hofrätten icke sätter p för denna marsche-route till hymens altare?

— Emellertid var detta en liten pikant episod i julaftonens annaler. Jag fruktar att den eljest blifvit litet enformig, trots den delikata pounschen.

— Det mest pikanta i saken var dock vadet och den ära vi båda eftersträfvade, att hafva den mest öfverraskande nyheten att förkunna.

— Nå, när skall vadet utfalla?

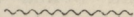
— Kontrahenternas förlofningsdag, eller med andra ord, den dag som förkunnar deras förlofning; ty, i det hela, är den redan försiggången.

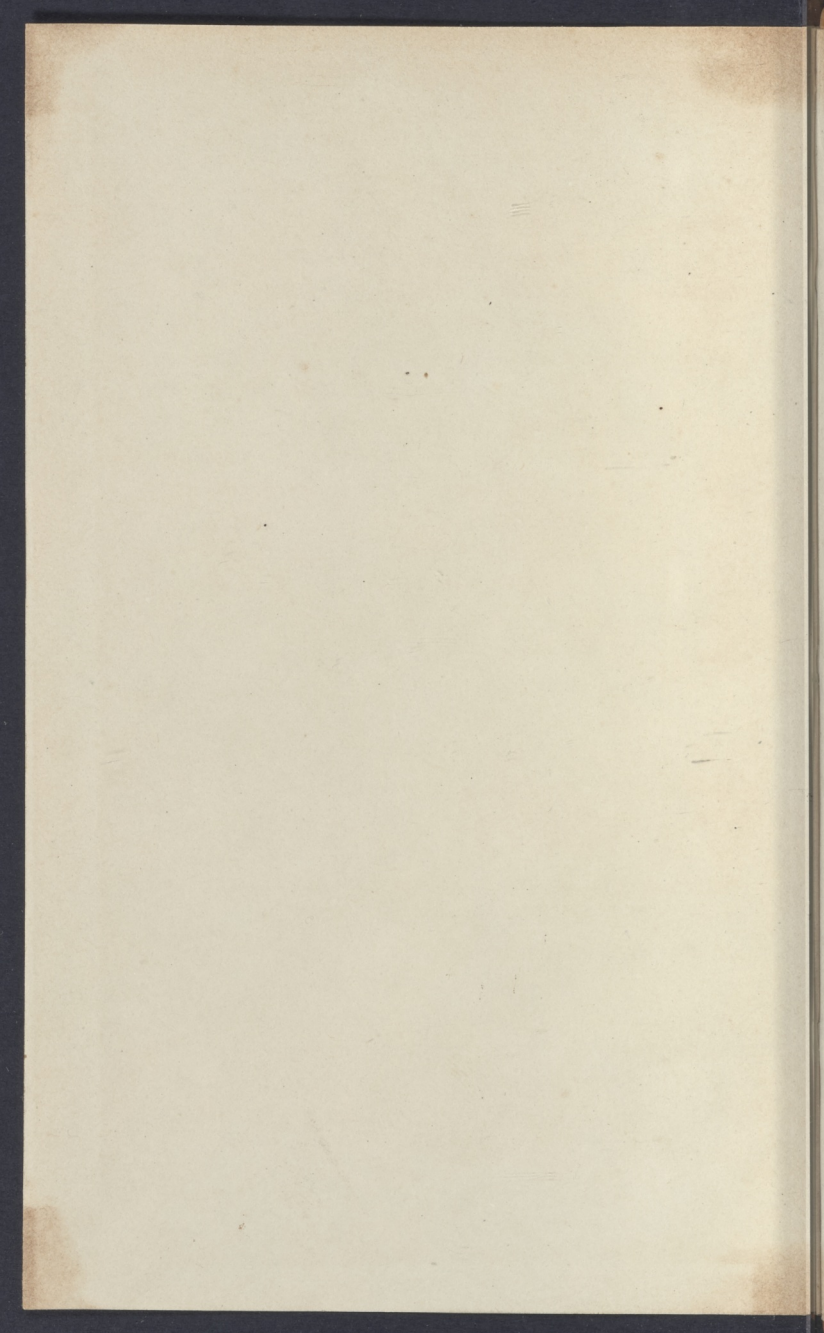
— Men nu känner jag en verklig torka i min strupe och föreslår derföre ett glas, i det dubbla ändamålet, att på en gång släcka min törst och få den äran att, ännu en gång dricka de trolofvades skål!

— Och sen tror jag att vi lemna glasen och i stället frossa i julgröten!

— Prosaist! — utropade häradshöfdingen och höjde sitt glas.

— Nu måtte väl ändå fästmannen åter få krypa in i albumet! — tillade han skratande, klingade med doktorn och släckte sin törst i bottenskålen för de trolofvade.

Uppsala universitetsbibliotek

16000003087216

Goodwillies

ALBUMET.

Stalham 1864.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

Centimetres

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

